



ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!



“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΙΟΥΛΗΣ 2020, ΑΡ. ΦΥΛ. 551, € 1,50

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

- ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΡΩΣΟΦΙΛΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΧΩΡΕΣ
- ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΜΕ ΚΑΛΗ ΠΙΣΤΗ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ
- ΑΝ ΔΕΝ ΒΡΕΘΕΙ ΛΥΣΗ ΠΑΡΑΠΟΜΠΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΤΗ ΧΑΓΗ

Η ελληνοτουρκική μεταπολεμική διένεξη που πρωτοεκδηλώθηκε στο κυπριακό δεν έχει πάψει από το να κακοφορμίζει με διάφορες διακυμάνσεις και κάθε φορά μετά από φαινομενικές υφέσεις να επανέρχεται πιο ισχυρή. Σήμερα επανέρχεται πιο δυνατή από κάθε προηγούμενη φορά όχι τόσο σε ένταση όσο στην ποιότητα και στην έκταση της. Αυτό συμβαίνει κυρίως γιατί μέσω της Ελλάδας και της Τουρκίας και δευτερευόντως μέσω της Γαλλίας η νέα όξυνση των ελληνοτουρκικών σχέσεων εμπλέκει την οικονομικά μισοδιασπασμένη, στρατιωτικά νανώδη και διπλωματικά παράλυτη ΕΕ στο κέντρο των οξύτων πολιτικών και πολεμικών αντιθέσεων στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική.

Ανήσυχος ο λαός μας παρακολουθεί το στρατό της χώρας του απέναντι σε έναν άλλο με το χέρι στη σκανδάλη και δεν ξέρει αν αυτή πατηθεί ή θα μεσολαβή-

σουν πάλι οι μεγάλοι και οι δυο στρατοί θα ξανακάτσουν στο τραπέζι για συζητήσεις που όπως πάντα δεν θα καταλήξουν σε λύση και στο τέλος οι δυο χώρες θα

συνεχίσουν τις αλληλοκατηγορίες όπως συμβαίνει τα τελευταία 46 χρόνια χωρίς να γίνεται πόλεμος. Αυτό φαίνεται πια σαν μια κατάσταση ισορροπίας. Όμως δεν είναι. Είναι η εκδήλωση μιας βαριάς αρρώστιας που καταπίνει σταδιακά και τις δυο χώρες, αρχίζοντας από την Ελλάδα και τώρα απειλεί να αρρωστήσει όλη την Ευρώπη. Η αρρώστια αυτή είναι ο φασισμός. Είναι η χειρότερη αρρώστια του καπιταλισμού όταν αυτός βρίσκεται στο ανώτατο του στάδιο, το ιμπεριαλιστικό και χτυπάει εκείνους τους ιμπεριαλιστές που έρχονται τελευταίοι στο τραπέζι της μοιρασιάς του κόσμου και είναι πολύ αδύναμοι για να κατακτήσουν τον κόσμο με την οικονομική τους δύναμη,

όπως οι παλιοί, αλλά είναι αρκετά δυνατό για να επιχειρήσουν να τον κατακτήσουν με τον πόλεμο, έναν πόλεμο χωρίς όριο στην κτηνωδία και στη δολιότητα.

Σήμερα αυτοί οι ιμπεριαλιστές είναι η πουτινική Ρωσία και η Κίνα του Ξι. Ο πολιτικός και στρατιωτικός ηγέτης ανάμεσα στους δύο είναι η Ρωσία. Αυτή έχει αρπάξει στα νύχια της την Ελλάδα εδώ και 40 χρόνια και την έχει αρρωστήσει από έναν φασισμό που δεν φαίνεται επειδή μεταμφιέζεται σε εθνικό δίκιο, αξιοποιώντας και φλογίζοντας κυρίως το άσβεστο και ζωώδες σοβινιστικό πάθος της ελλη-

Συνέχεια στη σελ. 8

Ο νόμος για τις διαδηλώσεις:

Εξυπηρέτηση στο σοσιαλφασισμό και βάση για τις απαγορεύσεις μιας κοινοβουλευτικής δικτατορίας

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έφερε και ψήφισε στη Βουλή ένα νόμο για τις συγκεντρώσεις και τις πορείες που υποτίθεται ότι θα ρύθμιζε δύο ώριμα αιτήματα πολιτικής δημοκρατίας, να μην κλείνουν τακτικά οι δρόμοι και να μην καταστρέφεται το κέντρο της πόλης, που κρύβονται πίσω από την πολύχρονη και βαθιά παραχάραξη και αντιστροφή «από τα αριστερά», δηλαδή από το σοσιαλφασισμό, των πιο κλασικών μορφών μαζικής πολιτικής διαμαρτυρίας.

Ο νόμος αυτός φαίνεται σαν να ικανοποιεί και τα δυο αυτά αιτήματα. Στην πραγματικότητα όμως αυτό γίνεται με έναν τέτοιο τρόπο ώστε να βάζει τις στρατηγικές βάσεις της τυπικής κατάπνιξης αυτών των μορφών διαμαρτυρίας προωθώντας για πρώτη φορά τη λογική μιας προετοιμαζόμενης εδώ και χρόνια κοινοβουλευτικής δικτατορίας, της μόνης που μπορεί να σταθεί μέσα σε μια όλο και περισσότερο παραπαίουσα ΕΕ και σε έναν πληθυσμό που έχει προβοκαριστεί εδώ και δεκαετίες από την αντιστροφή στην οποία αναφερθήκαμε.

Σε μεσοπρόθεσμο επίπεδο ο νόμος αυτός έχει μια τριπλή

πολιτική στόχευση.

Ο πρώτος στόχος είναι να εμφανίσει τον Μητσοτάκη σαν μεγάλο ηγέτη της αστικής τάξης και μάλιστα της ντόπιας και δυτικόφιλης και τον Χρυσόχοϊδη σαν τον εθνικό αστυνομικό-θηριοδαμαστή των ατάκτων, οι οποίοι αφού απελευθέρωσαν τα Πανεπιστήμια και τα Εξάρχεια τώρα απελευθερώνουν και τις διοικητικές υπηρεσίες, το εμπόριο και την κυκλοφορία της πρωτεύουσας.

Ο δεύτερος στόχος είναι να δοθεί ένα ακόμα άλλοθι στον ΣΥΡΙΖΑ να δικαιολογήσει στο στρατό της ψευτοαναρχικής βίας που εδώ και τρεις δεκαετίες τη χρησιμοποιεί πολιτικά

και την προστατεύει ότι δεν μπορεί να τον καλύπτει με τον ίδιο τρόπο όπως πριν, όπως ήδη έκανε στις Σχολές και στα Εξάρχεια, επειδή και η μητσοτακική ΝΔ είναι κάτι άλλο και ο ίδιος ο ΣΥΡΙΖΑ είναι πια κάτι άλλο γιατί πρέπει να εκτελεί και χρέη ΠΑΣΟΚ του Α. Παπανδρέου που σημαίνει να εκπληρώσει την «επαναστατική» ΠΑΚίτικη αντιαμερικάνικη ατζέντα του τελευταίου.

Στην πραγματικότητα η ίδια η κοινοβουλευτική διαδικασία και κυρίως ο ευγενέστατος τρόπος με τον οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ αντιμετώπισαν στους δρόμους έναν νόμο που υποτίθεται κατέλυε την πιο θεαματική έκφραση αλλά και το πιο βασικό πολιτικό γήπεδο της ισχύος τους αποδεικνύουν ότι ο νόμος είναι στην πράξη συναινετικός. Είναι χαρακτηριστικό ότι για τον ΣΥΡΙΖΑ και το στρατό του βίας υπήρχε μια μοναδική αφιμαχία του με την αστυνομία ενάντια στο νόμο μόνο τη μέρα που αυτός ψηφιζόταν,

ενώ ο βασιλιάς των δρόμων, το ψευτοΚΚΕ επεφύλαξε ξυλοδαρμό αντί για προστασία στους λίγους αναρχικούς που προσπάθησαν να ξεφύγουν από την πίεση της αστυνομίας εκείνη τη στιγμή. Στη συνέχεια και επί ένα μήνα περίπου το ψευτοΚΚΕ απέφυγε να κάνει μια θεαματική συγκέντρωση ώστε να προκαλέσει την κυβέρνηση να εφαρμόσει το νόμο και αυτό να τον ποδοπατήσει, μέχρι που την επέτειο της Χιροσίμα στις 6 Αυγούστου πήγε και την έπνιξε κάπου στο Θησείο για να μην την κάνει πολιτικό ζήτημα.

Αυτή η συναίνεση δεν οφείλεται στο ότι το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ σύρθηκαν πίσω από τη ΝΔ, αλλά ότι η μητσοτακική ΝΔ είναι σαν κυβέρνηση ότι πιο κοντινό υπήρχε ποτέ σε αυτά τα δύο ηγετικά κόμματα του σοσιαλφασισμού, ειδικά στη ναυαρχίδα του που είναι το ψευτοΚΚΕ, πράγμα που φαίνεται στην ιδιαίτερα εχθρική στάση του Μητσοτάκη απέναντι στη δημοκρατικά εκλεγ-

μένη ηγεσία της ΓΣΕΕ, που το ψευτοΚΚΕ με πρωτοφανή βία θέλει να εξοντώσει και στο Βρούτση που τη στήριξε και γι αυτό πάει για αποκεφαλισμό. Άλλωστε δεν υπήρξε ποτέ σε κυβέρνηση τόσο ισχυρός υπουργός εσωτερικών (Θεοδωρικός) που να έχει διατελέσει κατά σειρά γραμματέας της «Κ»ΝΕ, εξ απορρήτων του ρωσόδουλου Λαλιώτη, εξ απορρήτων του ρωσόδουλου Χριστόφια του ΑΚΕΛ, και τώρα εξ απορρήτων του Μητσοτάκη. Από τις τοποθετήσεις των Μητσοτάκη-Χρυσόχοϊδη στη Βουλή φαίνεται κυρίως για το ψευτοΚΚΕ και λιγότερο για τον ΣΥΡΙΖΑ ότι ο νόμος θα εφαρμοστεί, όταν εφαρμοστεί, με γενναιοδωρία εκτός αν διαλεχθούν κάποιες

Συνέχεια στη σελ. 2



Ο νόμος για τις διαδηλώσεις:

Εξυπηρέτηση στο σοσιαλφασισμό και βάση για τις απαγορεύσεις μιας κοινοβουλευτικής δικτατορίας

Συνέχεια από τη σελ. 1

συγκρούσεις με αυτούς για να γίνουν εσωτερικές εκκαθαρίσεις στη ΝΔ ή για τις ανάγκες της εξωτερικής «εθνικής» πολιτικής.

Εκτιμάμε ωστόσο ότι υπάρχει μια τρίτη στόχευση αυτού του νόμου, που θα ανοίξει το δρόμο για τις απαγορεύσεις αργότερα, είναι πως διαδηλώσεις πολιτικών και συνδικαλιστικών ρευμάτων που δεν καλύπτονται πολιτικά από αυτά τα δύο στρατηγικά κόμματα του σοσιαλμπερλιανισμού και τάχα του λαού θα μπορούν να παρενοχλούνται ή να εμποδίζονται από την αστυνομία στις μετακινήσεις, αλλά κυρίως να προβοκάρονται από μορφές «λαϊκής βίας» εφόσον αυτά τα ρεύματα δεν μπορούν ακόμα να διαχωριστούν για λόγους κατανόησης ή για λόγους συσχετισμών πολιτικά και οργανωτικά από τον ΣΥΡΙΖΑ ή από το ψευτοΚΚΕ και έτσι οι ηγέτες αυτών των διαδηλώσεων να καταφεύγουν και να υποκύπτουν σε αυτά για να έχουν πολιτική κάλυψη, και δικαστική προστασία. Τέτοια ρεύματα που μπορούν να χτυπηθούν ή έχουν ήδη χτυπηθεί από τέτοιες προβοκάστιες είναι η επίσημη, μη σοσιαλφασιστική ΓΣΕΕ, το κίνημα της διαμαρτυρίας για Ζακ Κωστόπουλο, και η τελικά αποτυχημένη απόπειρα της οικογένειας και των φίλων του Παύλου Φύσσα να σώσουν τον πλατύ λαϊκό αντιφασισμό που εκπροσωπούσαν από το σπασιματζίδικο σοσιαλφασισμό και τελικά να ακολουθήσουν τον ΣΥΡΙΖΑ.

Δηλαδή ο Μητσοτάκης δεν θα συντρίψει και ο σοσιαλφασισμός δεν θα διαλύσει τους στρατούς βίας που προστατεύει, είτε αυτοί είναι οι κρατικοί αναρχικοί του ΣΥΡΙΖΑ είτε ο «ιδιόκτητος» στρατός τραμπούκων-χωροφυλάκων του ψευτοΚΚΕ. Αυτός ο στρατός θα συνεχίσει να ασκεί τις θεσμικά κατοχυρωμένες και για αυτό γενικά προσωπικά ασφαλείς για τα μέλη του κρατικές και παρακρατικές λειτουργίες για να δείχνει στο λαό την πολιτική ισχύ του σοσιαλφασισμού και το ποιος κάνει κουμάντο στην πρωτεύουσα και στη χώρα και να τσακίζει το ηθικό των συνειδητών ή ασυνειδητών αντιπάλων της ρώσικης πολιτικής στην Ελλάδα μέσα στο κράτος και μέσα στην αστική τάξη. Όμως ήδη από τη φάση της πρωθυπουργίας Σαμαρά αυτές οι λειτουργίες χρειάζονται πολύ λιγότερο στο σοσιαλφασισμό από όσο πριν όπως θα δούμε παρακάτω το γιατί αναλύοντας το νόμο και τις πολιτικές συνθήκες κάτω από τις οποίες επιβάλλεται.

Τα βασικά σημεία του Νόμου

Ο νόμος χοντρικά λέει τα εξής

- Γνωστοποίηση κάθε συγκέντρωσης και πορείας στην αστυνομία εκτός αν είναι αυθόρμητη δηλαδή αν δεν έχει προηγηθεί ανοιχτό δημόσιο κάλεσμα στο κοινό να συμμετέχει σε αυτήν.

- Δικαίωμα απαγόρευσης της συγκέντρωσης (που πάντως προβλέπεται στο Σύνταγμα στο άρθρο 11 το οποίο κανένα κόμμα δεν απαίτησε να αλλάξει στις αναθεωρήσεις) από την αστυνομία με τη συμφωνία της εισαγγελικής αρχής και δικαίωμα διάλυσης της συγκέντρωσης από την αστυνομία αλλά με την παρουσία εισαγγελέα και με κριτήρια:

α) τη διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ζωής (αποκλεισμοί δρόμων). **Εδώ**

δίνει το δικαίωμα στην αστυνομία να ορίζει τα όρια της πορείας στο πλάτος του δρόμου ανάλογα με τον όγκο της, ενώ θα έπρεπε να προσδιορίζονται σε χοντρές γραμμές από το νόμο, κυρίως όμως δίνει στην αστυνομία το δικαίωμα να αλλάξει τη διαδρομή, δηλαδή να αποφασίζει η αστυνομία για το σε ποια σημεία θέλει να μιλήσει η διαδήλωση στο λαό.

β) την προστασία από τη βία. Αυτό είναι το κέντρο βάρους του νόμου, μοιάζει πουτινικής λογικής, και συνίσταται στον ορισμό εκπροσώπου από το διοργανωτή ο οποίος επιτηρεί (!) την τάξη και καλεί την αστυνομία να επέμβει για αυτό το λόγο, και ο οποίος σε περίπτωση που δεν το κάνει είναι υποχρεωμένος να πληρώσει αποζημιώσεις. Οι αυθόρμητες συγκεντρώσεις που δεν χρειάζονται άδεια πρέπει να ορίσουν κι αυτές οργανωτή (!), αλλιώς μπορεί να απαγορευτούν. Επίσης υπάρχει διάταξη που λέει ότι μπορεί η αστυνομία να εκτιμήσει από τα πριν αν ασκηθεί βία οπότε απαγορεύει μια πορεία.

Στα πλαίσια αυτά υπάρχει η χωρίς καμία εξαίρεση απαγόρευση των αντισυγκεντρώσεων, που σημαίνει στην πράξη ότι οι δημοκράτες και πραγματικοί αντιφασιστές θα τιμωρούνται πια αν εμποδίζουν συγκεντρώσεις των βιαστών του λαού ναζιστών της «Χρυσής Αυγής» του Μιχαηλίου με τον οποίο ο Παναγιώταρος διατηρεί καλές σχέσεις και του μετωπικού της κόμματος του Κασσιδιάρη.

Το έδαφος πάνω στο οποίο πάτησε ο νόμος το προετοίμασε η σοσιαλφασιστική βία και προβοκάστια

Το νόμο αυτό που απαιτεί από τους πολίτες να ειδοποιούν από τα πριν την αστυνομία και για τις πιο μικρές ανακοινωμένες συγκεντρώσεις και πορείες τους, να ορίζουν υπεύθυνο που μόνος του να έχει ποινική και αστική ευθύνη για όποια καταστροφή προκαλέσει οποιοσδήποτε προβοκάτορας σε αυτές, και ο οποίος δίνει στην αστυνομία το δικαίωμα να αποφασίζει από ποιους δρόμους και στενά θα περνάει, δηλαδή που βάζει όρους που δεν είχε επιβάλει ποτέ επίσημα καμιά κυβέρνηση μετά τη χούντα, τον προετοίμασαν στη συνείδηση του λαού για δεκαετίες εκείνες ακριβώς οι πολιτικές δυνάμεις που τώρα καμώνονται πως θα τον σκίσουν στην πράξη. Τον προετοίμασαν δηλαδή τα κόμματα που κλείνουν ή που ωθούν στο να κλείνουν τους δρόμους του κέντρου της Αθήνας διαδηλώσεις με πολύ μικρό αριθμό διαδηλωτών ή επιτρέπουν συνειδητά και για δεκαετίες να βγαίνουν μέσα από τα μπλοκ τους ή παράλληλα με τα πολιτικά τους κινήματα ομάδες που να καταστρέφουν, να καίνε ακόμα και να λεηλατούν την πόλη και αυτά τα κόμματα να θεωρούν αυτά τα φαινόμενα είτε πολιτικά δευτερεύοντα (ψευτοΚΚΕ), δηλαδή αστυνομικές προβοκάστιες που εκθέτουν αυτά τα κινήματα αλλά όχι τόσο ώστε αυτά να κάνουν κεντρικό θέμα αυτή τη βία, ή να τα θεωρούν εκφράσεις πραγματικής εξέγερσης (ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ).

Από δω και μπρος όποτε θέλει όποια κυβέρνηση θα μπορεί να ενεργοποιεί επιλεκτικά το νόμο και να απαγορεύει να ακουστεί στο πολιτικό κέντρο της πρωτεύουσας και της χώρας μια μειοψηφική αλλά ζωτική αλήθεια γιατί οι κάτοικοι της έχουν μισήσει εκείνους που είναι τόσο λίγοι αλλά τόσο συχνά και τόσο σαδιστικά τους έχουν εμποδίσει να πάνε ή να έρθουν κατάκοποι από τις δουλειές

τους ή τους έχουν εγκλωβίσει γέρους ή ανήμπορους ή τους έχουν αναγκάσει να περπατάνε μέσα στα γυαλιά και τα αποκαϊδία μιας πόλης που είναι η δικιά τους και την αγαπάνε και δεν θέλουν να γίνεται πιο άσχημη και επικίνδυνη. Αυτά όλα τα καταλαβαίνουν οι λαοί και τα αξιολογούν σαν αναπόφευκτα όταν πρόκειται για συνέπειες επαναστατικών εμφυλίων ή εξεγέρσεων στις οποίες οι ίδιοι και μάλιστα τα καλύτερα παιδιά τους σε κρίσιμες στιγμές της ιστορίας συμμετέχουν και όπου η εξέγερση νικάει και η ζωή όλων αλλάζει προς το καλό ή χάνει και οι μαχητές πληρώνουν ακριβώς το δίκιο τους. Ακόμα πολλοί άνθρωποι τα καταλαβαίνουν αυτά και όταν πρόκειται για εκρήξεις εξεγερμένων μειοψηφιών που κάτι δίκαιο υποστηρίζουν σε κάποιες εποχές που οι μάζες μένουν αδρανείς και κάνουν το λάθος να ξεκόβονται από αυτές αλλά πληρώνουν για αυτό με προσωπικές απώλειες.

Αλλά εδώ όλοι νιώθουν ότι κάτι πολύ ασυνήθιστο και ύποπτο υπάρχει. Πρόκειται αρχικά γιατί η βία σ' αυτήν την πρωτεύουσα είναι μακρόχρονα επαναλαμβανόμενη, γενικά ατιμώρητη οπότε τελετουργική, και δεν δίνει ποτέ θετικά πολιτικά αποτελέσματα για τη ζωή τους, είναι δηλαδή θεσμική. Ακόμα περισσότερο πρόκειται για το ότι οι συστηματικές καταστροφές, δηλαδή τα σπασίματα, τα καψίματα, οι λεηλασίες και μετά οι συγκρούσεις με την αστυνομία δεν οφείλονται σε οποιοσδήποτε απαγορεύσεις διαδηλώσεων. Αυτό φαίνεται πιο καθαρά στις γενικά προσωπικά ασφαλείς «πολεμικές» τελετουργίες του ελληνικού κρατικού αναρχισμού που στην εποχή της ανόδου του φασισμού δηλώνει σαν κύριο εχθρό του την αστική δημοκρατία, και έτσι διαλέγει, όταν δεν σπάει βιτρίνες καλυμμένος πίσω από ανεμπόδιστες διαδηλώσεις, να συγκρούεται με την αστυνομία εκεί που αυτή εκτελεί καθήκοντα αστοδημοκρατικής νομιμότητας πχ όταν φυλάει τη Βουλή, ή υπουργεία, ή κομματικά γραφεία αστοδημοκρατικών κομμάτων από εισβολές χωρίς καμιά λαϊκή υποστήριξη, ενώ στην πράξη ποτέ δεν συγκρούστηκε σ' αλήθεια και με απώλειες με την αστυνομία εκεί που αυτή προστατεύει συγκεντρώσεις ναζιστών ενώ είναι η μισή ναζιστική η ίδια.

Έτσι ωριμάζουν οι συνθήκες για να απογοητεύονται οι μάζες από την αδύναμη ή συνένοχη με τους καταστροφείς αστική δημοκρατία και να περιμένουν τη λύση από έναν σκληρό ηγέτη, από έναν αποφασιστικό πατριώτη και τελικά από έναν φασίστα σωτήρα κατά προτίμηση στρατιωτικό.

Η απόσταση από κάθε δημοκρατικό επιχείρημα και κάθε πολιτική λογική γίνεται πιο χαρακτηριστική όταν πρόκειται για το πολύ συχνό κλείσιμο των δρόμων του κέντρου από μικρές πορείες και συγκεντρώσεις που είναι φανερό ότι δεν έχουν σα στόχο να δουν οι περαστικοί μια διαμαρτυρία και να την υποστηρίξουν για το δίκιο και τη ζωντάνια της, αλλά αντίθετα να μην τη δουν ποτέ. Μόνο αν κανείς έχει μια πολύ πλατειά, μια παγκόσμια πολιτική εικόνα για τα πράγματα μπορεί να καταλάβει ότι αυτός ο αποκλεισμός έχει σα στόχο να νιώσουν και οι μάζες στο πετσί τους και τα κομμάτια της αστικής τάξης που στοχεύονται από αυτόν και να αποδεχτούν ότι το πολιτικό, διοικητικό και εμπορικό κέντρο της πρωτεύουσας το ελέγχει μια πολιτική και συνδικαλιστική εξουσία, δήθεν λαϊκή, δήθεν φιλεργατική αλλά με τόση κρατική ή παρακρατική ισχύ που είναι σε θέση να τους κόβει όποτε θέλει το δρόμο, να τους παγιδεύει και να

τους απειλεί ή να τους εκτοπίζει οικονομικά από αυτό.

Η βία σα μέσο επιλεκτικού πολέμου ενάντια στους φιλοδυτικούς αστούς για τα συμφέροντα του ρώσικου σοσιαλμπερλιανισμού

Είναι πραγματικά δύσκολο να αντιληφθούν οι μάζες από την άμεση πολιτική τους εμπειρία ότι αυτή η βία αποτελεί την ανώτατη εκδήλωση μιας κρατικής δύναμης που παλεύει να έρθει ή να σταθεροποιηθεί στην εξουσία, όπως δεν το αντιλαμβάνεται και το πιο μεγάλο μέρος των φυσικών πρωταγωνιστών αυτής της βίας μικροαστών ή λούμπεν προλετάρων, κυρίως αναρχικών που φημίζονται για την πολιτική καθυστέρηση που αντιστοιχεί στο θρησκευτικό αντικρατισμό και το φτηνό οικονομίστικο αντικαπιταλισμό τους. Μόνο από τα πολιτικά και οικονομικά αποτελέσματα της βίας τους μπορεί κανείς να καταλάβει ποια είναι η αστική και ιμπεριαλιστική φράξη που συνειδητά ή ασυνειδητά αυτά τα ρεύματα ανεβάζουν μέσα στο κράτος. Στη χώρα μας για δεκαετίες, και σχετικά πιο πρόσφατα και σε άλλες δυτικές χώρες, ανεβάζουν έναν πολύ εξωτερικό, δηλαδή πολύ εκτός οικονομικής και κρατικής εξουσίας, ιμπεριαλισμό. Τόσο εξωτερικό που σε πρώτη φάση μπορεί στο εσωτερικό της εχθρικής

Συνέχεια στη σελ. 10

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/
νση Χαλκοκονδύλη 35,
Αθήνα,
TK 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

NEA ANATOLH

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

Δημοσιεύουμε πιο κάτω το κείμενο αφίσας της ΟΑΚΚΕ για το σαμποτάρισμα των έργων στο λιμάνι από την Κόσκο. Η αφίσα κολλήθηκε στην Αθήνα, στον Πειραιά, και σε Πέραμα, Κερατσίνι, Νίκαια

Η ΚΟΣΚΟ ΡΗΜΑΖΕΙ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Στραγγαλίζει την Επισκευαστική Ζώνη, Σαμποτάρει την κρουαζιέρα, Θέλει μόνο κοντέινερ

Η ΚΟΣΚΟ ρημάζει τον Πειραιά. Με σύστημα έχει σταματήσει επί πέντε χρόνια όλες τις επενδύσεις που ήταν υποχρεωμένη να κάνει σύμφωνα με τη σύμβαση που υπόγραψε με το ελληνικό κράτος. Το μόνο που πραγματοποίησε σε χρόνο μηδέν ήταν αυτό που ήθελε: τους γερανούς για τα κοντέινερ. Στόχος της είναι να κάνει τον Πειραιά ένα κλειστό σωλήνα από τον οποίο θα περνάει όλη η κινέζικη βιομηχανική παραγωγή για να πάει στην ΕΕ, αλλά στον Πειραιά δεν θα μένει ούτε μισό ευρώ σαν βιομηχανική επένδυση. Το κινέζικο κράτος δεν θέλει ούτε την επισκευή πλοίων που είναι η καρδιά της βιομηχανίας της πόλης, ούτε τις προβλήτες της κρουαζιέρας που είναι η καρδιά του ελληνικού νησιωτικού τουρισμού για τον εξής λόγο:

Ο κινέζικος φασιστικός ιμπεριαλισμός θέλει την Ελλάδα μια αποικία-σταθμό του προς την Ευρώπη

Οι ψευτο-κομμουνιστές ιδιοκτήτες του κινέζικου κράτους - οι πιο αρπακτικοί ολιγάρχες της παγκόσμιας ιστορίας ως λεηλατητές μιας μεγάλης σοσιαλιστικής χώρας και υπερεκμεταλλευτές των νικημένων εργατών της - δεν θέλουν ανάπτυξη της Ελλάδας γιατί αλλιώς δεν θα μπορεί αυτή να είναι μια αποικία τους που θα χρησιμοποιείται σαν σκαλοπάτι τους προς την Ευρώπη. Σε αυτή τη λογική πήραν τον Πειραιά, σε αυτήν πήραν στα μουλωχτά και το λιμάνι της Θεσσαλονίκης από κοινού με τη Ρωσία (Σαββίδη), και σε αυτήν, πάλι στα μουλωχτά και σχεδόν τζάμπα πήραν τον έλεγχο του ελληνικού ηλεκτρικού δικτύου μέσω ΑΔΜΗΕ. Με τον τελευταίο επιχειρούν να μπουν στα ευρωπαϊκά ηλεκτρικά δίκτυα, ενώ ήδη με τη σκανδαλώδη ηλεκτρική διασύνδεση Αττικής-Κρήτης ληστεύουν το ελληνικό δημόσιο. Μια ανεπτυγμένη Ελλάδα και μάλιστα βιομηχανική δεν θα έκανε τέτοιες ληστρικές εκχωρήσεις σε μια ξένη δύναμη. Επίσης τα ελληνικά μεροκάματα θα ήταν τόσο ψηλά όσο και των βιομηχανικών χωρών της Ευρώπης, οπότε η κάθε ΚΟΣΚΟ δεν θα έβρισκε πάμφθηνους εργάτες στο άνεργο Πέραμα και σε όλη τη Β' Πειραιά να τους χρησιμοποιεί σαν σκλάβους (εκτός από ελάχιστους που καλοπληρώνει για να μην εκτίθεται) χωρίς να σέβεται καμιά εργατική νομοθεσία και να μην πληρώνει καμιά υπερωρία και κανένα σταντ μπάι.

Αυτός είναι ο λόγος που η ΚΟΣΚΟ, ιδιοκτησίας του ψευτοκομμουνιστικού ΚΚ Κίνας, σαμποτάρει τις βασικές επενδύσεις που όφειλε να κάνει στη Ζώνη, καθώς αν αυτή δούλευε κανονικά θα ζούσαν από αυτήν 10.000 εργάτες. Γι αυτό επίσης σαμποτάρουν την επέκταση της προβλήτας των κρουαζιερόπλοιων από τα οποία θα ζούσαν συνολικά χιλιάδες εργαζόμενοι στον Πειραιά.

Για να μη φαίνεται ότι σαμποτάρει ανοιχτά τα δύο μεγάλα έργα που έχει αναλάβει να φτιάξει σαν αντιστάθμισμα για το ότι πήρε πάμφθηνά πάνω στην κρίση το κεντρικό λιμάνι της πιο μεγάλης ναυτιλιακά ευρωπαϊκής χώρας η ΚΟΣΚΟ χρησιμοποιεί δύο πολύ δόλια τέχνασμα.

Το πρώτο τέχνασμα της ΚΟΣΚΟ για να κάνει σαμποτάζ είναι αυτό με τις «πρόσθετες επενδύσεις»

Το τέχνασμα αυτό συνίσταται στο να προτείνει η ΚΟΣΚΟ να κάνει κάποιες επιπλέον επενδύσεις, τις λεγόμενες πρόσθετες, και μετά να απαιτεί εκβιαστικά το ελληνικό κράτος να τις εγκρίνει σαν όρο προκειμένου να υλοποιήσει τις πιο αναγκαίες που τις ονομάζει η σύμβαση «πρώτης προτεραιότητας». Τις λεγόμενες υποχρεωτικές (Κρουαζιέρα, Ζώνη). Αυτές όμως τις πρόσθετες επενδύσεις τις έχει σχεδιάσει έτσι ώστε να έρχονται σε σύγκρουση με την εθνική νομοθεσία και με τα συμφέροντα των χιλιάδων λιανεμπορικών και επισκευαστικών, συνήθως μικρομεσαίων επιχειρήσεων του Πειραιά. Μία τέτοια «πρόσθετη» επένδυση που απαίτησε η ΚΟΣΚΟ ήταν ένα τεράστιο εμπορικό κέντρο στο λιμάνι που θα διέλυε τους μικρεμπόρους της πόλης και αυτοί αντέδρασαν. Έτσι το εμπορικό κέντρο δεν έγινε αλλά η ΚΟΣΚΟ με τις διαπραγματεύσεις, νέα σχέδια, και νέες απορριπτικές διοικητικές αποφάσεις κέρδισε κάνα δυο χρονάκια χωρίς να ξεκινήσει την επέκταση του προβλήτα της κρουαζιέρας. Η πιο προβοκατόρικη τέτοια «πρόσθετη» επένδυση ήταν ένα ναυπηγείο για γιωτ στη Ζώνη που θα διέλυε τα κάρναγια της Ζώνης που η σύμβαση πρόβλεπε ότι η ΚΟΣΚΟ σαν διαχειριστής δεν είχε δικαίωμα να τα ανταγωνιστεί. Επίσης η ΚΟΣΚΟ για να στρέψει μαχητικά εναντίον της και τους εργολάβους της επισκευής στη Ζώνη απαίτησε να είναι όλοι πιστοποιημένοι με κριτήρια τεχνικά και φορολογικά που παράνομα έβαλε η ίδια, και με τα οποία οι περισσότεροι θα εξοντώνονταν. Έτσι και το ναυπηγείο-προβοκάτσια της ΚΟΣΚΟ απορρίφθηκε. Όμως με τις αλλεπάλληλες προσφυγές της κέρδισε χρόνια για να μην φέρνει την υποχρεωτική μεγάλη δεξαμενή στο Πέραμα (έφερε μόνο μια μεταχειρισμένη που όλο χαλάει) και για να μην κάνει τα υπόλοιπα υποχρεωτικά έργα υποδομών, ενώ αύξησε το κόστος δεξαμενισμού των πλοίων, δηλαδή της επισκευής. Έτσι η Ζώνη αργοπεθαίνει από στραγγαλισμό.

Κι όμως οι κυβερνήσεις ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, και μαζί όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα (που οι ηγεσίες τους είναι δουλικές στη Ρωσία και την Κίνα) δεν ενημερώνουν το λαό για αυτούς τους εκβιασμούς και δεν λένε στην ΚΟΣΚΟ το εξής προφανές: «ΚΟΣΚΟ όταν υπέγραφες τη σύμβαση για να πάρεις κοψοχρονιά το λιμάνι ήξερες ότι έπρεπε να κάνεις τουλάχιστον τις πρώτης προτεραιότητας υποχρεωτικές επενδύσεις. Τώρα μας λες ότι μόνες τους αυτές δεν σε συμφέρουν αν δεν σου δώσουμε τις πρόσθετες τις οποίες απαιτείς τώρα, αλλά δεν τις όρισες όταν υπέγραφες τη σύμβαση. Λοιπόν κάνε τις πρώτης προτεραιότητας υποχρεωτικές, αλλιώς φύγε».

Το δεύτερο τέχνασμα της ΚΟΣΚΟ είναι να κάνει με παράνομο τρόπο τις υποχρεωτικές επενδύσεις ώστε αυτές να ακυρώνονται

Όταν πια δεν μπορεί να κάνει άλλες καθυστερήσεις με το πρώτο τέχνασμα, ξεκινάει τις διαδικασίες για τις υποχρεωτικές πρώτης προτεραιότητας επενδύσεις με τέτοια περιφρόνηση στη νομοθεσία και γενικά στις αντικειμενικές συνθήκες ώστε να τις σταματάει το κράτος. Αυτό το τέχνασμα χρησιμοποιήθηκε κατ' αρχήν στη Ζώνη όπου η ΚΟΣΚΟ προσπονήθηκε ότι θέλει να φέρει μια πελώρια υποχρεωτική πλωτή δεξαμενή, αλλά ήθελε να τη βάλει σε μέρη που δεν επιτρεπόταν, κι έτσι δεν την έφερε. Κυρίως όμως το τέχνασμα το χρησιμοποιεί η ΚΟΣΚΟ στην κρουαζιέρα. Εδώ αφού κέρδισε δυο χρόνια με το εμπορικό κέντρο που προσπονήθηκε ότι ήθελε να φτιάξει, η ΚΟΣΚΟ ξεκίνησε να κατασκευάζει την προβλήτα της κρουαζιέρας με εργολάβους. Αλλά δεν σεβάστηκε το νόμο για τις δημόσιες συμβάσεις εργολαβιών και επέβαλε με τερτίπια τον εργολάβο που ήθελε. Έτσι οι ανταγωνιστές πήγαν στο ΣΤΕ και το έργο καθυστέρησε 8 μήνες. Το ΣΤΕ, πάντα εχθρικό προς τους ντόπιους επενδυτές και πάντα φιλικό προς τους ρωσοκινέζους δικαίωσε τον εργολάβο της ΚΟΣΚΟ. Με το που ξεκίνησε το έργο η ΚΟΣΚΟ και ο εργολάβος της έκαναν το εξής περιβαλλοντικό έγκλημα: Αντί να αφαιρέσουν και να επεξεργαστούν με σύγχρονες μεθόδους το βρώμικο κατακάθι αιώνων που έχει μαζευτεί στο βυθό όπου θα γίνουν τα κρηπιδώματα, άρχισε να το αδειάζει χύμα στα ανοιχτά του Σαρωνικού. Έτσι η Κίνα έκανε μια ωραία πάσα στους πολιτικούς φίλους της, για να σταματήσουν το έργο. Αυτοί οι φίλοι είναι υπηρέτες του μεγαλύτερου συμμάχου της Κίνας, της πουτινικής Ρωσίας. Πρόκειται για το ψευτοΚΚΕ και τα δύο εισοδικά του αποσπάσματα: τον ΣΥΡΙΖΑ, που είναι οι κνίτες μέσα στη μεγαλοαστική τάξη, και το ΝΑΡ, που είναι οι κνίτες μέσα στο αριστερό κίνημα. Αυτοί οι τρεις κάνουν τα στραβά μάτια όταν η ΚΟΣΚΟ πραγματοποιεί στα γρήγορα ΟΛΑ τα έργα που θέλει, όπως πχ το δάσος των πελώριων γερανών στο Πέραμα, (όπως το κάνουν και όταν εξαφανίζει τα εργατικά δικαιώματα στους ΣΕΜΠΟ), αλλά ακυρώνουν με κινητοποιήσεις και με προσφυγές στο ΣΤΕ ΟΛΑ τα έργα που η ΚΟΣΚΟ δεν θέλει να κάνει, αλλά δεν μπορεί ανοιχτά να τα ματαιώσει επειδή είναι υποχρεωτικά. Έτσι αντί να απαιτήσουν να χρησιμοποιηθεί από την ΚΟΣΚΟ η σωστή μέθοδος βυθοκόρησης, να της επιβληθούν βαριά πρόστιμα και να καταγγείλουν στο λαό, δηλαδή στην τηλεόραση το περιβαλλοντικό έγκλημά της, απαιτούν να ματαιωθεί εντελώς το έργο. Το ΣΤΕ διέκοψε το έργο, που σημαίνει ότι η ΚΟΣΚΟ θα περιμένει εντελώς ανενόχλητη την οριστική απόφαση του δικαστηρίου που θα πάρει μήνες. Μετά όλοι τους κάτι άλλο θα βρουν.

Εκείνοι που μπορούν να αντιπαλέψουν την αισχρή στήριξη του επίσημου πολιτικού κόσμου στο ρώσικο και το κινέζικο νεοαποικιακό κεφάλαιο δεν είναι ούτε η ντόπια μεγαλοαστική τάξη, ούτε οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. Είναι κυρίως οι εργαζόμενοι και οι άνεργοι στον Πειραιά και σε όλη την Ελλάδα αρκεί να οργανωθούν ταξικά και να οικοδομήσουν παράλληλα ένα ευρύ δημοκρατικό, αντιφασιστικό μέτωπο που θα συσπειρώνει και τα συντριβόμενα μεσοστρώματα στη μάχη για την επιβίωση της χώρας ενάντια στους νεο-αποικιοκράτες σαμποταριστές και τα τσιράκια τους.

Ο ΣΥΡΙΖΑ στον Γράμμο: Η φάρσα του σοσιαλφασισμού πάει στην άκρη της

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 7 Αυγούστου 2020, www.oakke.gr

Μεταξύ 6 και 9 Αυγούστου, οι οργανώσεις Σπουδάζουσας της Νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ διοργάνωσαν «εναλλακτικό camping», όπως το αποκάλεσαν, στο Νεστόριο Καστοριάς, «μια ιστορική περιοχή, όπου πριν από 71 χρόνια τα γεγονότα που συνέβησαν καθόρισαν τη σύγχρονη ιστορία του τόπου».

«Το πρόγραμμα», ανέφεραν οι συριζαίοι νεολαίοι, «ξεκινά με ιστορικό περίπατο στον πύργο Κοτύλης και επίσκεψη στο μνημείο στη θέση Σπανούρα. Ο πύργος της Κοτύλης (ή όπως τον λένε οι ντόπιοι “Χάρο”) κατά τη διάρκεια του Εμφυλίου Πολέμου αποτελούσε ένα από τα περάσματα του Δ.Σ.Ε προς το Βίτσι. Το καλοκαίρι του 1947 κατά τη διάρκεια σκληρής μάχης αποδεκατίστηκε από τον Ελληνικό Στρατό διμοιρία του τάγματος των ανταρτών, που επιχειρούσε στην περιοχή. Επέζησαν μόνο 3 μαχητές. Γιάννης Θεοδώρου, Νίκος Χατζηβασιλείου και Θάνος Δημητρίου. Πολεμώντας μέχρι και την τελευταία σφαίρα τους αντί να παραδοθούν στις δυνάμεις του Ελληνικού Στρατού αγκαλιάστηκαν και τραγουδώντας το τραγούδι του Δ.Σ.Ε, “για σε πατρίδα μας Ελλάδα, ζώσαμε τα άρματα ξανά», έπεσαν στον γκρεμό.

Το πρόγραμμα περιελάμβανε ακόμη επίσκεψη στο Πάρκο Εθνικής Συμφιλίωσης, καθώς και «ιστορικό περίπατο στο νοσοκομείο του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας», και θα ολοκληρωθεί με εκδήλωση γύρω από τις «βιωματικές αφηγήσεις του Γιάννη Μότσιου, μαχητή του Δ.Σ.Ε και ομότιμου καθηγητή του πανεπιστημίου Ιωαννίνων».

Μέχρι πρόσφατα, και μιλώντας για την περίοδο μετά το 1995, σε κάλπικους παιάνες για τον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας μας είχε συνηθίσει κυρίως το ψευτοΚΚΕ, κόμμα - πολιτική «μάννα» του «μετωπικού» ΣΥΡΙΖΑ. Το κόμμα αυτό, αφού παράχωσε καλά - καλά και κατασυκοφάντησε το δεύτερο αντάρτικο και τον πολιτικό αρχηγό του, Νίκο Χαζαριάδη, για 40 ολόκληρα χρόνια (1956-1996), σκοτώνοντας το αληθινό ΚΚΕ και φορώντας τα ρούχα του θύματος, έκανε τον επιτυχημένο εισοδισμό του στην κλασική αστική τάξη κι έπειτα άρχισε ξαφνικά από τα μέσα της δεκαετίας του '90 να υμνεί έναν ολόκληρο φτιαχτό, νεοτροτσκιστικό, ντούρο «αντικαπιταλιστικό» ΔΣΕ, κομμένο και ραμμένο στα μέτρα της υποτιθέμενης «αριστερής - αριστερικής» στροφής του ολωσδιόλου δεξιού και σοσιαλφασιστικού-ρεβιζιονιστικού ρώσικου πρακτορείου του Περισσού. Ενοείται βέβαια ότι αφού ο εισοδισμός είχε πετύχει και το ψευτοΚΚΕ είχε μπει ακόμη και σε κυβερνήσεις μαζί με το ΠΑΣΟΚ και τη ΝΔ ως ενιαίος ΣΥΝ το 89-90, ο νεόκοπος «ΔΣΕϊτισμός» των κνιτών δεν ενόχλησε κανέναν Πρόεδρο της Δημοκρατίας, κανέναν παπά και κανέναν γραφειοκράτη, που δε χάνουν ευκαιρία να εκδηλώσουν το «σεβασμό»

τους στις «αρχές» και τη «συνέπεια» των Παπαρήγα, Κουτσούμπα και σία.

(Μέχρι τότε όλοι πλην της κάποτε συνεπούς τάσης μέσα στη μ-λ επαναστατική Αριστερά, που παιδί της -και η μόνη οργανωμένη πολιτικοϊδεολογική επιβίωσή της- είναι η ΟΑΚΚΕ, και μιας χούφτας παλιών μαχητών πολιτικών προσφύγων, κρατούσαν το Δημοκρατικό Στρατό θαμμένο ή τον συκοφαντούσαν. Όταν η ΟΑΚΚΕ, μαζί με συντρόφους της πολιτικούς πρόσφυγες - κομμουνιστές του παλιού ΚΚΕ ύψωσε στο Γράμμο, τον Σεπτέμβρη του 1987, μια κόκκινη σημαία και ένα πλακάτ που έγραφε «Τιμή και Δόξα στον ΔΣΕ», οι γύπες του σοσιαλφασιστικού ρεβιζιονισμού, επί εποχής του ανοιχτά δεξιού γκορμπατσοφισμού, προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να θάψουν κάθε μνήμη και κάθε δίδαγμα του β' αντάρτικου).

Ο χώρος των μειοψηφικών ανανεωτικών του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ (που γίνανε ΔΗΜΑΡ και σήμερα ξαναγύρισαν στην αγκαλιά των κνιτών του Τσίπρα) κρατούσε την παλιά, ρεφορμιστική γραμμή του «Κ»Κεσωτερικού των Παρταλίδηδων περί ΔΣΕ «αριστεριστικού τυχοδιωχτισμού του Χαζαριάδη», ενώ οι πλειοψηφικοί κνίτες του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ (που είχανε μέσα κι εκείνους που αργότερα έγιναν ΛΑΕ) δέχονταν τον ΔΣΕ ως «πατριωτικό αντιαμερικανικό» και συνήθως επέκριναν το στόχο για σοσιαλιστική λαϊκή δημοκρατία που έθεσε ο Ν. Χαζαριάδης στην 5η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ το Γενάρη του '49, καθώς και τη διεθνιστική γραμμή του ΚΚΕ και του ΔΣΕ στο ζήτημα της εθνικά μακεδονικής μειονότητας και του μακεδονικού έθνους, η οποία ήταν ακριβώς και ο λόγος που ο ιμπεριαλισμός και οι μοναρχοφασίστες έστηναν τους κομμουνιστές και τους συμμάχους τους, πατριώτες και δημοκράτες, στον τοίχο και τους έσερναν κατά χιλιάδες στα στρατοδικεία.

Κλασικός αστικός Τύπος, φιλελεύθεροι και παλαιοδεξιοί δημοσιολόγοι κάγχασαν στην είδηση της εκδήλωσης των νεολαίων του ΣΥΡΙΖΑ, με τους πιο οξυδερκείς από αυτούς να επισημαίνουν πόσο γελοίο είναι ένα κόμμα που κυβέρνησε εφαρμόζοντας σκληρά μέτρα περιορισμού λαϊκών εισοδημάτων στο όνομα του να κρατηθεί στην καρέκλα της εξουσίας και με συνεχείς και εγκάρδιου χαρακτήρα συναντήσεις με προέδρους, πρωθυπουργούς και πρέσβεις χωρών της Δύσης να υποδύεται ταυτόχρονα τη συνέχεια του επαναστατικού αντάρτικου του ΔΣΕ. Οι λιγότερο οξυδερκείς και αθεράπευτα αντικομμουνιστές είδαν μια ακόμη επιβεβαίωση του «βαθέως κομμουνιστικού» χαρακτήρα του κόμματος του Τσίπρα κι έτσι νομίζουν για άλλη μια φορά πως «καθάρισαν» με το φάντασμα της πραγματικής δημοκρατικής και επαναστατικής Αριστεράς και του κομμουνισμού που κυνηγά την ελλη-

νική άρχουσα τάξη εδώ και δεκαετίες, ταυτίζοντάς τους με τον ανυπόληπτο στο λαό και απόλυτα σάπιο ΣΥΡΙΖΑ.

Κανείς τους πάντως δεν κατάλαβε τη βαθύτερη σημασία του να πηγαίνει ο ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή το κυβερνητικό - μετωπικό - ανοιχτά αστικό ψευτοΚΚΕ που έχει ντυθεί «νέο ΠΑΣΟΚ», δηλαδή το μαζικό λαϊκό «αντιδεξιό» κόμμα, στον Γράμμο για να υμνήσει τάχα την σοσιαλιστική - αντιιμπεριαλιστική επανάσταση, την οποία οι ίδιοι οι κνίτες ηγέτες μετά το 1956 σκότωσαν, ταπεινώσαν και έσυραν στη λάσπη.

Το άδειο κέλυφος

Τι σημαίνει όμως τελικά η όψιμη «αγάπη» του ΣΥΡΙΖΑ των νεοκαρμανλικών κυπαζήδων Παπαγγελόπουλων, των καταγγελλόμενων εκβιασμών σε δικαστικούς, της πολιτικής κτηνωδίας έναντι των θυμάτων της φονικής φωτιάς στο Μάτι, των ακροδεξιών ή και φιλοταγματσαφαιτών συμμάχων τύπου Καμμένου και εκδοτών - διευθυντών φυλλάδων τύπου «Δημοκρατίας» και της σημερινής «Εστίας», της προσπάθειας ελέγχου και άλωσης των ΜΜΕ, των πουντινικών νεοολιγαρχών Σαββίδηδων για τον ΔΣΕ; Γιατί δεν τους φτάνει, όπως συνέβαινε τόσα χρόνια, ο ανασκοπισμός της ιστορίας του μεγαλειώδους αντιφασιστικού ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και το χάιδεμα κάθε παρέκκλισης και κάθε σοβαρού ή έστω δευτερεύοντος λάθους του κινήματος εκείνου (τα οποία οι ίδιοι υμνούν ως σωστά) και αναγκάζονται να μπουν στα χωράφια του ανώτερου σε πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο οργάνωσης άλματος του προλεταριάτου και της φτώχης αγροτιάς στην ιστορία της χώρας μας, που αποτελούσε ο Δημοκρατικός Στρατός;

Ο ΣΥΡΙΖΑ αντιμετωπίζει πρακτικά την ιστορία όπως ακριβώς και τα αφεντικά του ίδιου και του ψευτοΚΚΕ, οι Ρώσοι σοσιαλιμπεριαλιστές: ως όχημα συμβόλων που χρησιμοποιούνται για τους ακριβώς αντίθετους σκοπούς από εκείνους που συμβόλισαν κάποτε. Όπως ο Αδόλφος Πούτιν εισβάλλει και κόβει κομμάτια της ανεξάρτητης Ουκρανίας ουρλιάζοντας «αντιφασιστικά» και φτιάχνοντας ακόμη και ψεύτικες «αντιφασιστικές εξεγέρσεις» και «λαϊκές δημοκρατίες», τις οποίες κυβερνάνε φιλορώσοι ταγματαλήτες και ναζιστικά - αντισημιτικά κατακάθια, προκειμένου να παραλύει την αυθόρμητη αριστερά της βάσης σε όλο τον πλανήτη και να μη συναντά αντιδράσεις ή και να επιδοκιμάζεται ως «αντίβαρο στην ιμπεριαλιστική Δύση», έτσι και τα παραπαίδια του στην Ελλάδα δίνουν «υδραργυρικά» σε κάθε μεγαλειώδη στιγμή της ιστορίας του λαϊκού κινήματος τη μορφή και το σχήμα που βολεύει τις σημερινές άνομες και αντιδραστικές στοχεύσεις τους.

Το κόμμα του Τσίπρα έχει καταπιεί το μεγαλύτερο μέρος του ΠΑΣΟΚ και, με τη βοήθεια σοσιαλφασιστών που είναι εδώ και δεκαετίες ντυμένοι σοσιαλδημοκράτες (Μπίστης, Κουβέλης, Ρεπούση κλπ.) και μερικών υφεσιακών προς τον σοσιαλφασισμό πραγματικών σοσιαλδημοκρατών (π.χ. Μουζέλης), εν πολλοίς έχει καταφέρει να εισοδησει στις δυτικές καγκελαρίες και στους ευρωσοσιαλιστές ως κόμμα εξουσίας που αργά ή γρήγορα θα επιστρέψει στο Μαξίμου. Αυτό συμβαίνει βέβαια με την πολύτιμη βοήθεια και των κρυφοσυριζαίων του Λαλιώτη που σκοτώνουν από τα μέσα κάθε προοπτική ανάταξης του ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ, προκειμένου τελικά να σύρουν το ταλαιπωρημένο κουφάρι του σε συμμαχία - υποταγή στον ΣΥΡΙΖΑ. Την ίδια ώρα λοιπόν, ο Τσίπρας βάζει τη νεολαία του να σκαρφαλώνει στον Γράμμο.

Αυτό δεν το το κάνει απλά και μόνο για να κλείνει το μάτι και να ελέγχει ιδεολογικά και πολιτικά τον δορυφοροποιημένο γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ «κόσμο του κινήματος» (τροτσκιστές, νεοκνίτες αναρχικούς, «μ-λ» νεοτροτσκιστές, φιλοσυριζαίους «διαφωνούντες» εντός, εκτός και επί τ' αυτά του ψευτοΚΚΕ κλπ.). Σ' αυτόν τον εντελώς πια χωρίς αρχές χυλό (όσον αφορά τουλάχιστον τα στελέχη), ο οποίος σε πολύ μεγάλο βαθμό στις τελευταίες εκλογές έστειλε έμμεσα τη βάση του να ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ ως «ανάχωμα στη δεξιά παλινόρθωση», η Κουμουνδούρου λέει: «Μη φοβάστε τίποτε, είμαστε πιο αριστεροί από ποτέ, όλες οι σοσιαλδημοκρατικές και ψευτορεαλιστικές μανούβρες μας είναι για να κερδίσουμε την κρίσιμη μάζα των αλλοτριωμένων μαζών, που τα ΜΜΕ και η Δεξιά κοιμίζουν και επηρεάζουν. Η καρδιά μας είναι πάντα κόκκινη και αντιδυτική. Η νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, όποτε κι αν έλθει, αργά ή γρήγορα, ενάντια στην αντικινηματική, αυταρχική ΝΔ θα είναι και δική σας νίκη, και το ξέρετε, όσο κι αν γκρινιάζετε αντικαπιταλιστικά. Βοηθήστε μας λοιπόν φωνάζοντας παντού ότι σίγουρα, παρά τα λάθη ή τα αμαρτήματά μας, είμαστε καλύτερη ή λιγότερο χειρότερη επιλογή σε σχέση με τη ΝΔ». Πρόκειται για την κλασική διπλή γλώσσα του φασισμού, στην οποία επιμένουμε πολύ και η οποία είναι αλάνθαστη απόδειξη αντιδραστικότητας ενός πολιτικού ρεύματος, όπως έχουμε τονίσει και στο παρελθόν.

Αυτό που επιχειρεί τελικά ο ΣΥΡΙΖΑ είναι σε ανώτερο επίπεδο εκείνο που έκανε ο Ανδρέας Παπανδρέου ήδη από τη δεκαετία του '70 και που τον οδήγησε στην εξουσία: είναι το μέτωπο του αντιδραστικού ή εν πάση περιπτώσει επιδερμικού και διόλου διυλισμένου προοδευτικού «αντιδεξιισμού» του σοβινιστικού, βενιζελικού Κέντρου με κάθε οπορτουμιστικό, σεχταριστικό, δεξιό και αντιδραστικό ρεύμα το οποίο εκδηλώθηκε σαν τάση μέσα στις γραμμές του παλιού ΚΚΕ, του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

Κυβέρνηση και αντιπολίτευση υπεύθυνοι για τη νέα έξαρση του κορονοϊού

Ο λαός να φυλαχτεί και να μην αφήσει σε αυτούς την άμυνα της χώρας στην πανδημία

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 4 Αυγούστου 2020, www.oakke.gr

Αφού πήρε τα εύσημα όλης της οικουμένης για τη λαμπρή αντιμετώπιση της πρώτης φάσης του κορονοϊού, που στην πραγματικότητα οφείλονταν στον επαρχιώτικο-βαλκανικό χαρακτήρα της ελληνικής οικονομίας, δηλαδή στη μικρή κίνηση ταξιδιωτών από το εξωτερικό το χειμώνα, ο Μησοτάκης εν μία νυχτί κατέργησε πρακτικά κάθε μέτρο προστασίας, αφήνοντας τον ελληνικό λαό στο έλεος της πανδημίας και μιας νέας οικονομικής καταστροφής.

Στην πραγματικότητα ό,τι έκανε, το έκανε με τέτοιο τρόπο ώστε να δικαιώσει κάθε αντιδραστικό έως φασίστα αρνητή του ιού και των μέτρων προστασίας. Όταν πήρε τα απαραίτητα αρχικά μέτρα που έφτασαν μέχρι το λοκντάουν, αντί να εξηγήσει υπομονετικά στο λαό, που καταστρέφονταν οικονομικά, για ποιο λόγο αυτά είναι αναγκαία και αναπόφευκτα, έβγαλε μπροστά την αυθεντία του "Αγίου" Τσιόδρα και έβριζε σαν σκάρτο όποιον αμφισβητούσε τη διάνοιά του. Άφησε ελεύθερο τον εκκλησιαστικό μεσαίωνα ακόμα και μέσα στα επιστημονικά όργανα του κράτους (Γιαμαρέλλου), και υπονόμεισε τη μάσκα σαν αναγκαίο μέσο προστασίας. Όταν πάλι τέλειωσε την καραντίνα, δεν φρόντισε ούτε για την πιο τυπική και στοιχειώδη τήρηση μέσων προστασίας, ειδικά της υπονομευμένης μάσκας. Στελέχη της κυβέρνησης και ο ίδιος ο Μησοτάκης συμμετείχαν μπροστά στο πανελλήνιο σε πολυπληθείς συνωσιμούς χωρίς μέτρα προστασίας, τα κόμματα της ψευτοαριστεράς οργάνωσαν ανενόχλητα δεκάδες συγκεντρώσεις, πάρτι και συναυλίες, ενώ ο ανέγγιχτος Άγιος Τσιόδρας κρύφτηκε και δεν έχει να πει ούτε μια λεζούλα για όλο αυτό το αίσχος. Να γιατί πάρα πολλοί άνθρωποι πείστηκαν από τις αλλοπρό-

σαλλες κυβερνητικές στροφές, είτε ότι "μας δουλεύουν" και είναι όλα ψέματα, είτε ότι ο ιός δεν είναι πια ένα σοβαρό ζήτημα. Τώρα τον κρυμμένο τον ξαναφέρνουν πίσω στη νέα έξαρση σαν τάχα σωτήρα για να προετοιμάσει σκληρούς περιορισμούς που θα δώσουν πελώριο πλήγμα στη βαριά τραυματισμένη οικονομία, επειδή ο ίδιος δεν προώθησε τα μέτρα προστασίας που άρμοζαν στην περίοδο του σχετικού ανοίγματος μετά το λοκντάουν, ιδιαίτερα την καίριας σημασίας υποχρεωτική χρήση της μάσκας τουλάχιστον σε κλειστούς χώρους.

Μπορεί η νέα έξαρση (το λεγόμενο δεύτερο κύμα) να χτυπάει πολλές χώρες για τους ίδιους λόγους περιφρόνησης των ατομικών μέτρων προστασίας, που καθοδηγείται παντού από το φαιό και "κόκκινο" φασισμό, όμως μόνο η Ελλάδα που γκρέμισε όλη της τη βιομηχανία και στηρίζει την όποια οικονομική της επιβίωση στον τουρισμό θα δεχτεί ένα τόσο συντριπτικό οικονομικό πλήγμα που μπορεί απ' αυτό να μην αναρρώσει ποτέ. Ειδικά στην Ελλάδα η τήρηση της μάσκας και της αποφυγής του συνωστισμού θα ήταν σωτήρια για χιλιάδες ανθρώπους, αν έτσι κέρδιζε έναν ή δύο μήνες και σώζονταν κάπως ο ήδη πολύ περιορισμένος τουρισμός.

Καλούμε όλους τους φίλους της ΟΑΚΚΕ να μην έχουν καμία εμπιστοσύνη στα κόμματα των εγκληματιών, που αντί να μας προστατεύουν από τον ιό, βλέπουν σε αυτόν μια χρυσή ευκαιρία για συνέχιση και ένταση του παραγωγικού σμποτάζ για να μετατρέψουν τη χώρα σε πεινασμένη αποικία των χιπλερικών δολοφόνων Ρωσίας-Κίνας που επελαύνουν πάνω στα ερείπια της διαλυμένης Ελλάδας αγοράζοντας κομμάτι-κομμάτι τη ραχοκοκαλιά των υποδομών της. Κα-

λούμε όλους τους φίλους μας να τηρούμε τα μέτρα προστασίας, ιδιαίτερα τη μάσκα και τις αποστάσεις, και να προπαγανδίζουν την ανάγκη τους σε όσους περισσότερους ανθρώπους μπορούν, μαζί με την εξήγηση της ΟΑΚΚΕ για το καθεστωτικό σαμποτάρισμα της άμυνας απέναντι στον ιό. Σήμερα περισσότερο ακόμα και από την στιγμή που είχε κοληθεί στην Αθήνα και τον Πειραιά γίνεται επίκαιρη η αφίσα της ΟΑΚΚΕ μετά το λοκντάουν που κατέληγε στα εξής:

«Σε καμιά περίπτωση η εργατική ταξική πρωτοπορία δεν πρέπει να πέσει στην παγίδα των φαιο-"κόκκινων" και να θεωρήσει ότι η προφύλαξη της χώρας από την πανδημία ενδιαφέρει κυρίως την αστική τάξη αφού μια υποτροπή της πανδημίας θα φέρει μια πρωτοφανή εκτίναξη της ανεργίας και μια πείνα που κανένα επίδομα με δανεικά απ' έξω δεν θα καλύπτει. Αυτό θα σημαίνει τη μεγαλύτερη ως τώρα βύθιση του μεροκάματου, δηλαδή την πιο άγρια ως τώρα εκμετάλλευση από τα μικρά και τα μεγάλα αφεντικά και την πλήρη διάλυση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Γι αυτό είναι ζωτικής σημασίας να μπει μπροστά ο εργαζόμενος λαός και να παλέψει ενάντια στην πανδημία τόσο με το να φυλάγεται καλά ο ίδιος όσο, κυρίως, με το να απαιτεί από την άρχουσα τάξη να κάνει τη δουλειά που αντιστοιχεί στην πολιτική της εξουσία. Γιατί οι ρωσόδουλοι Μησοτάκηδες,

Τσιπραίοι και Κουτσουμπαίοι έχουν συμφέρον να κάνουν καλά μόνο ένα πράγμα: τις καραντίνες και όχι τη βαθιά άμυνα για να μην ξεσπάσει ένα νέο κύμα της πανδημίας ή αν ξεσπάσει να μην μπει ξανά η χώρα σε καραντίνα. Είναι λοιπόν ο λαός που πρέπει να απαιτήσει: 1. Κατασκευή εκατομμυρίων μασκών από την ελληνική υφαντουργία με κρατική ευθύνη και δωρεάν μοίρασμα τους στο λαό, 2. Μαζική κατασκευή και εφαρμογή των μαζικών τεστ στον πληθυσμό, και, 3. Σε περίπτωση νέου κύματος, ετοιμασία του κράτους για να μην μείνει η μοίρα των γέρων και των άρρωστων αποκλειστικά στα χέρια των δικών τους, καθώς και να υπάρξει προμήθεια από τώρα και κατασκευή χιλιάδων μηχανικών αναπνευστήρων ώστε να υπάρξουν πολλαπλάσιες ΜΕΘ. Μόνο έτσι οι σαμποταριστές δεν θα έχουν άλλοθι για ένα νέο παρατεταμένο λοκντάουν που τώρα ήταν αναγκαίο.

Η πάλι ενάντια στην επιδημία εκτός από ένα άμεσο ταξικό, είναι και ένα βαθύ δημοκρατικό καθήκον, καθώς μια νέα χρεωκοπία θα είναι ο θρίαμβος του άτυπου φαιο-"κόκκινου" μετώπου ενάντια στον παραπαίοντα αστοδημοκρατισμό, δηλαδή η απόλυτη οικονομική αποικιοποίηση της χώρας, και αφόρητη πολιτική δικτατορία των δυο μεγαλύτερων φασισμών της ιστορίας του καπιταλισμού.

Αθήνα, 18 Μάη 2020».

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

www.oakke.gr

e-mail: info@oakke.gr

και του ΔΣΕ. Είναι δηλαδή μία μίζη της χρυσαυγίτικης κοπής ρητορικής του Πολάκη για τα «λαμόγια και τους κλέφτες», που συγκινεί πολύ μια ανδρεοπαπανδρεϊκά διαπαιδαγωγημένη μάζα, με έναν κάλπικο ΔΣΕ χωρίς τον εμβληματικό διεθνισμό του, χωρίς τη δουλειά στην μακεδόνικη και την τούρκικη μεινότητα που εξόργιζε τους σωβινιστές, χωρίς λαϊκές συνελεύσεις και δημοκρατία στη βάση, χωρίς τη γραμμή για εκβιομηχάνιση, παραγωγή και σπάσιμο των δεσμών εξάρτησης της χώρας από τον ιμπεριαλισμό, χωρίς την γραμμή της πολιτιστικής επανάστασης στο χωριό και του σπασίματος των αντιδραστικών παπαδίστικων παραδόσεων (με διαπαιδαγώγηση μέσα από την ίδια την πείρα των ανθρώπων και όχι με τη βία), και πάνω απ' όλα χωρίς τη λογική της συντρι-

βής του εξαρτημένου, εξαμβλωματικού και υπεραντιδραστικού κράτους της άρχουσας τάξης, όπως θέλει κάθε πραγματικό επαναστατικό κόμμα.

Ενός κράτους το οποίο, εντελώς αντίθετα με το παλιό ΚΚΕ και τον ΔΣΕ, ο ΣΥΡΙΖΑ με χαρά χρησιμοποίησε και μάλιστα προσπάθησε και προσπαθεί να αλώσει, μαζί με το ψευτοΚΚΕ, ήδη από τη δεκαετία του '80. Ένας ΔΣΕ χωρίς όλα τα παραπάνω, λοιπόν, που καθόρισαν και χαρακτήρισαν το μεγαλείο του, είναι ουσιαστικά ένας ψεύτικος, αντεστραμμένος κνιτοσυριζέικος ΔΣΕ, άδειος από κάθε δυνατότητα να εμπνεύσει τους νέους αγώνες του λαού για ανεξαρτησία, ψωμί, δημοκρατία και κοινωνική αλλαγή. Αυτή την κοινωνική αλλαγή, που τελικά οδηγεί στην εξουσία των εργαζομένων και στον σοσιαλισμό,

τη φοβάται πολύ η παλιά κλασική δεξιά αντίδραση, αλλά την τρέμει ακόμη πιο πολύ η κάλπικη, σοσιαλφασιστική, δήθεν φιλεργατική ψευτοαριστερά των ψευτοΚΚΕ - ΣΥΡΙΖΑ.

Το πιο σημαντικό, όπως ο κνίτικος και παπανδρεϊκός σοσιαλφασισμός επέβαλε στην παλιά, πάλοι ποτέ δυτικόφιλη Δεξιά να «γονατίσει» όχι μπροστά στο πραγματικό αντιναζιστικό και εθνικοαπελευθερωτικό ΕΑΜ, αλλά μπροστά στο ρωσόδουλο σκιάχτρο του ΕΑΜ των προδοτών του σοσιαλισμού και κάθε προόδου Φλωράκηδων και πασόκων, έτσι τώρα - και σε ανώτερο επίπεδο ο ΣΥΡΙΖΑ - ξεκινάει να χτίζει τη νέα «εθνική ενότητα» στην αντιδυτική από τα δεξιά γραμμή που ζυμώνει ο ψευτοφιλόσοφος του Κρεμλίνου, υπεραντιδραστικός Αλεξάντερ Ντούγκιν: Ευρώπη και Ρωσία

πρέπει να ξοπετάξουν την αγγλοαμερικάνικη, αγγλοσαξονικού τύπου φιλελεύθερη δημοκρατία, που αποθεώνει την ατομική ελευθερία και να αγκαλιαστούν υπό τη σκέπη του νέου παπαδίστικου «κολλεκτιβισμού» παραδοσιακού (και διόλου μαρξιστικού - σοσιαλιστικού) τύπου, ενός σπαρτιάτικου, κίβδηλου νεο-«κομμουνισμού» με λίγα υλικά αγαθά, ελάχιστη σύγχρονη παραγωγή και πολύ χωριό, θρησκεία, μικρές κοινότητες, αντιδραστική παράδοση, μεταφυσική, μίσος για την τεχνολογία και τις συναρπαστικές δυνάμεις που αυτή (στην πραγματικότητα ο συλλογικός άνθρωπος - δημιουργός της) απελευθερώνει. Όπως το ΕΑΜ έγινε στα χέρια των κνιτοπασόκων σύμβολο ενός εκτός τόπου

ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΑΓΓΛΙΚΑ ΣΤΟ ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ

Ο λόγος που δεν τα θέλουν οι κνιτοσυριζαίοι

Η δυνατότητα της εκμάθησης μιας ή και δεύτερης ξένης γλώσσας από πολύ μικρή ηλικία χωρίς αυτό να εμποδίζει αλλά να βοηθάει τη γλωσσική και διανοητική ανάπτυξη ενός παιδιού, είναι ένα ζήτημα πάνω στο οποίο έχουν διεξαχθεί πλήθος ερευνών και μελετών, εδώ και δεκαετίες και στο οποίο έχουν καταλήξει αποφασιστικά (δηλ. αποδείχθηκε ότι η εκμάθηση ξένων γλωσσών δεν εμποδίζει την ανάπτυξη του παιδιού), με αποτέλεσμα τα περισσότερα κράτη της δημοκρατικής Ευρώπης να έχουν εισάγει στην εκπαίδευση την εκμάθηση ξένων γλωσσών από πολύ μικρή ηλικία, δηλαδή από το νηπιαγωγείο.

Μόλις πρόσφατα προώθησε και το ελληνικό κράτος την εισαγωγή στο νηπιαγωγείο της εκμάθησης ξένης γλώσσας.

Κατά τη συζήτηση στη Βουλή του νομοσχεδίου για την Εκπαίδευση τον περασμένο Μάη, η βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Μ. Σκούφα δήλωσε: «Με κάνετε να πονηρεύομαι ότι ακριβώς και η εισαγωγή της διδασκαλίας της αγγλικής γλώσσας στο Νηπιαγωγείο κάποιο άλλο ειδικό κρυμμένο συμφέρον εξυπηρετεί. Μήπως αποτελεί και αυτό επιταγή αμερικανικών σχολών, αμερικανικών πανεπιστημίων; Διότι στα σίγουρα παιδαγωγικούς σκοπούς δεν εξυπηρετεί, όπως έχουν πολλάκις τονίσει καθηγητές παιδαγωγικών σχολών στην Ελλάδα» (<https://www.protothema.gr/politics/article/1015585/betu-skoufa-i-vouleutis-tou-suriza-pou-kiruxe-anendoto-sta-agglika/>). Και συνέχισε «Αφήστε τα νήπια να χαρούν την ηλικία τους», ενώ προεκτείνοντας τη σκέψη της υπογράμμισε πως η κακή χρήση της ελληνικής από τους εφήβους, «μπορεί να συνδέεται με τη συχνή τριβή τους με την αγγλική γλώσσα». «Αρα, τι πρέπει να κάνουμε; Να διδάξουμε καλύτερα τα ελληνικά και στα σίγουρα να προσεγγίσουμε διαφορετικά τη νηπιακή ηλικία πάνω σε γερή επιστημονική, παιδαγωγική γνώση και όχι βιαστικά να φέρνουμε ρυθμίσεις» (στο ίδιο).

Φυσικά οι δηλώσεις αυτές ξεσήκωσαν τόσο πολλές και τόσο έντονες αντιδράσεις, ιδιαίτερα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης που ο Τσίπρας αναγκάστηκε στη Βουλή να κάνει δηλώσεις στήριξης της βουλευτή του: «Μη διαστρεβλώνετε λοιπόν τις θέσεις μας. Δε διαφωνούμε με την εκμάθηση ξένων γλωσσών σε μικρές ηλικίες. Εντούτοις, σεβόμαστε την επιστημονική κοινότητα που έχει άλλη αντίληψη για το ρόλο των νηπιαγωγείων και τις ανάγκες που καλύπτουν στη μαθησιακή διαδικασία» τόνισε ο Τσίπρας και κατέληξε «η επιστημονική κοινότητα είναι αντίθετη με τη σχολειοποίηση της προσχολικής αγωγής, καθώς, σύμφωνα πάντα με τους ειδικούς, είναι άλλος ο ρόλος της γνωσιακής και κοινωνικής εκπαίδευσης των νηπιαγωγείων και των παιδικών σταθμών και άλλος του δημοτικού σχολείου» (στο ίδιο).

Ο ίδιος, όπως πάντα Τσίπρας που μπορεί την ίδια στιγμή και χωρίς δισταγμούς να ισχυρίζεται ένα πράγμα και το ακριβώς αντίθετό του! Εμείς δε διαφωνούμε με τις ξένες γλώσσες σε μικρή ηλικία ... αλλά οι επιστήμονες που σεβόμαστε λένε το αντίθετο! Βέβαια δεν ανέφερε ούτε τους επιστήμονες που λένε το αντίθετο, ούτε και γιατί η θέση του κόμματός του είναι διαφορετική από αυτή των δήθεν επιστημόνων του.

Ας δούμε τώρα τι λένε οι νεότερες έρευνες για την εκμάθηση των ξένων γλωσσών από τις μικρές ηλικίες.

Σύμφωνα με τα πορίσματα έρευνας του Εργαστηρίου Γλωσσικής Εκμάθησης του τεράστιου διεθνούς κύρους Πανεπιστημίου Cornell της Νέας Υόρκης, «τα παιδιά τα οποία μαθαίνουν μία επιπλέον γλώσσα μπορούν να συγκεντρώνονται καλύτερα, σε σύγκριση με τα μονόγλωσσα παιδιά, ακόμη και όταν υπάρχουν αντιπερισπασμοί γύρω τους». Η διαπίστωση αυτή έχει μεγάλη σημασία αφού η δυνατότητα συγκέντρωσης «σχετίζεται άμεσα με τις επιλεκτικές και ενσυνείδητες γνωσιακές διαδικασίες που απαιτεί η μάθηση». Αυτό και άλλα στοιχεία της έρευνας οδηγούν τους επιστήμονες του Cornell να υποστηρίζουν πως «τα γνωσιακά πλεονεκτήματα που απορρέουν από την πρώιμη εκμάθηση και δεύτερης γλώσσας [...] συνεισφέρουν στη μεταγενέστερη επιτυχία των νέων στο σχολικό και το ακαδημαϊκό περιβάλλον» (<https://paspif.gr/?p=8019>). Η σύγχρονη βιβλιογραφία Bondlin & Candelier 1998, Cameron 2001, 2003, Driscoll & Frost 1999, Nikolov & Curtain 2000, 2007, Pinter 2010, Rixon 2000, Sharpe 2001, διασταυρώνεται με αυτά τα συμπεράσματα υποστηρίζοντας πως τα πλεονεκτήματα που προκύπτουν από την πρώιμη εκμάθηση δεύτερης γλώσσας είναι πολλά μεταξύ των οποίων:

1. Ευνοείται ιδιαίτερα η ανάπτυξη της ικανότητας κατανόησης και κυρίως παραγωγής προφορικού λόγου, επειδή τα παιδιά έχουν μια τάση να «παίζουν» με τη γλώσσα και τους ήχους της, η οποία τάση περιορίζεται με την πάροδο του χρόνου. Και αυτό επειδή καθώς αναπτύσσονται οι νοητικές διεργασίες και μεταβάλλεται ο ψυχοσυναισθηματικός κόσμος των παιδιών, οι μεγαλύτεροι μαθητές διστάζουν ή ντρέπονται να υιοθετήσουν χαρακτηριστικά στοιχεία του προφορικού λόγου μιας ξένης γλώσσας.

2. Σε μικρές ηλικίες τα παιδιά έχουν περισσότερα κίνητρα για μάθηση αφού τους είναι απολύτως φυσικό να ανταποκρίνονται με ενθουσιασμό στις νέες εμπειρίες και σε τεχνικές επανάληψης, μίμη-

σης, κλπ. που εξυπηρετούν την εκμάθηση. Οι δραστηριότητες που αξιοποιούν φανταστικές ιστορίες, παραμύθια, τραγούδια, παιχνίδια, κτλ. παροτρύνουν τα παιδιά να αντιληφθούν τη γλώσσα ως «όλον», ένα σύνολο από λέξεις και φράσεις που παράγουν νόημα, και διευκολύνουν την προσέγγιση διαθεματικών εννοιών τις οποίες αργότερα, στις μεγαλύτερες τάξεις του δημοτικού, τα παιδιά πρέπει να αναλύσουν και να επεξεργασθούν.

3. Καθώς το παιδί ανακαλύπτει έναν άλλον γλωσσικό κώδικα, πέραν της μητρικής του γλώσσας, αποκτά μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση και αναπτύσσει θετική στάση απέναντι σε άλλες γλώσσες και πολιτισμούς.

4. Η εκμάθηση της άλλης γλώσσας βοηθά το παιδί να συνειδητοποιήσει πώς λειτουργεί η μητρική του γλώσσα επειδή μοιραία τη συγκρίνει με την ξένη.

5. Η μεταφορά στρατηγικών από τη μητρική στην ξένη γλώσσα ενισχύει τις νοητικές διεργασίες και προωθεί τη γλωσσική ανάπτυξη γενικότερα.

6. Η εκμάθηση μιας γλώσσας, πέραν της μητρικής, είναι πηγή πνευματικής απόλαυσης και συμβάλλει στην διεύρυνση του γνωστικού ορίζοντα του παιδιού.

7. Τα γλωσσομαθή άτομα αντιλαμβάνονται καλύτερα όχι μόνο τον ξένο αλλά και το δικό τους πολιτισμό, γιατί μπαίνουν σε διαδικασίες σύγκρισης και ανάλυσης των φαινομένων και των συμπεριφορών.

Οι πιο πάνω θέσεις αναφέρονται και σε μια μεγάλη μελέτη που έγινε με την υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Edelenbos, Johnstone & Kubanek 2006), η οποία περιλαμβάνει σημαντικές ερευνητικές εργασίες που καταδεικνύουν ότι εκμάθηση μιας δεύτερης ή τρίτης γλώσσας σε πολύ νεαρή ηλικία οδηγεί σε θετικά αποτελέσματα.

Στην ιστοσελίδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής διαβάζουμε όχι για μια μόνο αλλά για δυο ξένες γλώσσες: «Περί τίνος πρόκειται; Η επαφή των παιδιών με τις ξένες γλώσσες ήδη από πολύ μικρή ηλικία ευνοεί τη γρήγορη εκμάθησή τους, την καλύτερη γνώση της μητρικής γλώσσας και τη βελτίωση των επιδόσεων σε άλλους τομείς. Για τους λόγους αυτούς, οι υπουργοί Παιδείας της ΕΕ προωθούν τη διδασκαλία τουλάχιστον δύο ξένων γλωσσών από

πολύ μικρή ηλικία. Γιατί χρειάζεται; Πέρα από το γεγονός ότι θέτει τα θεμέλια για τη μελλοντική εκπαίδευση, η εκμάθηση ξένων γλωσσών από μικρή ηλικία μπορεί να επηρεάσει τη στάση των παιδιών απέναντι σε άλλες γλώσσες και πολιτισμούς. Αυτός είναι ο βαθύτερος λόγος πίσω από τις διάφορες πρωτοβουλίες της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την προώθηση της εκμάθησης γλωσσών από μικρή ηλικία και της έρευνας στον τομέα αυτό ... Η εκμάθηση ξένων γλωσσών από μικρή ηλικία συζητείται επίσης στο πλαίσιο της γενικότερης στρατηγικής της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την Προσχολική Εκπαίδευση και Φροντίδα» (https://ec.europa.eu/education/policies/multilingualism/early-language-learning_el).

Και παρακάτω: «Τι κάνει η ΕΕ για την προώθηση της πολυγλωσσίας; Στα συμπεράσματα του Συμβουλίου για την πολυγλωσσία και την ανάπτυξη γλωσσικών δεξιοτήτων, τα κράτη μέλη δεσμεύθηκαν να ενισχύσουν τη συνεργασία στον τομέα της πολυγλωσσίας και να βελτιώσουν την αποτελεσματικότητα της διδασκαλίας γλωσσών στα σχολεία. Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή συνεργάζεται με τις εθνικές κυβερνήσεις για την επίτευξη ενός φιλόδοξου στόχου - όλοι οι πολίτες να μαθαίνουν τουλάχιστον δύο ξένες γλώσσες και να ξεκινούν την εκμάθηση ξένων γλωσσών από πολύ μικρή ηλικία. Το όραμα αυτό επιβεβαιώθηκε από τους αρχηγούς κρατών της ΕΕ στο πλαίσιο της πρότασης για τη δημιουργία ενός Ευρωπαϊκού Χώρου Εκπαίδευσης. Η στήριξη του στόχου αυτού αντικατοπτρίστηκε περαιτέρω στα συμπεράσματα του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου του Δεκεμβρίου 2017» (https://ec.europa.eu/education/policies/multilingualism/about-multilingualism-policy_el).

Στη βάση όλων των παραπάνω το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο συνέταξε την ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ της 22ας Μαΐου 2019 σχετικά με συστήματα προσχολικής εκπαίδευσης και φροντίδας υψηλής ποιότητας (2019/C 189/02) όπου μεταξύ άλλων (και σχετικά με τις ξένες γλώσσες) συνιστά: «δ) παροχή ευκαιριών για έκθεση σε γλωσσικά ερεθίσματα από μικρή ηλικία και εκμάθηση γλωσσών μέσω δραστηριοτήτων παιχνιδιού» (σελ. 6 της Σύστασης, [https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/PDF/?uri=CELEX:32019H0605\(01\)&from=EN](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/PDF/?uri=CELEX:32019H0605(01)&from=EN)).

Έτσι βλέπουμε ότι η δημοκρατική ευρωπαϊκή ενοποιητική απόπειρα σύμφωνη με τα πορίσματα της επιστήμης, προωθεί όχι μόνο την πολυγλωσσία αλλά και την εκμάθηση περισσότερων ξένων γλωσσών από την πολύ μικρή ηλικία και πράγματι τα περισσότερα κράτη της ΕΕ έχουν εισάγει στα νηπιαγωγεία την εκμάθηση των αγγλικών, της πιο διαδεδομένης από όλες τις γλώσσες του κόσμου σαν κοινής γλώσσας επικοινωνίας. Ακριβώς αντίθετα με τον Τσίπρα και το

ΣΥΡΙΖΑ οι οποίοι συμπλέουν, όπως σε όλα τα θεμελιώδη ζητήματα, που αφορούν την ανάπτυξη της επιστήμης, της επικοινωνίας και της σύγχρονης τεχνολογίας με τους ακροδεξιούς και πολύ φυσικά θέλουν μόνο ελληνικά στα νηπιαγωγεία και πάνω απ όλα δεν θέλουν τα αγγλικά του φιλελεύθερου καπιταλιστικού διαβόλου, τα οποία όμως είναι ακριβώς μια από τις σημαντικότερες προσφορές του τελευταίου στην παγκόσμια εργατική επανάσταση.

Εννοείται ότι στην πηγή αυτών των θέσεων του «ευρωπαϊού» ΣΥΡΙΖΑ βρίσκεται το κέντρο του ψευτοαριστερού νεομεσαιώνα, το ψευτοΚΚΕ. Μιλώντας στο Θέμα 104,6, ο βουλευτής του ψευτοΚΚΕ Γιάννης Γκιόκας δήλωσε ότι «η ένσταση με τα Αγγλικά με τα νηπιαγωγεία έχει να κάνει με την παιδαγωγική τους χρησιμότητα», εστιάζοντας από την πλευρά του στον «αντιπαιδαγωγικό χαρακτήρα» της σχετικής διάταξης» (<https://www.protothema.gr/politics/article/1015635/meta-ti-skoufa-kai-to-kke-kerkoporta-ta-agglofona-metaptuhiaka/>).

Γιατί δεν θέλουν ειδικά τα Αγγλικά

Ο επίσημος ΣΥΡΙΖΑ σαν δήθεν ευρωπαίος δεν θέλει να φαίνεται αγγλοφοβικός ενώ και το ψευτοΚΚΕ δεν θέλει λόγω της τακτικής συμμαχίας τους με τη ΝΔ να φαίνεται πολιτιστικά αντιδυτικό, γι αυτό και τα δυο κόμματα χρησιμοποιούν το γενικό επιχείρημα ότι είναι αρνητική παιδαγωγικά η δεύτερη ξένη γλώσσα και κρύβουν ότι δεν θέλουν τα αγγλικά από τον ιμπεριαλιστικό αντιδυτικισμό των ρωσοκινέζων αφεντικών τους. Όμως η Σκούφα του ΣΥΡΙΖΑ όπως και ο Γκιόκας έριξαν την πραγματική στρατηγική γραμμή. Η Σκούφα δεν είπε μόνο εκείνο που αναφέραμε στην αρχή του άρθρου μας «η κακή χρήση της ελληνικής από τους εφήβους, μπορεί να συνδέεται με τη συχνή τριβή τους με την Αγγλική», αλλά πέταξε και το αποκαλυπτικό «Μήπως αποτελεί και αυτό επιταγή αμερικανικών σχολών, αμερικανικών πανεπιστημίων; Διότι στα σύγγραφα παιδαγωγικού σκοπούς δεν εξυπηρετεί...». ενώ ο Γκιόκας απέδωσε τη «γλωσσική φτώχεια» στο ότι «Οι νέοι μαθαίνουν τόσες λέξεις, όσες για να είναι χειριστές διαδικτύου».

Αυτά τα τσιράκια του σοσιαλμπερλιασμού κατηγορούν τα αγγλικά ότι ευθύνονται για τη γλωσσική αδυναμία της μεγάλης μάζας των αποφοίτων του σχολείου των τελευταίων 30 χρόνων ενώ είναι ακριβώς αυτά τα τσιράκια και οι μικροαστοί δήθεν ριζοσπάστες βαστάζοι τους των «Συσπειρώσεων» που κατέστρεψαν και συνεχίζουν να καταστρέφουν όλη την ελληνική εκπαίδευση ξεπλένοντας τις ελεγχόμενες από τα ίδια ηγεσίες των ΟΛΜΕ, ΔΟΕ και των συλλόγων Νηπιαγωγών για την καταστροφική και παρασιτική τους οργανωμένη παρεμπόδιση κάθε ελέγχου των εκπαιδευτικών της κατώ-

τερης και μέσης εκπαίδευσης από την κοινωνία με οποιαδήποτε μορφή: ή με τη μορφή των συλλόγων των γονιών, ή με τη μορφή των μαθητικών οργάνων, ή με τη γενική σε όλο τον πλανήτη μορφή των κρατικών αξιολογητών.

Για τους λόγους αυτούς οι ηγεσίες των συλλόγων των νηπιαγωγών υποστήριξαν τις παραπάνω θέσεις ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ, αντιδρώντας στην εισαγωγή των Αγγλικών. Αυτοί είναι οι περίφημοι παιδαγωγοί που αντέδρασαν στη διάταξη για τα αγγλικά και τους οποίους επικαλέστηκε ο ΣΥΡΙΖΑ στη συζήτηση στη Βουλή!

Ας δούμε πως τοποθετεί ο μαρξισμός το ζήτημα.

Γράφει ο Λένιν: «Ο αναπτυσσόμενος καπιταλισμός γνωρίζει δύο ιστορικές τάσεις στο εθνικό ζήτημα. Η πρώτη: ζύπνημα της εθνικής ζωής και των εθνικών κινημάτων, πάλη ενάντια σε κάθε εθνικό ζυγό, δημιουργία εθνικών κρατών. Η δεύτερη: ανάπτυξη και επιταχυνόμενη σύσφιξη των κάθε λογής σχέσεων ανάμεσα στα έθνη, σπάσιμο των εθνικών φραγμών, δημιουργία της διεθνούς ενότητας του κεφαλαίου, της οικονομικής ζωής γενικά, της πολιτικής, της επιστήμης κτλ. Και οι δύο τάσεις αποτελούν παγκόσμιο νόμο του καπιταλισμού. Η πρώτη επικρατεί στην αρχή της ανάπτυξής του, η δεύτερη χαρακτηρίζει τον ώριμο καπιταλισμό, που πάει να μετατραπεί σε σοσιαλιστική κοινωνία. Το πρόγραμμα των μαρξιστών στο εθνικό ζήτημα παίρνει υπόψη και τις δύο αυτές τάσεις, υπερασπίζοντας, πρώτο, την ισοτιμία των εθνών και των γλωσσών, το απαράδεκτο οποιονδήποτε προνομίων στον τομέα αυτό (καθώς και το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης των εθνών, που θα εξετάσουμε παρακάτω) και, δεύτερο, την αρχή του διεθνισμού και της ανειρήνευτης πάλης ενάντια στην μόλυνση του προλεταριάτου με τον αστικό εθνικισμό, ακόμη και τον πιο ραφιναρισμένο» (Κριτικά Σημειώματα για το Εθνικό Ζήτημα).

Οι ΣΥΡΙΖΑ και ψευτοΚΚΕ σαν ηγεσίες δεν είναι βέβαια «ραφιναρισμένοι αστοί εθνικιστές» δεν είναι καν εθνικιστές, αλλά στην κομματική τους βάση υπάρχουν μπόλικοι εθνικιστές σε μια τόσο μικροαστική χώρα και με μια τόσο εκτεταμένη και τόσο παρασιτική κρατική υπαλληλία για να τους ακολουθήσουν.

Είναι αυτό το σπάσιμο των συνόρων και η πλατιά επικοινωνία των ανθρώπων με την ανάπτυξη του καπιταλισμού και του ανώτερου σταδίου του, του ιμπεριαλισμού που επιτάχυνε την επικοινωνία των ανθρώπων και τελικά γέννησε την ανάγκη για μια παγκόσμια γλώσσα επικοινωνίας. Κυρίως ο γαλλικός ιμπεριαλισμός και σε ένα βαθμό ο γερμανικός προσπάθησαν να κάνουν τις δύο αυτές εθνικές γλώσσες κυρίαρχες στην παγκόσμια επικοινωνία, όπως το επεχείρησαν και οι εσπεραντιστές με μια εντελώς

τεχνητή γλώσσα. Αλλά για τέτοια ζητήματα αποφασίζει η οικονομική ζωή και σε τελική ανάλυση η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και της τεχνολογίας και σε αυτό το επίπεδο στην πρώτη γραμμή της οικονομικής, διπλωματικής και επιστημονικής ζωής βρέθηκαν δύο ιμπεριαλισμοί με την ίδια γλώσσα αρχικά ο αγγλικός και μετά ο αμερικάνικος καπιταλισμός. Έτσι καθιερώθηκε η αγγλική γλώσσα σαν η πρώτη παγκόσμια γλώσσα επικοινωνίας της ιμπεριαλιστικής εποχής, όπως στις παλιότερες εποχές σαν εθνικές γλώσσες επικράτησαν σε κάθε χώρα εκείνες που μιλιόντουσαν στις οικονομικά, οπότε και εμπορικά, παραγωγικά και πολιτιστικά πιο ανεπτυγμένες περιοχές ενός διασπασμένου φεουδαρχικού κράτους, όπως γαλλική εθνική γλώσσα έγινε τελικά η γλώσσα του Παρισιού, ιταλική η γλώσσα της Φλωρεντίας, που αρχικά είχαν το στάτους της δεύτερης εμπορικής γλώσσας σε κάθε περιοχή, το λεγόμενο της Lingua Franca κλπ. Έτσι επικράτησε σήμερα η αγγλική γλώσσα για το παγκόσμιο εμπόριο, για τις επιστημονικές και γενικά για τις κάθε είδους συναλλαγές και επιστημονικές και κάθε είδους πολιτιστικές επαφές. Όπως γράφει ο Στάλιν: «Σε διάκριση απ' το εποικοδόμημα, που δε συνδέεται με την παραγωγή άμεσα, αλλά μέσω της οικονομίας, η γλώσσα συνδέεται άμεσα με την παραγωγική δράση του ανθρώπου καθώς και με κάθε άλλη δράση, σε όλες ανεξαιρέτως τις σφαίρες της δουλειάς του» (Σχετικά με το μαρξισμό στη γλωσσολογία).

Οι αγοραίοι μαρξιστές, ειδικά οι σοσιαλφασίστες που εκμεταλλεύονται το αυθόρμητο παπαδίστικο πνεύμα του μικροαστού ηθικολόγου δεν μπορούν να δεχτούν ότι κάτι που είναι εκμεταλλευτικό και βίαιο όπως ο καπιταλισμός και μάλιστα το πιο ανεπτυγμένο και γι αυτό το πιο προοδευτικό του στάδιο που είναι ο ιμπεριαλισμός μπορεί να κουβαλάει μέσα του και τη μεγαλύτερη παραγωγική πρόοδο και έτσι να σπρώχνει την ανθρωπότητα στην επανάσταση ενάντια του. Η μεγάλη παραγωγική επανάσταση των ηλεκτρονικών υπολογιστών, της ρομποτικής και του διαδικτύου που γεννήθηκε μέσα στο κέλυφος κυρίως του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, όπως προηγούμενα η επανάσταση της ατμομηχανής και του ηλεκτρισμού γεννήθηκε μέσα στο κέλυφος κυρίως του αγγλικού καπιταλισμού, δεν μπορεί παρά να φέρει μια δεύτερη σειρά προλεταριακών επαναστάσεων ενάντια στον ιμπεριαλισμό επειδή κάνει πια εντελώς ανυπόφορη, εντελώς παράλογη τη μοίρα των προλεταρίων να παράγουν τόσο πολύ πλούτο μέσα σε τόσο λίγο χρόνο και να είναι υποχρεωμένοι από το κεφάλαιο να ξεθεώνονται για να τον παράγουν και ταυτόχρονα να μην μπορούν να τον καταναλώσουν για να ικανοποιήσουν στοιχειωδώς τις ανάγκες τους. Μέσα λοιπόν στα υπέροχα πράγματα που

έφερε αυτή η νέα παραγωγική επανάσταση είναι και μια κοινή γλώσσα για να συνεννοούνται μεταξύ τους οι λαοί όλου του κόσμου και βέβαια οι επαναστάτες ώστε να ανατρέψουν τον ιμπεριαλισμό και το σοσιαλμπερλιασμό και να κάνουν αυτόν τον κόσμο τόσο υπέροχα ανθρώπινο στις παραγωγικές του σχέσεις και στις σχέσεις γενικά της κοινωνικής του ζωής όσο είναι οι παραγωγικές του δυνάμεις.

Τελειώνοντας να αναφέρουμε ένα ακόμη απόσπασμα από το ίδιο έργο του Λένιν: «Μένει λοιπόν κάτι το πραγματικό στην έννοια του αφομοιωτισμού, αν από αυτήν αφαιρέσουμε κάθε βία και κάθε ανισοτιμία; Ασφαλώς και μένει. Μένει η παγκόσμια-ιστορική τάση του καπιταλισμού να σπάξει τους εθνικούς φραγμούς, να σβήνει τις εθνικές διαφορές, να αφομοιώνει τα έθνη, τάση που από δεκαετία σε δεκαετία εκδηλώνεται όλο και με μεγαλύτερη δύναμη και αποτελεί έναν από τους ισχυρότερους κινητήρες που μετατρέπουν τον καπιταλισμό σε σοσιαλισμό».

Αυτόν τον κινητήρα θέλουν να σπάσουν οι ψευτοαριστεροί των ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ για λογαριασμό των αφεντικών τους των Ρώσων ιμπεριαλιστών και των συμμάχων τους κινέζων ομοίων τους. Σαν πράκτορες του ιμπεριαλισμού που είναι δεν ενδιαφέρονται και δεν θέλουν καθόλου την κατάργηση του δυτικού ιμπεριαλισμού σαν ιμπεριαλισμού, θέλουν απλά την αφομοίωση τους στους ακόμα πιο βάρβαρους ανατολικούς κρατικοφασιστικού χιτλερικού τύπου ιμπεριαλισμούς. Αυτοί δηλαδή θέλουν το αντίθετο από αυτό που θέλουμε εμείς. Εμείς θέλουμε να καταργήσουμε και το δυτικό και τον ανατολικό ιμπεριαλισμό αντικαθιστώντας τους από την επαναστατική εξουσία των προλεταρίων και τελικά τον κομμουνισμό. Και επειδή δεν νικάει κανείς τον ιμπεριαλισμό μονοκοπανιά η ιστορική εμπειρία, η λογική και η συνείδηση των μαζών μας υποχρεώνουν να ξεκινήσουμε από τον πιο βάρβαρο, το νεοχιτλερικό ιμπεριαλισμό για να κερδίσουμε τις μάζες στην επαναστατική ανατροπή. Αυτή η δουλειά θα έχει τη βάση της στις ξεχωριστές χώρες αλλά δεν μπορεί να γίνει χωρίς παγκόσμια συνεννόηση και στενή συνεργασία των επαναστατών από όλες τις χώρες και κατανόηση του σύγχρονου κόσμου και διαδικτυακή επικοινωνία σε όλο της το διεθνές εύρος. Γι αυτό οι νεοχιτλερικοί θέλουν να τεμαχίσουν το διεθνές διαδίκτυο και να απομονώσουν από αυτό τους λαούς τους.

Αυτός είναι ο πιο σπουδαίος λόγος για τον οποίο τα παιδιά των προλεταρίων πρέπει να μαθαίνουν ξένες γλώσσες (Γιατί των αστών έτσι κι αλλιώς μαθαίνουν) και πρώτα από όλα τα Αγγλικά από το κρατικό Νηπιαγωγείο, κόντρα στους ψευτοαριστερούς μεσαιωνιστές της φαιο-κόκκινης διεθνούς της αντεπανάστασης.

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

- ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΡΩΣΟΦΙΛΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΧΩΡΕΣ
- ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΜΕ ΚΑΛΗ ΠΙΣΤΗ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ
- ΑΝ ΔΕΝ ΒΡΕΘΕΙ ΛΥΣΗ ΠΑΡΑΠΟΜΠΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΤΗ ΧΑΓΗ

Συνέχεια από τη σελ. 1

νικής άρχουσας αστικής τάξης της για επέκταση. Αυτή η αρρώστια πρωτοεκδηλώθηκε στο κυπριακό και από κει επεκτάθηκε σε οτιδήποτε μπορεί μια μικρή και αδύναμη χώρα να διεκδικήσει από τις γείτονές της, αρχίζοντας από μια πελώρια υφαλοκρηπίδα για το πιο μικρό νησί της ως το να θεωρεί δικαίωμα της να ορίζει το όνομα μιας άλλης χώρας. Κατευθύνοντας εκεί που θέλει κάθε φορά αυτό το πάθος στο οποίο όμως λείπει η δύναμη, η Ρωσία ασκεί την εξωτερική της πολιτική στα Βαλκάνια φροντίζοντας ώστε ο ελληνικός φασισμός στην εξωτερική πολιτική να μην εκδηλώνεται έντονα στην εσωτερική πολιτική για να κρύβεται από την ασθμαίνουσα ογκώδη και ακέφαλη Ενωμένη Ευρώπη μέσα στην οποία ο ρόλος που έχει αναθέσει η Ρωσία στην Ελλάδα είναι να δουλεύει τη φασιστική αρρώστια και τη διάσπαση.

Το μεγαλύτερο έπαθλο για τη Ρωσία και τη διαβρωτική δουλειά της επίσημης Ελλάδας μέσα στην Ευρώπη για λογαριασμό της Ρωσίας ήταν ότι τελικά κατάφερε μέσα από το Κυπριακό και το Αιγαίο να απομονώσει και να διώξει την Τουρκία από την δημοκρατική ΕΕ στην οποία αυτή ήθελε ειλικρινά και επί δεκαετίες να μπει. Τα άλλα τα έκαναν οι υπόλοιποι φίλοι της ρώσικης διπλωματίας στην ΕΕ και στη Δύση γενικότερα. Ειδικά μάλιστα εκεί που η Τουρκία ξεκίνησε να κάνει στη ματωμένη από το ρώσικο ιμπεριαλισμό Συρία, αυτό που δεν έκαναν οι δυτικές αστικές δημοκρατίες, δηλαδή το να βοηθήσει τη δημοκρατική και πατριωτική αντίσταση και να συγκρουστεί με τη Ρωσία, βρέθηκε κατηγορούμενη γι αυτό από τη Δύση, η οποία έφτασε να πάρει το μέρος των αιμοσταγών φασιστών του γκιουλενισμού που έκαναν τους φιλοδυτικούς αλλά ήταν ρωσόφιλοι και αργότερα το μέρος των ρωσόδουλων φασιστών της ηγεσίας του PKK. Έτσι χτύπησε την Τουρκία η ρώσικη φασιστική και μάλιστα νεοχιτλερική αρρώστια που λέγεται ευρασιατισμός που στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι η υπόσχεση της πούτινικής Ρωσίας στη βιομηχανικά ανερχόμενη τουρκική αστική τάξη, ότι θα της δώσει τη διεθνή επιρροή, τα νέα εδάφη και τις αγορές που ζηλότυπα της στερεί η εχθρική Δύση, οπότε και το δικαίωμα να πάρει ακόμα και με τη βία από τις δυτικόφιλες Ελλάδα και Κύπρο τα δικαιώματα που της στερούν..

Είναι οι ευρασιατιστές στρατηγοί της Τουρκίας, φανατικοί ρωσόφιλοι, που είναι οι εμπνευστές της Γαλάζιας Πατρίδας, δηλαδή της επεκτατικής αντεπίθεσης της Τουρκίας στο Αιγαίο και στην Κύπρο καθώς και των οθωμανικών σπαθιών που σηκώνει ο Ερντογάν στην Αγία Σοφία. Αυτοί κυριάρχησαν στην τουρκική εξωτερική πολιτική από τα 2017 τελικά ακριβώς κόντρα στην υποτιθέμενη φιλοδυτική Ελλάδα, που πραγματικά δεν έκανε τίποτα άλλο από το να προσπαθεί από κοινού με το ρωσόδουλο Αναστασιάδη της Κύπρου και σε συμμαχία με τους ρωσόφιλους Νετανιάχου και Σίσι να αποκλείσει εντελώς την Τουρκία από την Ανατολική Μεσόγειο τόσο από τα κοιτάσματα υδρογονανθράκων όσο και από τους θαλάσσιους αγωγούς μεταφοράς τους προς την Ευρώπη την ώρα που η πιο φτηνή διαδρομή προς αυτήν ήταν μέσω της ηπειρωτικής Τουρκίας. Αυτή η εκστρατεία απομόνωσης της Τουρκίας στην οποία μπήκε και ο γαλλικός ιμπεριαλισμός με ό,τι νεοαποικιοκρατικότερο έχει αναπτύξει πάλι με ρώσικη προστασία στην υποσαχάρια Αφρική, κατέληξε στην ανακήρυξη από την

Τουρκία πριν οκτώ μήνες της μεγάλης ΑΟΖ που πνίγει τα ελληνικά νησιά του ανατολικού Αιγαίου και την Κρήτη. Αυτή φτάνει ως μια υπερεκτεταμένη ΑΟΖ που επέβαλε η ερντογανική Τουρκία στην περικυκλωμένη νόμιμη κυβέρνηση της Λιβύης. Ναι είναι η ελληνική πολιτική ηγεσία, διακομματικά και κάτω από την καθοδήγηση των νεοχιτλερικών του Κρεμλίνου που κυρίως μετέτρεψε την Τουρκία σε αυτό ακριβώς που φοβόταν η Ευρώπη. Το πόσο η «ρωσοποίηση» και η φασιστικοποίηση της Τουρκίας έχει ήδη προχωρήσει θα φανεί στη συνέχεια. Όμως είναι σίγουρο ότι αυτή η διαδικασία δεν έχει προχωρήσει όσο στην Ελλάδα γιατί η αστική τάξη της Τουρκίας είναι ακόμα πολιτικά σχετικά ανεξάρτητη από τους τούρκους ρωσόδουλους δηλαδή δεν έχει αφήσει τη βιομηχανία της να καταστραφεί αλλά την αναπτύσσει, δηλαδή είναι σε συμμαχία με τη Ρωσία αλλά όχι ακόμα σε υποταγή. Αυτό σημαίνει ότι η ερντογανική Τουρκία πετάει με ρώσικα φτερά και θα τσακιστεί πέφτοντας από ψηλά οπότε η υπερδύναμη το αποφασίζει εκτιμώντας ότι μπορεί να επιβάλει τα εντελώς πιστά όργανα της στην Τουρκία

Εννοείται και μέσα σε αυτά τα πλαίσια η ερντογανική Τουρκία παίζει καταστροφικά το ρώσικο παιχνίδι. Ήδη κυρίως με το τουρκολιβυκό σύμφωνο και αυτή την επίδειξη δύναμης στην ΑΟΖ τώρα νότια από το Καστελλόριζο πετυχαίνει να φέρει σε μισοπολεμική αντιπαράθεση τους δυο στρατούς οπότε δίνει στους ρωσόδουλους της Ελλάδας την ευκαιρία να καταγγείλουν ακόμα μια φορά τη Δύση γιατί δεν τους βοηθάει, ενώ αυτή τουλάχιστον καταδικάζει σαφώς τις τουρκικές κινήσεις, αλλά δεν καταγγέλλει ποτέ ούτε τόσο δα τη Ρωσία που δεν το κάνει καθόλου. Έτσι επιτρέπεται ο αληθινός εμπρηστής του πολέμου να είναι η μόνη υπερδύναμη που είναι «καλή φίλη» των δύο πλευρών και μάλιστα σε επίπεδο λαών και κοινής γνώμης. Ήδη υπάρχει μία τέτοια ένδειξη για δοκιμαστική βολή της Μόσχας μέσω ενός τηλεφωνήματος του Αναστασιάδη στον Πούτιν αμέσως μετά τη γερμανική μεσολάβηση και την εκτόνωση της κρίσης για να πιέσει τη Ρωσία να αποσύρει το Μπαρμπαρός από την κυπριακή ΑΟΖ. Αυτό προκάλεσε οργή στα πιο αντιρρωσικά γερμανικά μέσα (δες αναδημοσίευση άρθρου της Süddeutsche Zeitung <https://www.newsbeast.gr/world/arthro/6520513/kaki-idea-to-tilefonima-anastasiadiston-poytin-gia-ton-erntogan>). Αλλά είτε βγάλει είτε δε

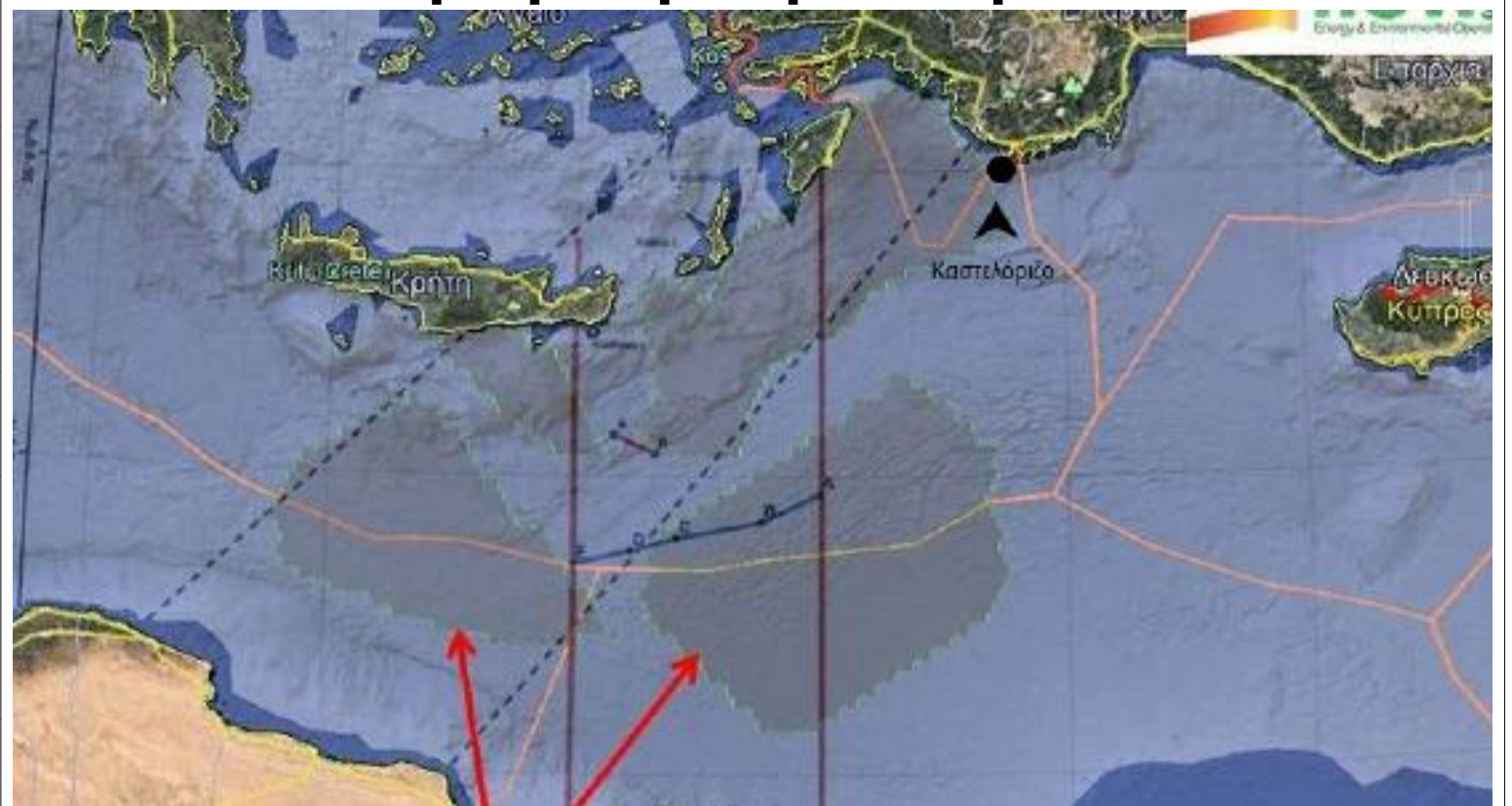
βγάλει ανοιχτά ο Πούτιν τη μουσούδα του, για πρώτη φορά μετά από χρόνια στην ιστορία των ενδονατοϊκών αντιθέσεων οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ έχουν αποσυρθεί στο παρασκήνιο και αποφεύγουν να παρέμβουν για την επίλυση της κρίσης οπότε η διαμεσολάβηση ανατέθηκε σε μία μη στρατιωτική υφesiακή δύναμη όπως η Γερμανία που έχει φιλικές σχέσεις με τη Ρωσία, ενώ η ένταση στις σχέσεις της με τις ΗΠΑ διαρκώς μεγαλώνει.

Με αυτά τα δεδομένα, που όπως θα δει ο αναγνώστης στο υπόλοιπο και κεντρικό κομμάτι αυτού του άρθρου, επιμένουμε σαν έλληνες διεθνιστές, δημοκράτες και αντιφασίστες πατριώτες στο ότι δεν πρέπει σε καμία περίπτωση η Ελλάδα να μπει σε οποιαδήποτε πολεμική αναμέτρηση με την Τουρκία στη σημερινή κρίση της ΑΟΖ, και ότι πάνω απ' όλα πρέπει να σταματήσει να υπονομεύει τις συνομιλίες για εξεύρεση λύσης με προβοκατόρικες κολοβές αντι-ΑΟΖ συμφωνίες σαν αυτή με την Αίγυπτο, και ότι ο μόνος δρόμος που υπάρχει ακόμα για την επίλυση **όλων ανεξίτητα** των ως τώρα διαπιστωμένων ελληνοτουρκικών διαφορών είναι οι διαπραγματεύσεις με την Τουρκία και αν αυτές δεν μπορεί να καρποφορήσουν να πάνε **όλες** οι διαφορές στη Χάγη.

Έχει κάτω από αυτό το γενικό πρίσμα πολύ μεγάλη σημασία κατ αρχήν η εργατική και η αντιφασιστική πρωτοπορία του, και στη συνέχεια όλος ο ελληνικός λαός να καταλάβει τι ακριβώς συμβαίνει πολιτικά-διπλωματικά και σε επίπεδο διεθνούς δικαίου η μάχη των ΑΟΖ, και πιο ειδικά στο σημείο των συγκεντρωμένων στόλων και της έτοιμης να πατηθεί σκανδάλης. Αν και αποκλείουμε να γίνει κανονικός πόλεμος μεταξύ δυο φίλων της ίδιας ανερχόμενης υπερδύναμης, και ενώ δεν θεωρούμε σαν το πιο πιθανό ενδεχόμενο ένα θερμό επεισόδιο, δεν μπορούμε να αποκλείσουμε ένα ελεγχόμενο τέτοιο που θα φέρει σε μάζιμουμ οργανισμό τις διπλωματικές επεμβάσεις των υπερδυνάμεων ιδιαίτερα αυτής που έχει την πρωτοβουλία στη Μεσόγειο.

Για την ανάγκη λοιπόν μιας καλύτερης κατανόησης της ανάλυσης μας δημοσιεύουμε τρεις χάρτες. Ο πρώτος χάρτης δείχνει με μια μεζέ γραμμή τη διεκδίκηση της Ελλάδας στην ανατολική Μεσόγειο, δηλαδή ποια υφαλοκρηπίδα και ποια ΑΟΖ θέλει (ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα στα βάθη της Μεσογείου συμπίπτουν).

Η μισή ελληνοαιγυπτιακή ΑΟΖ



Αυτό που αξίζει να διαπιστώσει κανείς από αυτόν τον χάρτη είναι ότι η Τουρκία έχει μια ελάχιστη ΑΟΖ, δηλαδή ό,τι υπάρχει ανάμεσα στη μπλε γραμμή και στις ακτές της. Όλο το άλλο είναι ελληνική ΑΟΖ ή είναι ΑΟΖ της Κύπρου πιο δεξιά. Πως γίνεται και δεν έχει σχεδόν καθόλου ΑΟΖ η Τουρκία σε αυτόν τον χάρτη; Δεν έχει γιατί υπάρχει ένα πολύ μικρό νησάκι κάτω από τις ακτές της, το Καστελόριζο που είναι ελληνικό. Αυτή η ελληνική θέση είναι εντελώς άδικη και γι αυτό κανείς στην ουσία δεν τη στηρίζει όπως θα δούμε παρακάτω.

Από προχθές που υπέγραψε τη συμφωνία με την Αίγυπτο η Ελλάδα άλλαξε σε ένα σημείο αυτό τον χάρτη. Συγκεκριμένα προσδιόρισε ένα τμήμα ΑΟΖ, που διακρίνεται με τα γράμματα EDCBA ανάμεσα σε δυο κάθετες κόκκινες γραμμές. Η δεξιά κάθετη είναι ο 28ος μεσημβρινός και η αριστερά ο 27ος μεσημβρινός. Αυτό το κομμάτι EDCBA προς τα αριστερά, όπως βλέπει κανείς, συνεχίζεται με την μπλε γραμμή που είναι αυτό που η Ελλάδα θεωρεί όριο της με την ΑΟΖ της Λιβύης. Προς τα δεξιά υπάρχει από το E και πέρα μια μπλε γραμμή που ως χθες η Ελλάδα διεκδικούσε ως όριο της ΑΟΖ της με την Αίγυπτο. Τώρα αυτή η μπλε γραμμή έχει καταργηθεί και έχει μόνο εν μέρει αντικατασταθεί με την EDCBA η οποία όμως ξαφνικά σταματάει και δεν συνεχίζεται.

Δεν ξέρουμε αν αυτό έχει ξαναγίνει πουθενά αλλού στον πλανήτη, αλλά αυτό είναι το πιο γελοίο σύνορο ΑΟΖ που θα μπορούσε να υπάρχει. Γιατί το ότι σταματάει ξαφνικά και δεν συνεχίζεται σημαίνει ότι οι δύο χώρες δεν ξέρουν αν είναι καλοί ή κακοί γείτονες, φίλοι ή εχθροί. Είναι δηλαδή φίλοι και καλοί γείτονες μέχρι τον 28ο παράλληλο αλλά μετά δεν ξέρουν τι είναι. Γιατί προφανώς δεν τα βρίσκουν μεταξύ τους. Που δεν τα βρίσκουν; Δεν τα βρίσκουν γιατί δεν συμφωνούν στο ποια είναι η ΑΟΖ της Τουρκίας. Η Ελλάδα θεωρεί ότι η δικιά της ΑΟΖ φτάνει ως την Κύπρο, οπότε ως την ΑΟΖ της Κύπρου θα έπρεπε να έχει η Ελλάδα κοινή ΑΟΖ με την Αίγυπτο. Αλλά η Αίγυπτος παρόλο που έχει τώρα εχθρικές σχέσεις με την Τουρκία, κυρίως για το ζήτημα των Αδελφών μουσουλμάνων και κατ'επέκταση για την κυβέρνηση Σάρατζ η οποία υποστηρίζεται από τους Αδελφούς μουσουλμάνους, δεν θέλει να τα χαλάσει τόσο πολύ με την Τουρκία ώστε να μην αναγνωρίσει ότι έχει κοινή ΑΟΖ μαζί της από το σημείο A και πέρα. Γιατί είναι τόσο γενναϊόδωρη η Αίγυπτος με την Τουρκία μέχρι που κακοκαρδίζει την φίλη της Ελλάδα; Ο πιο βασικός λόγος είναι ότι από το σημείο A και πέρα ή έστω κάπου κοντά στο A η Τουρκία έχει αναντίρρητα ΑΟΖ, δηλαδή έχει κοινή ΑΟΖ με την Αίγυπτο, οπότε η ελληνική ΑΟΖ δεν φτάνει ως την Κύπρο, δηλαδή η Ελλάδα αναντίρρητα δεν έχει σύνορα με την ΑΟΖ της Αιγύπτου ως την Κύπρο.

Πως γίνεται αυτό; Εμείς προδίδουμε τη χώρα μας ή οι επίσημοι αρχηγοί του έθνους είναι απατεώνες και την εκθέτουν και το χειρότερο μπορεί να την πάνε σε πόλεμο χωρίς λόγο για λογαριασμό τρίτων; Είναι επειδή έχουμε εμείς δίκιο κι αυτοί που μας κυβερνάνε είναι απατεώνες που η Αίγυπτος δεν θέλει να αμφισβητήσει την ΑΟΖ της Τουρκίας. Ένας λόγος που δεν το κάνει είναι ότι θα βρεθεί και η ίδια διεθνώς απομονωμένη σ' αυτό το σημείο, όπως ουσιαστικά έχει ήδη βρεθεί και η Ελλάδα και γι αυτό. Ειδικά στο ζήτημα αυτό δεν την υποστηρίζει κανείς ούτε στην ΕΕ ούτε και στο ΝΑΤΟ. Γι αυτό και οι δυο αυτοί οργανισμοί μιλάνε για «διαφιλονικούμενα» νερά όταν πρόκειται γι αυτήν την περιοχή. Ο άλλος βασικός λόγος είναι ότι η Ρωσία, στην οποία η φασιστική δικτατορία Σίσι χρωστάει τη σχεδόν ανέφελη εξουσία της δεν θα μπορούσε να υποστηρίξει μια τέτοια κίνηση της Αιγύπτου χωρίς να κινδυνεύει να χάσει την Τουρκία γιατί η Τουρκία δεν βρίσκεται ακόμα στα χέρια ρωσόδουλων όπως η

Ελλάδα και θα απαιτούσε από τη Ρωσία να πάρει θέση.

Πραγματικά η αλήθεια για το δίκιο και το άδικο στους εθνικούς ανταγωνισμούς είναι γεμάτη εκπλήξεις για τους λαούς σε εποχές που είναι αδύναμα τα προλεταριακά κόμματα. Έτσι γίνεται και από πεποίθηση ή από φόβο για να μην θεωρηθούν εθνοπροδότες που πολιτικοί και διεθνολόγοι έχουν κρύψει για μισό αιώνα από τον ελληνικό λαό ότι ένα μικρό ελληνικό νησί που βρίσκεται μπροστά από τις πολλαπλάσιες σε έκταση τουρκικές ακτές σε αυτήν την περιοχή, το Καστελόριζο και το σημειώνουμε στον παραπάνω με το γράμμα K δεν μπορεί να στερεί από τις πολύ πιο εκτεταμένες τουρκικές ακτές την υφαλοκρηπίδα και την ΑΟΖ που τους αντιστοιχούν. Αυτό αποδεικνύεται από την άφθονη διεθνή νομολογία την σχετική με την οριοθέτηση των θαλασσιών ζωνών (υφαλοκρηπίδας και ΑΟΖ) για κάθε περίπτωση κατά την οποία κάποια μικρά νησιά μιας δοσμένης χώρας βρίσκονται πολύ πιο κοντά στην ακτή μιας απέναντι χώρας από όσο στη δικιά της ακτή. Η πιο τυπική τέτοια περίπτωση είναι δυο αγγλικά νησιά, τα λεγόμενα Αγγλονορμανδικά, που βρίσκονται στη Μάγχη δίπλα στις γαλλικές ακτές. Σε αυτά τα νησιά το διεθνές δικαστήριο της Χάγης αναγνώρισε το 1972 μια υφαλοκρηπίδα 12 μίλια γύρω από το καθένα που θα ανήκουν στην Αγγλία (που τα χωρικά της ύδατα τα έχει ορίσει σε 3 μίλια), ενώ έξω από αυτήν την έκταση όλη την υπόλοιπη Μάγχη μέχρι τη μέση της απόστασης από την Αγγλία την αναγνώρισε στη Γαλλία. Αυτή η δικαστική απόφαση δικαιώσε δηλαδή τη Γαλλία και όχι την Αγγλία που εξαιτίας αυτών των δύο νησιών ήθελε δικιά της όλη σχεδόν τη Μάγχη στην πλευρά αυτή. Η Αγγλία δέχτηκε την απόφαση η οποία ποτέ στη συνέχεια δεν αμφισβητήθηκε από καμία πλευρά παρόλο που τότε δεν είχε ακόμα ισχύσει το σημερινό δίκαιο της θάλασσας. Στη συνέχεια βγήκαν τέτοιες αποφάσεις για άλλες τέτοιες δικαστικές διενέξεις με αυτή τη λογική, ιδιαίτερα μετά το Νέο δίκαιο της Θάλασσας που συμφωνήθηκε το 1982 και το οποίο ενίσχυσε ειδικά σε αυτό το σημείο τη θέση που δικαιώνει την Τουρκία ότι σε τέτοιες ειδικές περιπτώσεις το ζήτημα λύνεται υπέρ της χώρας που έχει πιο κοντά της τα νησιά μιας άλλης.

Εννοείται ότι σε κάθε περίπτωση μπορούν να γίνονται ειδικότερες προσαρμογές επειδή η υφαλοκρηπίδα και η ΑΟΖ αφορούν πελώριες υδάτινες εκτάσεις (μάξιμουμ 200 μίλια) σε αντίθεση με τα στενά χωρικά ύδατα, όπου η κρατική κυριαρχία του παράκτιου κράτους βρίσκεται στην απόλυτη βούλησή του. Γι αυτό το λόγο το Διεθνές δίκαιο της θάλασσας δεν δίνει αυτοδίκαια

αντιστοιχεί μηχανικά στα 200 μίλια της, αλλά απαιτεί αυτό να γίνεται μέσα από διαπραγματεύσεις και συμφωνίες των δύο χωρών και όταν αυτές οι διαπραγματεύσεις δεν καταλήγουν, τότε οι δύο χώρες πρέπει να προσφύγουν στη Χάγη (στο Διεθνές δικαστήριο για όλες τις διακρατικές διαφορές), ή στο Αμβούργο (στο Διεθνές δικαστήριο αποκλειστικά για τα ζητήματα του δικαίου της Θάλασσας) για να δώσουν τη διαιτητική λύση.

Αφού λοιπόν η Αίγυπτος δέχτηκε μόνο μισή ΑΟΖ με την Ελλάδα και αυτό το γεγονός αποκαλύπτει μια μεγάλη πολιτική αδυναμία της δεύτερης στο ζήτημα της οριοθέτησης της ελληνικής ΑΟΖ με την Τουρκία γιατί η Ελλάδα προχώρησε σε αυτήν την κίνηση, και μάλιστα βιάστηκε τόσο πολύ να κάνει αυτήν την κίνηση ώστε δέλεσε την Αίγυπτο αναγνωρίζοντας της περισσότερη ΑΟΖ από όσο η πάγια αρχική διεκδίκηση της, αφού η νέα γραμμή EA απομακρύνεται προς το βορρά σε σχέση με την αρχική μπλε; Για να το πετύχει αυτό αναγνώρισε στην Αίγυπτο κάτι που ποτέ δεν αναγνωρίζει στην Τουρκία: μικρότερη επήρεια στην υφαλοκρηπίδα για τα νησιά της και μάλιστα όχι για ένα τυχαίο, αλλά το μεγαλύτερό που είναι η Κρήτη. Με τον ίδιο τρόπο η Ελλάδα είχε αναγνωρίσει πριν δύο μήνες, ελάχιστη ΑΟΖ στα ελληνικά νησάκια Οθωνούς στα ανοιχτά της Κέρκυρας μόνο και μόνο για να κάνει μια οριοθέτηση με την Ιταλία, που είναι αρκετά φιλική προς το Σάρατζ, επειδή αυτή η οριοθέτηση θα άνοιγε τα ρήγματα στην ΕΕ κατά της Τουρκίας. Γιατί λοιπόν επαναλαμβάνουμε ήθελε τόσο πολύ η Ελλάδα αυτήν την ασυνεπή σε σχέση με τις αξιώσεις της και, κυρίως, κολοβή οριοθέτηση; Δεν το κρύβει. Την ήθελε για να εξουδετερώσει την οριοθέτηση της ΑΟΖ Τουρκίας- Λιβύης που έγινε πριν οχτώ μήνες (δες σχετικό άρθρο Νέας Ανατολής, <https://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-26-19/item/1187->), με την οποία μπήκαν σε νέα φάση έντασης οι ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Παρακάτω δείχνουμε τον 2ο χάρτη του άρθρου μας, αυτόν που επίσημα σήκωσε η Τουρκία πριν οκτώ μήνες και μάλιστα τον κατέθεσε για ανάρτηση στον ΟΗΕ.

Αυτός ο χάρτης είναι στην αντίληψη της «Γαλάζιας Πατρίδας» γιατί δεν αναγνωρίζει υφαλοκρηπίδα στα ελληνικά νησιά, και μάλιστα όχι μόνο σε σχετικά μικρά νησιά, που είναι η πάγια πολιτική της Αγκυρας και το σοβινιστικό αντίστροφο της αναγνώρισης από την Ελλάδα πλήρους επήρειας όλων των νησιών η οποία όπως είδαμε στον πρώτο χάρτη στραγγαλίζει κυριολεκτικά την Τουρκία, αλλά δεν την αναγνωρίζει σε τεράστια νη-

Η τουρκική ΑΟΖ με το μισό μιας χώρας



σε κάθε χώρα την ΑΟΖ και την υφαλοκρηπίδα που της

Ο νόμος για τις διαδηλώσεις:

Εξυπηρέτηση στο σοσιαλφασισμό και βάση για τις απαγορεύσεις μιας κοινοβουλευτικής δικτατορίας

Συνέχεια από τη σελ. 2

του χώρας, πχ μιας κλασικής αστοδημοκρατικής χώρας, να λειτουργεί με τους ανθρώπους του «αντικαπιταλιστικά» και «αντικρατικά». Τέτοιος ιμπεριαλισμός είναι ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός. Αυτός σε αντίθεση με τους δυτικούς ιμπεριαλισμούς είναι ένας κρατικός καπιταλισμός που έχει πολύ πιο μικρή χρηματιστική και βιομηχανική ισχύ, αλλά έχει πολύ μεγάλη διπλωματική, στρατιωτική και ενεργειακή ισχύ, οπότε σε συμμαχία με το νεόκοπο κινέζικο βιομηχανικό ιμπεριαλισμό του δουλικού μεροκάματου, αποζητά την παγκόσμια κυριαρχία μέσα από έναν παγκόσμιο πόλεμο ακολουθώντας ξανά το χιτλερικό μονοπάτι.

Έτσι τόσο το ρώσικο αλλά και το σύμμαχο του νεόκοπο κινέζικο σοσιαλιμπεριαλισμό τους χαρακτηρίζει όταν κάνουν πολιτική μέσα στις αστικές δημοκρατίες ένας επιλεκτικός **πολιτικός** πόλεμος στο χρηματιστικό καπιταλισμό και στο φιλελεύθερο κράτος των δυτικών ανταγωνιστών τους. Αυτός ο πόλεμος δεν γίνεται άμεσα αντιληπτός σαν τέτοιος και ενθουσιάζει τα λούμπεν προλεταριακά αναρχικά ρεύματα καθώς στη μορφή μπορεί να γίνει βίαιος «αντικρατικός» ή «αντισυστημικός» ενώ είναι νέτα σκέτα φασιστικός ναζιστικού τύπου. Πιο συνειδητά ενθουσιάζει αυτός ο πόλεμος τα τροτσιστικά και μλ νεοτροτσικιστικά μικροαστικά ριζοσπαστικά ρεύματα τα οποία μισούν την κλασική οικονομικά και ιδεολογικά κυρίαρχη στη Δύση φιλελεύθερη ιδιωτική μορφή του κεφάλαιου και η μόνη τους ελπίδα να έρθουν στην εξουσία είναι καβαλώντας το τρένο ενός κρατικού γραφειοκρατικού στρατού που θα απαλλοτριώσει αυτό το κεφάλαιο. Στη χώρα μας το πιο κατάλληλο τρένο που βλέπουν για να τους μεταφέρει σ αυτό τον προορισμό ήταν αρχικά το πασοκικό παπανδρεϊκό, μετά το συριζέικο και τώρα το κνίτικο.

Είναι τώρα το τελευταίο που όσο ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός πλησιάζει στην Ελλάδα στην πλήρη πολιτική κυριαρχία γίνεται πιο «επαναστατικό» δηλαδή πιο «αντικαπιταλιστικό» και πιο «αντιιμπεριαλιστικό». Αυτό δεν το κάνει το ψευτοΚΚΕ μόνο για να ασκήσει κάποια στιγμή τη νεοταγμασασφαλίτικη ρωσόδουλη δικτατορία του σαν λαϊκή εξουσία ή ακόμα και σαν δικτατορία του προλεταριάτου, το κάνει σήμερα για να βρισκεται τάχα υπεράνω όλων των αστικών ανταγωνισμών τύπου ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ οπότε να μην χρειάζεται να παίρνει θέση στην τρέχουσα πολιτική, αφήνοντας αυτή τη δουλειά στο απεσταλμένο του μέσα στην αστική τάξη απόσπασμα αλλά και στη μικρή και μικροαστική τάξη που είναι ο ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι το ίδιο το ψευτοΚΚΕ στήνει συνεργασίες με εκείνα τα κομμάτια της αστικής τάξης που έχουν τους βαθύτερους δεσμούς με το κέντρο του κράτους δηλαδή με το στρατό και την αστυνομία που ο κεντρικός τους πολιτικός εκπρόσωπος είναι η ΝΔ. Αυτός είναι ο κύριος λόγος που παριστάνει το πατριωτικό κόμμα. Χωρίς το στρατό και χωρίς την κλασική φασιστική αντίδραση το ψευτοΚΚΕ, δηλαδή η Ρωσία δεν μπορεί να κάνει δικτατορία στην Ελλάδα χωρίς ανοιχτή κατοχή, πράγμα που θέλει πάση θυσία να αποφύγει.

Την πολυτέλεια ωστόσο να παριστάνει σήμερα το ψευτοΚΚΕ το επαναστατικό κόμμα και ταυτόχρονα να το εκτιμάει όλη η παλιά μαύρη αντίδραση την οφείλει στο ότι η ρώσικη διπλωματία με τη δικιά του βοήθεια στην εποχή του «αντιμονοπωλιακού μετώπου» κατάφερε να διεισδύσει μέσα στην ελληνική αστική τάξη, πολιτικά-διπλωματικά αρχικά μέσα από το

μοιραίο τροτσικιστή Α. Παπανδρέου και φτάνοντας τελικά στους λιγότερο ταλαντούχους Καραμανλή τον Β, Σαμαρά και Μητσοτάκη τον Β που με τη σειρά τους καταδιαβρώσανε ιδεολογικά και στελεχικά με τη ρωσοφιλία τους τις κυβερνήσεις της ΝΔ.

Αυτή η νέα διακομματική ρωσόδουλη κρατική φράξια, που ο ηγετικός πυρήνας της είναι πάντα το στρατηγικό δίδυμο ψευτοΚΚΕ- ΣΥΡΙΖΑ, στις πρώτες φάσεις της σκληρής μάχης για την πολιτική επικράτηση στη χώρα μας, αξιοποίησε και τουλάχιστον πολιτικά προστάτεψε τη σοσιαλφασιστική τρομοκρατία, ιδιαίτερα τη 17νοεμβρίτικη καθώς και τους συχνούς αποκλεισμούς, τις καταστροφές και τους αλληπάλληλους εμπρησμούς στο κέντρο της πρωτεύουσας και πέτυχε δύο στόχους.

Ο ένας ήταν στρατηγικός οικονομικός όταν τα πολιτικά διαβρωμένα από το σοσιαλφασισμό αναρχικά ρεύματα κατακαίγανε σε πρώτη φάση τα μεγάλα εμπορικά μαγαζιά της πρωτεύουσας (Μινιόν, Κατράντζος, Μαρούσης κλπ) και σε δεύτερη αλυσίδες μαγαζιών, με πιο χαρακτηριστικά τα Σπρίντερ, της οποίας εκτός από τα κεντρικά μαγαζιά κάψανε τελικά τις κεντρικές αποθήκες στην Ανθούσα χρεοκοπώντας την ώστε να μη σχηματιστεί ποτέ ένα ντόπιο κεφάλαιο που θα μπορούσε να συνδυάσει την καθετοποιημένη βιομηχανική παραγωγή με το μεγάλο λιανεμπόριο. (Αργότερα εκμεταλλεύτηκαν τη χρεωκοπία του 2010 και τελειώσανε με το τελευταίο βιομηχανικό και ταυτόχρονα μεγάλο λιανεμπόριο κεφάλαιο, τον Μαρινόπουλο παραδίνοντάς το στο μεσαίο φίλο τους Σκλαβενίτη).

Όμως ο βαθύτερος στόχος αυτής της μαζικής καταστροφικής βίας και του ουσιαστικού οικονομικού και πολιτικού αποκλεισμού του κέντρου της πρωτεύουσας, δηλαδή του κέντρου της χώρας ήταν πολιτικός: η αποσταθεροποίηση των αλληπάλληλων αστοδημοκρατικών κυβερνήσεων, που ακόμα και με ρωσόδουλους πρωθυπουργούς, αντιστέκονταν, αν και όλο και πιο αδύναμα, στην επέλαση του σοσιαλφασισμού αλλά και του αναβιωμένου κλασικού φασισμού. Γιατί στο μεταξύ χάρη στην λυσσαλέα επιμονή των δύο σοσιαλφασιστικών κομμάτων να μην βγει σε καμιά περίπτωση εκτός νόμου και χάρη στο χτύπημα της Δύσης και της αστικής τάξης από τα δεξιά, απέκτησε πολιτική δύναμη στο στρατό και στην αστυνομία το πιο ανοιχτά ρωσόδουλο πολιτικό ρεύμα της χώρας, τα ναζιστικά τέρατα της «Χρυσής Αυγής».

Το ότι οι πυρπολήσεις του πολιτικού και οικονομικού κέντρου της χώρας (2008 και 2012) δεν είχαν καθόλου αρνητικές πολιτικές συνέπειες για τους σοσιαλφασίστες, τόσο για το ψευτοΚΚΕ που διαδήλωνε στις στάχτες κατά της κυβέρνησης υποτιμώντας τη σημασία τους και κυρίως το ΣΥΡΙΖΑ που με σθένος υποστήριζε τους εμπρηστές σαν επαναστάτες, αποδείκνυαν όχι μόνο την αδυναμία των αστοδημοκρατικών κυβερνήσεων αλλά και τη γενικότερη ευθραυστότητα και την έλλειψη χαρακτήρα της παλιάς δυτικόφιλης αστικής τάξης.

Με μια τέτοια αστική τάξη ο μόνος παράγοντας που θα μπορούσε να αντισταθεί στο νέο αυτό ιμπεριαλισμό στη χώρα μας ήταν η εργατική τάξη που όμως ήταν ακριβώς η πρώτη που χτυπήθηκε από αυτόν το νέου τύπου ιμπεριαλισμό -σε θερμή συνεργασία με την αστική τάξη - όταν σε πρώτη φάση διαλυόταν από τον πρώτο το κόμμα της το αληθινό ΚΚΕ και δολοφονιόταν ο ηγέτης του Ζαχαριάδης

και σε δεύτερη φάση όταν πήγε να ανθίσει ένα νέο ταξικό και δημοκρατικό εργατικό κίνημα μετά τη δικτατορία και το φλωρακικό ψευτοΚΚΕ το διέλυσε με τη βία και τις απάτες του, πάλι σε συνεργασία με την εργοδοσία, τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ. Σήμερα έχει μείνει από το εργατικό κίνημα μόνο ένα ρεφορμιστικό κομμάτι που το ψευτοΚΚΕ επιχειρεί να το εξοντώσει με την πιο ωμή ως τώρα βία του γιατί εμποδίζει την πλήρη οικονομική υποδούλωση της εργατικής τάξης στη νεοδουλοκτητική εργοδοσία των ρωσοκινέζων και των λακέδων τους.

Η σκηνοθετημένη φαντασμαγορία εξέγερσης μετά το 2010 για τον εκβιασμό και τη διάσπαση της ΕΕ

Μετά τη χρεωκοπία του 2010 που οφείλεται κυρίως στο πολύχρονο παραγωγικό σαμποτάζ από το ρωσόδουλο μπλοκ η κρατική-παρακρατική βία στην πρωτεύουσα χρησιμοποιήθηκε και για διεθνείς σκοπούς, δηλαδή για τη διάσπαση της ΕΕ, καθώς καλούσαν οι πιο πλούσιες χώρες της να υποκύψουν στις πολιτικές και οικονομικές απαιτήσεις των ελληνικών κυβερνήσεων που εμφανίζονταν ταυτόχρονα σαν φιλοευρωπαϊκές και σαν μαχητικοί εκπρόσωποι του υπερχρεωμένου ευρωπαϊκού Νότου απέναντι στους δανειστές. Γι αυτό το σκοπό έπρεπε να δίνεται στους άλλους λαούς η εντύπωση ότι η Ελλάδα είναι στα πρόθυρα λαϊκής επανάστασης, ενώ επρόκειτο - παρά την πραγματική οργή του πληθυσμού που είχε πεισθεί από το σοσιαλφασισμό ότι έφεραν τα μνημόνια την κρίση και όχι η χρεωκοπία τα μνημόνια- για μια πανάκριβη σκηνοθετημένη φαντασμαγορία εξέγερσης που πραγματοποιούσαν από τον όλο και πιο ελεγχόμενο κρατικό αναρχισμό σε κατάλληλες στιγμές περιορισμένες αποκλειστικά στην κεντρική τηλεοπτική πλατεία του έθνους, στο Σύνταγμα, για να στηρίζονται στην ουσία στις μέρες των συνεδριάσεων οι ελληνικές κυβερνήσεις απέναντι στα όργανα της ΕΕ και όχι να συντρίβονται.

Έτσι λοιπόν χάρη στη χρεωκοπία στην οποία ο ίδιος πρωταγωνίστησε ο αρχισαμποτέρ της βιομηχανίας ΣΥΡΙΖΑ κατέλαβε την εξουσία. Ήδη όμως με τη βοήθεια των κομματικών και διοικητικών εκκαθαρίσεων της μακρίας περιόδου των ρωσόδουλων πρωθυπουργιών και της μακρόχρονης πολύμορφης πολιτικής βίας που είχε μεσολαβήσει, η ωμή σοσιαλφασιστική βία είναι λιγότερο απαραίτητη από όσο στις περιόδους 1985-2000 γιατί έχει αντικατασταθεί συντριπτικά από την επίσημη κρατική βία του νομοθετικού και διοικητικού σαμποτάζ της παραγωγής και από την πολύχρονη πολιτική εξόντωση των πιο προοδευτικών αναπτυξιακών πολιτικών τάσεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ από τους ίδιους τους ρωσόδουλους αρχηγούς τους μέσω υπαρκτών ή ανύπαρκτων σκανδάλων. Γι αυτό το λόγο κυρίως (και λιγότερο από την πίεση της Δύσης) πολύ πριν περάσουμε στην τετραετία της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ είχε αποσυρθεί από τους ρωσόδουλους με πρωταγωνιστή τον Χρυσοχοϊδη η «17N», δηλαδή δεν ήταν πια αναγκαία η στρατιωτική εξόντωση στελεχών της αντίπαλων τμημάτων της αστικής τάξης, ιδίως ντόπιων βιομηχάνων της βαριάς βιομηχανίας (χαλυβουργίας, ναυπηγείων, λιπασμάτων).

Έτσι εξηγείται το ότι επί Σαμαρά (<https://www.oakke.gr/item/102->) άρχισε χωρίς αντιστάσεις από το ΣΥΡΙΖΑ το χτύπημα των αναρχικών στεκίων εκτός Εξαρχείων, οπότε και των αναρχικών ρευμάτων που

από ιδεολογική άποψη και πριν η «17N» συλληφθεί και ηρωοποιηθεί (μιας και η πολιτική γραμμή της ποτέ δεν αποκαλύφθηκε σαν φασιστική και ξενόδουλη στο λαό) διέκριναν τον παρακρατικό, και εθνικιστικό χαρακτήρα της.

Το ρωσόδουλο σοσιαλφασιστικό μέτωπο χρειάζεται τη βία. Ο Μητσοτάκης καμώνεται ότι θέλει να το εμποδίσει, αλλά στην πράξη του ανοίγει το δρόμο

Πιστεύουμε ότι τα συνειδητά ή ασυνείδητα αποσπάσματα βίας του σοσιαλφασισμού θα είναι πάντα απαραίτητα στους ρωσόδουλους για να μπορούν να καταστέλλουν τις διαρκώς ανανεούμενες αντιστάσεις των σχετικά πιο αναπτυξιακών και δημοκρατικών τμημάτων της αστικής τάξης με τη μόνη μορφή που μπορεί αυτό να περάσει χωρίς πολλά προβλήματα στην κοινή γνώμη των δημοκρατικών χωρών της ΕΕ, δηλαδή με τη μορφή της λαϊκής βίας. Αυτό θα είναι ακόμα περισσότερο απαραίτητο για τα όποια κάπως μαζικά αυθόρμητα λαϊκά πολιτικά και συνδικαλιστικά ρεύματα εμφανιστούν πριν να είναι αδύνατο να κατασταλούν χωρίς μια ανοιχτή σοσιαλφασιστική δικτατορία.

Με το νόμο αυτό η κυβέρνηση επιχειρεί να δώσει μια ικανοποίηση στους ψηφοφόρους της μητσοτακικής ΝΔ, ιδίως στο τμήμα της παλιάς αστικής τάξης που την έφερε στην εξουσία αλλά με έναν τρόπο που δεν θα εμποδίσει αυτή τη βία να ανασυρθεί όποτε χρειαστεί. Στην πράξη πρόκειται για μια συναινετική λύση σε συνεργασία με τον πολιτικό καθοδηγητή και προστάτη αυτής της βίας, τον ΣΥΡΙΖΑ που ήδη έχει μειώσει αυτή τη βία ως μη απαραίτητη και όχι γιατί δεν μπορεί να την ασκήσει. Ο νέος νόμος προσφέρει ένα άλλοθι στον ΣΥΡΙΖΑ για να μετριάσει αισθητά αυτή τη βία, αλλά όχι πιο κάτω από το εντελώς αναγκαίο επίπεδο που είναι απαραίτητο για να αισθάνονται κάθε τόσο την απειλή της τα κομμάτια της αστικής τάξης και του κρατικού μηχανισμού που θα συνεχίσουν μοιραία να αντιστέκονται χωρίς σαφή πολιτική συνειδηση, αλλά αντικειμενικά στην κυριαρχία των ρωσόδουλων στο κράτος. Ταυτόχρονα με αυτό το νόμο ο ΣΥΡΙΖΑ θα κρατάει σε κάποια φόρμα τον ψευτοαναρχικό στρατό του. Αυτοί οι στόχοι ήδη ικανοποιούνται χοντρικά και στις δύο άλλες παρεμβάσεις του Μητσοτάκη και του εθνικού αστυνομικού Χρυσοχοϊδη στα Πανεπιστήμια και στα Εξάρχεια, ακριβώς γιατί στην πράξη τις βοηθάει με τη «μετριοπαθή» στάση του ο ΣΥΡΙΖΑ και τις επιβάλλει ο ακόμα πιο «λογικός» βασιλιάς των δρόμων, το κόμμα της κρατικής παρασιτικής υπαλληλίας, ψευτοΚΚΕ.

Βέβαια το ψευτοΚΚΕ, όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ για να είναι υπεράνω πάσης υποψίας αλλά και για να μην χρησιμοποιηθεί ποτέ κατά λάθος εναντίον κάποιων πολιτικών ή συνδικαλιστικών αποσπασμάτων τους τον καταψήφισαν και δήλωσαν ότι θα τον καταργήσουν στην πράξη. Οι Μητσοτάκης - Χρυσοχοϊδης απάντησαν στον Κουτσούμπα ότι δεν έχουν πρόβλημα με τις κινητοποιήσεις του κόμματός του, και κάλεσαν τον Ραγκούση, ως εκπρόσωπο του ΣΥΡΙΖΑ στη συζήτηση στη Βουλή, να συνεργαστεί με την κυβέρνηση για τη συναινετική εφαρμογή του γιατί η κυβέρνηση αυτή δεν θέλει να συνεχίσει την πολιτική της «εχθροπάθειας».

Λίγα περισσότερα στοιχεία για το νόμο για τις διαδηλώσεις

Παρά τη σοσιαλφασιστική δημαγωγία των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ ότι υπάρχει ένα απόλυτο δικαίωμα για τη διεξαγωγή άνευ όρων και ορίων συγκεντρώσεων, διαμαρτυριών και πορειών που ένα δημοκρατικό κράτος δεν μπορεί να περιορίζει με οποιονδήποτε τρόπο, το ίδιο το Σύνταγμα, προβλέπει τον περιορισμό του και κανένα από αυτά τα κόμματα μέχρι σήμερα δεν έβαλε ζήτημα για την τροποποίηση της συγκεκριμένης διάταξης. Το άρθρο 11 του Συντάγματος προβλέπει συγκεκριμένα ότι: « στις δημόσιες υπαίθριες συναθροίσεις μπορεί να παρίσταται η αστυνομία. Οι υπαίθριες συναθροίσεις μπορούν να απαγορευτούν με αιτιολογημένη απόφαση της αστυνομικής αρχής, γενικά, αν εξαιτίας τους επίσκειται σοβαρός κίνδυνος για τη δημόσια ασφάλεια, σε ορισμένη δε περιοχή, αν απειλείται σοβαρή διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ζωής, όπως νόμος ορίζει». Αυτό ήταν το άρθρο του Συντάγματος της μεταπολίτευσης που απλά περίμενε επί δεκαετίες ένα νόμο για να ορίσει την εφαρμογή του. Το ότι δεν μπήκε ποτέ ζήτημα ούτε αλλαγής της συνταγματικής διάταξης αλλά ούτε νόμου που να την εφαρμόζει, οφείλεται στο ότι ο φορέας της αντικυβερνητικής διαμαρτυρίας ήταν από τότε μία ευρύτερη ψευτοαριστερά στην οποία περιλαμβάνονταν σε μια πρώτη περίοδο και το ρωσόδουλο ανδρεοπαπανδρεϊκό κρατικοφασιστικό ΠΑΣΟΚ το οποίο σήμερα το πήρε πίσω ο ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή το μετωπικό ψευτοΚΚΕ, αφού ιδεολογικά ήταν πάντα δικό του. Σε όλο αυτό το διάστημα πολλές κυβερνήσεις

μεσολάβησαν και της ΝΔ και του «εκσυγχρονιστικού» ΠΑΣΟΚ και καμία δεν μπόρεσε, ή στη συνέχεια δεν θέλησε, να αλλάξει το καθεστώς της άτυπης κρατικής ή έστω της παρακρατικής πολιτικής εξουσίας του σοσιαλφασισμού με τη μορφή του συμβολικού ή και του πρακτικού ελέγχου της εμπορικής και της διοικητικής ζωής, αλλά και της κυκλοφοριακής κίνησης της καρδιάς της πρωτεύουσας.

Τι προβλέπει ο νόμος για το κλείσιμο των δρόμων

Για το κλείσιμο των δρόμων ο νόμος προβλέπει ότι η αστυνομία με τη συνδρομή της εισαγγελικής αρχής θα κρίνει κάθε φορά αν θα επιτρέψει την πορεία ανάλογα με τον αριθμό των συμμετεχόντων που θα δηλώνεται από το διοργανωτή, τον προτεινόμενο τόπο διεξαγωγής, και τη διαδρομή της πορείας με κριτήριο τη διατάραξη της κοινωνικοοικονομικής ζωής. Η ένσταση που διατυπώθηκε σε αυτή τη διάταξη είναι ότι δεν ορίζει συγκεκριμένα τον όρο της διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής. Ποια πορεία θεωρείται μικρή και δεν μπορεί να κλείνει το δρόμο, και ποια πορεία θεωρείται αρκετά μεγάλη για να κλείνει το δρόμο, πως θα εφαρμοστεί σε σχέση με τον αποκλεισμό από συγκέντρωση υπουργείων, δημόσιων υπηρεσιών κ.λπ, αφού ο νόμος απαιτεί να διασφαλίζεται η ελεύθερη πρόσβαση του κοινού. Αυτό σημαίνει ότι η διάταξη μπορεί

να ερμηνευθεί σα λάστιχο ανάλογα με το ποιος κάνει την πορεία.

Θα μπορούσε πράγματι να τεθεί ένας ελάχιστος αριθμός που οπωσδήποτε δεν μπορεί να κλείνει το δρόμο, όπως ο αριθμός των 50 που πολλές φορές ακούστηκε στη Βουλή, ότι δηλαδή υπάρχουν πλήθος πορειών 50 ατόμων που έκλεισαν δρόμους, χωρίς ποτέ να γίνει καμία αναφορά για το ποιοι πολιτικοί φορείς κατεβάζουν τακτικά τους 50.

Το ότι ένα τέτοιο ελάχιστο όριο δεν μπήκε, σημαίνει ότι μπορεί και λίγοι με πολιτική έγκριση να κλείσουν το δρόμο, σίγουρα όχι με τη συχνότητα που γινόταν παλιά γιατί αυτό θα γελοιοποιήσει τους Μητσοτάκη-Χρυσόχοϊδη.

Το συνδικαλιστικό όργανο των εμπόρων, η Γενική Συνομοσπονδία Επαγγελματιών Βιοτεχνών Εμπόρων Ελλάδας (ΓΣΕΒΕΕ) που ελέγχεται από το φιλοσυριζαϊκό ΠΑΣΟΚ, από το ΣΥΡΙΖΑ και από το ψευτοΚΚΕ αντιπάχθηκε στο νόμο, γιατί σύμφωνα με τη σχετική ανακοίνωση περιορίζει και μελλοντικές διαμαρτυρίες των μελών της ! Στην πραγματικότητα η ΓΣΕΒΕΕ υιοθέτησε τη γραμμή των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ ότι ο νόμος προστατεύει τα μεγάλα καταστήματα του κέντρου που δεν χρειάζονται προστασία και όχι τα άπειρα συνοικιακά μικροκαταστήματα που δεν απειλούνται από τις διαδηλώσεις, και που δεν απασχολούν υπαλλήλους, και

εξασφαλίζουν το εισόδημα μόνο για τον καταστηματάρχη. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει γεμίσει με πανό τις συνοικίες, ότι πρέπει ο τοπικός πληθυσμός να στηρίζει τα συνοικιακά μαγαζιά, οπότε τα μεγάλα του κέντρου μπορούν να κλείσουν και μάλιστα δεν θα ήταν κακό να κλείσουν γιατί αυτό θα βοηθούσε τα συνοικιακά. Είναι ακόμα πιο χαρακτηριστικό το εξής απόσπασμα από την ομιλία του Κουτσούμπα στη Βουλή: «Για το ότι τα μικρομάγαζα βαρύνε μύγες και κλείνουν το ένα μετά το άλλο στην Κυψέλη, στον Κολωνό, στου Γκύζη και αλλού, φταίνε οι διαδηλώσεις ή η κυριαρχία μεγάλων αλυσίδων και πολυκαταστημάτων στην αγορά και το τσακισμένο λαϊκό εισόδημα; Σταματήστε πια αυτήν την κουτοπονηριά. Το νομοσχέδιό σας το έχουν ήδη χαιρετίσει μεγαλοξενοδόχοι, πολυκαταστήματα και αλυσίδες του κέντρου, που - αργά, αλλά σταθερά - συγκεντρώνουν την εμπορική κίνηση της περιοχής και ορέγονται «τουριστικές οάσεις» και «μεγάλους περιπάτους»! Αυτοί απαιτούν απαγόρευση διαδηλώσεων και σιγή νεκροταφείου, όχι οι επαγγελματίες που βρίσκονται στην αντίπερα όχθη, που πολλές φορές αναγκάζονται και οι ίδιοι να διαδηλώσουν για τα δικαιώματά τους».

Δηλαδή ο σοσιαλφασισμός των ψευτοΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ λέει ουσιαστικά στους μαγαζάτορες των συνοικιών να

Συνέχεια στη σελ. 12

Δεν θα μπορούσε η πρωθυπουργία του ψευτοφιλελεύθερου Μητσοτάκη, συνέχεια αυτής του Καραμανλή του Β και του διαδόχου του Σαμαρά, που πρωθυμεί λυσαλάε την πολιτική του σαμπουάν της παραγωγής που υποχρεωτικά στηρίζεται στον μόνιμο εκβιασμό της ΕΕ για περισσότερα δανεικά, καθώς και την πολιτική του ξεπουλήματος και της άνευ όρων παράδοσης των βασικών υποδομών της χώρας, ιδίως των ενεργειακών στο ίδιο το ρωσοκινζικό κρατικοφασιστικό κεφάλαιο ή στους δυτικούς φίλους του, να έρθει σε σύγκρουση με την βία των υπεραντιδραστικών κινήματων του ΣΥΡΙΖΑ, του ψευτοΚΚΕ και των μικροαστικών εξωκοινοβουλευτικών στρατών τους, που έστω σε μικρότερη κλίμακα από παλιά είναι ακόμα αναγκαία για την εφαρμογή αυτής της πολιτικής. Σε αυτά τα πλαίσια η πρωθυπουργία Μητσοτάκη υπονομεύει κάθε ουσιαστική πολιτική σύγκρουση με το καθεστώς ΣΥΡΙΖΑ, επικαλούμενη κούφια και δημαγωγικά την ανάγκη σεβασμού της νομιμότητας που όμως θα υπηρετεί πάνω απ όλα τη λογική της διακομματικής και της εθνικής συνεννόησης, δηλαδή να μην γίνεται τίποτα απολύτως που ενοχλεί στ αλήθεια το σοσιαλφασισμό.

Πως η βασική διάταξη του νόμου για τις ευθύνες του οργανωτή της διαδήλωσης μπορεί να λειτουργήσει για να διασύρει πολιτικά και να εξοντώσει τους διοργανωτές κάθε διαδήλωσης που δεν έχει σοσιαλφασιστική ηγεσία

Ταυτόχρονα, ο νέος νόμος απειλεί με το όπλο της προβοκάτσιας όσα πολιτικά ή συνδικαλιστικά ρεύματα και κινήματα αποτολμήσουν να κάνουν κάπως μαζικές διαδηλώσεις τα οποία δεν βρίσκονται κάτω από τον άμεσο έλεγχο του σοσιαλφασισμού, αλλά ταυτόχρονα δεν είναι και σε θέση να διαχωριστούν αποφασιστικά από αυτόν και έτσι μπορούν να προβοκαριστούν από τον κρατικό αναρχισμό. Την ίδια στιγμή όμως και βαθύτερα αυτός είναι και μια επένδυση για το μέλλον όταν

προκύψουν τα πρώτα αρκετά συνειδητά και μαζικά κινήματα ενάντια στο σοσιαλ-μπεριαλισμό και στις φασιστικές και σοσιαλφασιστικές κοινοβουλευτικές δικτατορίες που του αντιστοιχούν. Εννοούμε ότι πέρα από το ζήτημα της βίας με αυτόν το νόμο μπορεί να αποφασίζεται από την αστυνομία από που θα περνάει και από που δεν θα περνάει μια μικρή πορεία, το οποίο μπορεί αύριο να χρησιμοποιείται για να απαγορεύεται κάθε έστω σπαργανώδης διαδήλωση που θα ενοχλεί το ρωσόδουλο καθεστώς.

Πιο συγκεκριμένα οι μόνοι ενάντια στους οποίους μπορεί να χρησιμοποιηθεί ο νόμος είναι κυρίως οι διοργανωτές κάποιων μαζικών πραγματικά ειρηνικών στην πρόθεσή τους πορειών και διαδηλώσεων που προβοκάρονται από τη βία που ξεσπάει ενάντια στη θέληση τους, όπως το έχουμε δει ήδη στην πράξη σε κάποιες διαδηλώσεις σαν αυτές για τον Ζακ Κωστόπουλο, ή σε κάποιες διαδηλώσεις της ΓΣΕΕ ή των Ομοσπονδιών της, ή σε εκείνη της οικογένειας Φύσσα τη δεύτερη χρονιά μετά τη δολοφονία του στο Κερατσίνι όταν προσπάθησε μάταια να αποφύγει την προβοκάτσια. Τέτοια κινήματα δεν είναι κυρίως από την άποψη της πολιτικής συνειδησης αλλά και από την άποψη των πολιτικών συσχετισμών σε θέση να διαχωριστούν πολιτικά από ένα πολυπρόσωπο κόμμα με δημοκρατική φασάδα, όπως είναι ο ΣΥΡΙΖΑ με τον οποία συνεργάζονται και ο οποίος είναι αριστοτέχνης στις βίαιες προβοκάτσες.

Είναι χαρακτηριστική η τοποθέτηση του Παναγόπουλου γραμματέα της ΓΣΕΕ, ενός ρεφορμιστή συνδικαλιστή που αντιστέκεται με όσο του επιτρέπει η ιδεολογία και η θέση του στα φασιστικά συνδικαλιστικά πραξικοπήματα του ψευτοΚΚΕ, αλλά που συμβιβάζεται με τον εκ των έδρων κνήτη ΣΥΡΙΖΑ για να μην χάσει τις συμμαχίες του με τους συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ ότι «Για την πρόβλεψη του οργανωτή της εκδήλωσης, πάντα υπάρχουν εκπρόσωποι από τη ΓΣΕΕ για τις συγκεντρώσεις και πορείες, αλλά εάν αποδεχό-

μασαν τις ευθύνες που προβλέπει το νομοσχέδιο, «πολλοί από μας θα ήμασαν ισόβια φυλακή για πράξεις και γεγονότα που δεν ευθυνόμαστε ουδώς» (<https://www.in.gr/2020/07/02/politics/vouli-n-s-gia-diadiloseis-antidraseis-apo-foreis-kai-syndikata/>).

Με το πλαίσιο που δημιουργεί ο νόμος θα απαλλάσσονται από τη βασική ευθύνη για τη βία, δηλαδή την πολιτική ευθύνη, τα δύο πιο μεγάλα σοσιαλφασιστικά κρατικά κόμματα που την προστατεύουν ή τη χρησιμοποιούν πολιτικά, και θα ενοχοποιούνται τα θύματα μιας προβοκαρισμένης από βίαια επεισόδια πορείας, δηλαδή οι διοργανωτές της πορείας και οι εκπρόσωποι τους, που θα φορτώνονται με την υποχρέωση να πληρώνουν αποζημιώσεις για κάθε ζημιά και για κάθε τραυματισμό. Έτσι μπορούν να τρώνε άφθονες προβοκάτσες από μπάχαλους «συμμαχούς» και να πληρώνουν το τίμημα της εξόντωσης των ηγετών τους μέσω δυσθεωρήτων προστίμων, αλλιώς θα εξαναγκαστούν σε πολιτική υποδούλωση. Δηλαδή θα αναγκαστούν να κατεβαίνουν σε πορείες μόνο υπό την πολιτική ηγεσία των ψευτοΚΚΕ ή ΣΥΡΙΖΑ και την ανάλογη διαμόρφωση των αιτημάτων τους.

Το πόσο θεμελιώδης ήταν αυτή η διάταξη για τον Χρυσόχοϊδη, φάνηκε από την επιμονή με την οποία την υποστήριξε και στη Βουλή: «Αν δεν έχει την ευθύνη ο οργανωτής, τότε τι οργανωτής είναι;». Ο οργανωτής έχει την ευθύνη για το πολιτικό πλαίσιο και την πολιτική περιφρούρηση, δεν έχει την ευθύνη της αστυνόμευσης. Αυτή την έχει η κυβέρνηση πολιτικά και η αστυνομία επιχειρησιακά. Πολιτικά την ευθύνη της βίας την έχει αυτός που την προκαλεί και αυτός που την καλύπτει και που πράγματι μπορεί να είναι ο διοργανωτής με την έννοια του πολιτικού φορέα. Όμως ο Χρυσόχοϊδης επικαλείται εδώ κάτι σημαντικό και πολύ ιδιαίτερο. Επικαλείται το ότι σήμερα κυρίως ο ΣΥΡΙΖΑ αλλά και ένα μέρος από την εξωκοινοβουλευτική ουρά του

και πιο μακριά, τάχα αποστασιοποιημένο το ψευτοΚΚΕ, έχουν αναγάγει σε επιστήμη το εξής πολιτικό τέχνασμα: Να συμμετέχουν ταυτόχρονα σε δυο πορείες σε συσκευασία μίας υβριδικής διαδήλωσης. Δηλαδή να συμμετέχουν με ξεχωριστά μπλοκ σε μια επίσημη, πολυκομματική, αρκετά μαζική, «ειρηνική» διαδήλωση που όμως μέσα της περιλαμβάνει και μια «βίαιη, αυθόρμητη, επαναστατική» διαδήλωση οπότε αν η αστυνομία χτυπήσει και διαλύσει τη δεύτερη, θα χτυπήσει ή θα διαλύσει βίαια και την πρώτη. Αυτό έχει συμβεί πάμπολλες φορές στη χώρα μας οπότε ο σοσιαλφασισμός εξασφαλίζει πολιτικά έναν δίκαιο αγώνα που απαντιέται με την κρατική καταστολή, ενώ η βίαιη πορεία ανάλογα με τις διαθέσεις των μαζών και την κατανομή των ρόλων μεταξύ των βασικών μπλοκ είτε ονομάζεται λαϊκή εξέγερση (αυτό κάνει συνήθως ο ΣΥΡΙΖΑ που παίζει με τον εξωκοινοβουλευτικό μικροαστικό ριζοσπαστισμό, αναρχισμό κλπ), είτε καταγγέλλεται σαν αστυνομική προβοκάτσια (αυτό κάνει συνήθως το ψευτοΚΚΕ που παίζει με τη ΝΔ, το στρατό και το κρατικο-γραφειοκρατικό τάχα εργατικό κίνημα). Αυτό το τέχνασμα αφού δοκιμάστηκε για πολλές δεκαετίες στον παλιότερο στον πλανήτη δοκιμαστικό σωλήνα του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού που είναι η χώρα μας, εφαρμόστηκε νικηφόρα από το σοσιαλφασισμό και σε άλλες χώρες, είτε σε φαιο-«κόκκινα» κινήματα στη Δύση τύπου «Αγανακτισμένων», «πάρκου Γκεζί», «Κίτρινων γιλέκων» κλπ, είτε σαν προβοκάτσια για το χαντάκωμα αληθινών λαϊκών δημοκρατικών κινήματων της σοσιαλφασιστικής Ανατολής τύπου Μείντάν της Ουκρανίας του 2013 ή το κίνημα του Χογκ Κογκ του 2019.

Η απάντηση Χρυσόχοϊδη σε αυτό το τέχνασμα είναι η εξής: Αφού δεν μπορώ να πιάσω τους σπασίματιες μέσα στη διαδήλωση ή όταν σπάνε βιτρίνες δίπλα της γιατί τότε θα αναγκαστώ να ασκήσω βία στο ειρηνικό τμήμα της οπότε θα κατηγορηθεί η κυβέρνηση

Συνέχεια στη σελ. 14

NORD STREAM 2: ΟΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΕΣ ΤΡΑΜΠ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Ο αγωγός φυσικού αερίου Nord Stream 2 που θα συνδέει τη ρωσική χερσόνησο Γιαμάλ στην Αρκτική απευθείας με τις γερμανικές ακτές κοντεύει να ολοκληρωθεί ενισχύοντας την επιρροή των νέων χίτλερ του Κρεμλίνου πάνω στην Ευρώπη.

Οι αντιδράσεις μέσα στην ΕΕ για την επιχειρούμενη ενίσχυση της ενεργειακής εξάρτησης των ευρωπαϊκών χωρών από τη Μόσχα είναι πολύ ισχυρές κι αυτό έχει οδηγήσει στην τροποποίηση των ευρωπαϊκών οδηγιών στην κατεύθυνση της διαφοροποίησης των πηγών ενέργειας. Όμως στο σημείο αυτό έρχεται η αμερικανική πολιτική ηγεσία με το στόμα του υπουργού εξωτερικών Πομπέο επεμβαίνοντας στα εσωτερικά της ΕΕ για να κουνήσει το δάχτυλο στα ευρωπαϊκά ενεργειακά μονοπώλια και να τους πει: «*Δε θα ανεχτούμε εταιρίες που βοηθούν και υποκινούν τα σχέδια κακόβουλης επιρροής της Ρωσίας... Φύγετε τώρα ή κινδυνεύετε να αντιμετωπίσετε τις συνέπειες!*» (Foreign Policy, 20/7) Πόσο μεγάλη βοήθεια στ' αλήθεια προσφέρουν οι πιο πάνω απειλές στους επίδοξους διασπαστές και καταχτητές της Ευρώπης ρώσους σοσιαλμπεριαλιστές! Αυτό φαίνεται πιο καθαρά στην απόφαση του Τραμπ, που ακόμα δεν έχει εφαρμοστεί αλλά επαπειλείται, να αποσύρει από τη

Γερμανία ένα μεγάλο μέρος των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων του NATO ακριβώς τη στιγμή που το NATO είναι σε βαθιά εσωτερική κρίση με κέντρο το μεσογειακό Νότο του, όπου και οι δύο χώρες της νοτιανατολικής του πτέρυγας, η Ελλάδα και η Τουρκία βρίσκονται εσωτερικά κάτω από τη ρώσικη πολιτική κυριαρχία και τη ρώσικη κυρίαρχη πολιτική επιρροή αντίστοιχα.

Είναι στη φύση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού-ηγεμονισμού – όπως είναι στη φύση κάθε υπερδύναμης – να επεμβαίνει σε κάθε σημείο του πλανήτη και να επιχειρεί να επιβάλει την πολιτική του σε άλλες χώρες. Αλλά είναι και στη φύση των μικρότερων κρατών, ακόμα και των δεύτερης διαλογής ιμπεριαλιστικών χωρών να αντιστέκονται σε κάθε εναντίον τους επιβολή. Η συγκεκριμένη αμερικανική στάση στο ζήτημα των ρώσικων αγωγών φυσικού αερίου αντιστοιχεί σε συμπεριφορά που απευθύνεται σε ανταγωνιστές και όχι σε συμμάχους. Έτσι οι απειλές έδωσαν την ευκαιρία στη γερμανίδα καγκελάριο Μέρκελ να βάλει σε δεύτερο πλάνο τις εσωτερικές αντιδράσεις για την όλο και πιο ανοιχτά φιλορωσική της πολιτική και να παραστήσει την πατριώτισσα και δημοκράτισσα, χαρακτηρίζοντας, και σωστά, απαράδεκτο τον εκβιασμό της Ουάσιγκτον.

Να γιατί είναι τόσο πολύτιμη για τα συμφέροντα του ρωσοκινεζικού άξονα μια αμερικανική προεδρία σαν αυτή του Τραμπ και να γιατί το Κρεμλίνο επενέβη τόσο μεθοδικά και συντονισμένα για να του τη δώσει. Κι εδώ χτυπάει στο μάτι η μεγάλη αντίφαση ενός Τραμπ που η όλη πολιτική του πράξη ευνοεί τα συμφέροντα του ρωσοκινεζικού Άξονα να «χτυπάει» με τα λόγια ένα σύμμαχο της χώρας του με το πρόσημα της δημιουργίας στενότερων οικονομικών δεσμών με τον ίδιο αυτόν Άξονα. Είναι ο ίδιος τύπος που προσπαθεί να ξαναχώσει τη Ρωσία στο G7 όταν ακόμα και η Γερμανία αντιστέκεται σ' αυτή την κίνηση. Μια τέτοια ασυνέπεια σπρώχνει τις αστικές τάξεις της Ευρώπης να συμπεραίνουν ότι πίσω από τον πόλεμο της Ουάσιγκτον με τα ευρωπαϊκά ενεργειακά μονοπώλια κρύβεται η αγωνία για τον κίνδυνο περιορισμού του μεριδίου του στην ευρωπαϊκή αγορά του αμερικανικού υδρογονοποιημένου φυσικού αερίου, που εξαιτίας της μεταφοράς του με πλοία είναι πιο ακριβό από το αέριο που έρχεται από τη Ρωσία μέσω αγωγών. Σιγά-σιγά οι ευρωπαϊκές χώρες αρχίζουν να καλοβλέπουν την εξάρτησή τους από το ρωσικό αέριο – που θα χτυπούσε την υπόθεση της Ουκρανίας και άλλων άμεσα απειλούμενων από τη ρωσική νε-

οχιτλερική μπότα χωρών – με το πρόσημα της ανάγκης απαλλαγής από την αμερικανική επιβολή.

Στην πραγματικότητα, πατώντας πάνω στα οικονομικά-ενεργειακά συμφέροντα των αμερικανικών μονοπωλίων ο διπρόσωπος Τραμπ επιχειρεί με χειρουργικές κινήσεις να διασπάσει τη δημοκρατική Ευρώπη και να ενισχύσει στο εσωτερικό της το ρεύμα του φιλορωσικού νεοχιτλερισμού. Επειδή δεν μπορούν να καταλάβουν αυτήν την πολιτική του Τραμπ, πολιτική που έχουμε ονομάσει σκούπα-φαράσι, και την οποία πριν από αυτόν εφάρμοσαν οι Κλίντον και Ομπάμα, δηλαδή το να σπρώχνει η Αμερική με τις επιθέσεις της (σκούπα) σε άλλες χώρες αυτές τις χώρες προς τον Άξονα (φαράσι), αυτοί που καταλαβαίνουν σε έναν βαθμό τον φιλορωσισμό του Τραμπ ψάχνουν να τον τεκμηριώσουν σε αστυνομικά και κατασκοπευτικά στοιχεία, ενώ είναι μπροστά τους στην ίδια, την ανοιχτή του εξωτερική πολιτική. Στο βάθος αυτό που τους εμποδίζει να καταλάβουν δεν είναι η στενομυαλιά, αλλά το ότι για όλες τις βασικές πολιτικές τάξεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού είναι εντελώς φυσικό να τραμπουκίζουν οι ΗΠΑ στις πιο αδύναμες χώρες και να επεμβαίνουν είτε για να συμμορφώσουν την εσωτερική τους διακυβέρνηση

στη ερήμην των λαών τους ή να τις συμμορφώσουν ως προς την εξωτερική τους πολιτική, ιδιαίτερα αν είναι φιλική ή κατευναστική απέναντι σε εχθρούς που οι ΗΠΑ αντιλαμβάνονται κάθε φορά σαν τέτοιους. Αν οι ΗΠΑ βλέπουν σαν κύριο εχθρό τον ισλαμικό φονταμενταλισμό πράγμα που αποδείχθηκε ότι δεν ισχύει τότε έχουν δικαίωμα να εξοντώσουν οποιαδήποτε κυβέρνηση ή κίνημα που δεν τον αντιμετωπίζει σαν τέτοιο, αν βλέπουν τη Ρωσία σαν κύριο εχθρό, πράγμα που ισχύει αλλά το είδε τόσο καθυστερημένα μόνο το δημοκρατικό κόμμα των ΗΠΑ, τότε πρέπει να εξοντώσουν όποια κυβέρνηση και χώρα δεν τον βλέπει σαν τέτοιο στον ίδιο χρόνο.

Σε αυτή την αποκρουστική επεμβατική φύση του ιμπεριαλιστικού ηγεμονισμού πατάνε οι νεοχιτλερικοί ανερχόμενοι ιμπεριαλιστές ηγεμονιστές της Ρωσίας και της Κίνας, για να συσπειρώσουν τις χώρες και τους λαούς του Τρίτου και του Δεύτερου κόσμου ενάντια στους πιο γνωστούς τους, πιο παλιούς και σε αυτή τη φάση λιγότερο επικίνδυνους εχθρούς τους ή και μελλοντικούς συμμάχους τους, αν ο νεοχιτλερικός Άξονας εξαπολύσει τον μεγάλο του πόλεμο.

Λίγα περισσότερα στοιχεία για το νόμο για τις διαδηλώσεις

Συνέχεια από τη σελ. 11

υποστηρίζουν τις διαδηλώσεις που κλείνουν το κέντρο γιατί αυτό τους στέλνει τον κόσμο των συνοικιών. Και σε ένα βαθμό τους τον έστειλε παλιότερα, αλλά αυτό έχει πια αλλάξει από την ώρα που φτιάχτηκαν τα malls που είναι όλα στην περιφέρεια, και μαζί με το ηλεκτρονικό εμπόριο τσακίζουν το μικρό λιανεμπόριο. Στην πραγματικότητα πρόκειται για μια σιχαμερή αντιδραστική δημαγωγία υπέρ του μικρεμπορίου για να μισεί και να εμποδίζει το μεγάλο σύγχρονο λιανικό εμπόριο των malls και το ηλεκτρονικό εμπόριο, που εξοικονομούν κοινωνική εργασία σε σχέση με το μικρεμπόριο, δηλαδή που αποτελούν το μέλλον της προοδευμένης ανθρωπότητας. Για την πραγματική μαρξιστική αριστερά η λύση δεν είναι να αντικατασταθούν τα malls από τους μικρεμπόρους καπιταλιστές, που είναι συνήθως ακόμα πιο σκληροί εργοδότες από τους μεγάλους, αλλά από τα κοινωνικοποιημένα malls που θα τα παραδώσει στο λαό το προλεταριάτο με την επανάστασή του, η οποία με τη σειρά της θα περάσει σήμερα και μέσα από την πάλη με το φασισμο-σοσιαλφασισμό και το κέντρο του, το σοσιαλμπεριαλισμό. Είναι φανερό άλλωστε ότι ήδη το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΡΙΖΑ εμποδίζουν το μεγάλο λιανεμπόριο, και γιατί συνήθως δεν το ελέγχουν, και γιατί βαθύτερα δεν θέλουν τη συγκέντρωση σε μεγάλες μονάδες του εμπορο-υπαλληλικού προλεταριάτου. Γι αυτό θέλουν να απολυθούν και πενήντα και εκατό, και διακόσιοι εργαζόμενοι στα μεγάλα μαγαζιά του κέντρου για να μπορέσουν τάχα οι 50 διαδηλωτές να κλείνουν το δρόμο, ενώ θα ήταν πολύ καλύτερα για το αίτημά τους να διαδηλώσουν στο πεζοδρόμιο ή σε λίγες λωρίδες μιας λεωφόρου για να τους ακούει

ο λαός.

Τι προβλέπει ο νόμος για τη βία στην πορεία, και πως αναθέτει την ευθύνη της τήρησης της τάξης στον επικεφαλής της!

Ο νόμος προβλέπει ότι κάθε διαδήλωση θα έχει έναν εκπρόσωπο που θα επικοινωνεί με έναν ορισμένο μεσολαβητή της αστυνομίας σε όλη τη διάρκεια της, ο οποίος θα ενημερώνει τους συγκεντρωμένους ότι δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιήσουν βία και να έχουν μαζί τους αντικείμενα που μπορεί να χρησιμοποιηθούν για βία, και θα ζητάει τη συνδρομή της αστυνομίας για όποιον διαπιστώνει ότι έχει τέτοια αντικείμενα, ή όπου διαπιστώνει ότι εκδηλώνεται βία.

Με λίγα λόγια το κράτος ορίζει ότι η διαδήλωση πρέπει να έχει έναν εκπρόσωπο που θα μοιράζεται με την αστυνομία την τήρηση της τάξης, μία κρατική αρχή που υπακούει στην κυβέρνηση στην οποία οι διαδηλώσεις γενικά βρίσκονται απέναντι. Ο εκπρόσωπος θα είναι υπόλογος για τη βία, η αστυνομία δεν θα είναι σε κανέναν υπόλογο για το γεγονός ότι δεν έκανε ότι της αναλογούσε για να αποτρέψει, να εμποδίσει, ή να προσπατήσει τη διαδήλωση από τη βία. Η αστυνομία θα μπορεί να διαλύσει τη διαδήλωση, και ο αστυνομικός μεσολαβητής θα μπορεί να συντάξει μία έκθεση που ανάλογα με την περίπτωση, θα αναφέρει είτε ότι ο εκπρόσωπος της διαδήλωσης απαλλάσσεται από την ευθύνη του γιατί έκανε ότι μπορούσε, δηλαδή ότι συμμορφώθηκε πλήρως με τις αστυνομικές υποδείξεις ή πρέπει να παραπεμφθεί σε δικαστήριο γιατί δεν συνεργάστηκε με την αστυνομία όπως του ζήτησε, οπότε αν καταδικαστεί θα πληρώσει δεκάδες χιλιάδες ευρώ για αποζημιώσεις.

Έτσι το κράτος υποχρεώνει τον εκπρόσωπο

της διαδήλωσης να συνεργαστεί με μία αστυνομία που έχει μέσα της φιλοναζιστές, που έχει συμπεριφερθεί τόσο βάνουσα στους μετανάστες και στην νεολαία, που έχει στο ιστορικό της τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου, και τις βαριές ευθύνες για το θάνατο του Ζακ Κωστόπουλου!

Αυτό μπορεί εύκολα να μην το κάνει ο κνίτης και ο συριζαίος γιατί θα έχει την καθεστωτική ισχύ να μην το κάνει και βέβαια θα προβάλλει το επιχείρημα ότι δεν πρόκειται να γίνει ρουφιάνος της αστυνομίας, ενώ ειδικά το κάθε τάγμα εφόδου του ψευτοΚΚΕ είναι η πιο ακραία λογική μιας αντιλαϊκής αστυνομίας, αφού θεωρεί ότι η βία του δεν δεσμεύεται από κανένα νόμο.

Οι υπόλοιποι θα δεσμεύονται από τη συγκεκριμένη διάταξη να ορίσουν τον εκπρόσωπο τους που θα είναι **αντικειμενικά υπεύθυνος** για όλους όσους συμμετέχουν στη διαδήλωση. Αυτό σημαίνει ότι πχ η ΓΣΕΕ και τα σωματεία της, η κοινότητα των ομοφυλόφιλων (ΛΟΑΤΚΙ), η οικογένεια και οι φίλοι του Π. Φύσσα, σε όσο βαθμό δεν θα είναι υποταγμένοι στο ΣΥΡΙΖΑ ή στο ψευτοΚΚΕ, θα αναλαμβάνουν όλη την ευθύνη μιας πιθανής βίας των τραμπουκών που θα δρουν με την κάλυψη των συριζαϊκών ή ναρτίκων μπλοκ, από την οποία αντίστοιχα απαλλάσσονται και οι πολιτικά υπεύθυνες κυβερνήσεις και η αστυνομία που μπορεί να συνεχίσει την πρακτική που ακολουθεί μέχρι σήμερα: να παρακολουθεί τη βία να εκτυλίσσεται από απόσταση και να πετάει δακρυγόνα. Εννοείται ότι αν ο δυστυχής εκπρόσωπος «συνεργαστεί» και έχει υποδείξει στην αστυνομία ότι πρέπει να συλλάβει αυτόν, κι εκείνον που κουβαλάει ένα ύποπτο σακίδιο, και μάλιστα προληπτικά (!) θα κατηγορηθεί σα ρουφιάνος, θα απομονωθεί πολιτικά και θα δεχθεί σε μια επόμενη φάση τη βία όσων

κατέδωσε στην αστυνομία. Αν δεν το κάνει, θα συρθεί στα δικαστήρια σαν υπεύθυνος και υποκινητής της βίας εγκαταλειμμένος εντελώς από τους ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΜΕ αν βρίσκεται μαζί τους σε κάποια πολιτική αντιπαράθεση.

Έτσι η ανοιχτά φιλοσυριζαία, λαλιωτική Γεννηματά ψήφισε τελικά το νόμο με το άλλοθι ότι διαφώνησε με αυτή τη διάταξη και ότι πέτυχε βελτιώσεις του νόμου όπως την κατάργηση της ποινής στον απλό συμμετέχο σε απαγορευμένη συγκέντρωση, την ενίσχυση του εισαγγελικού ελέγχου στις αρμοδιότητες της αστυνομίας, και τη διασφάλιση ότι θα επιτρέπονται οι αυθόρμητες συγκεντρώσεις. Δεν έκανε δηλαδή κύριο ζήτημα την κατάργηση αυτής της διάταξης που είναι η ψυχή αυτού του νόμου και την οποία η ίδια κατάγγειλε σαν αντιευρωπαϊκή αφού το ευρωπαϊκό δίκαιο απαγορεύει ρητά την απόδοση ευθυνών σε εκπροσώπους των διοργανωτών. Παρόλα αυτά η στάση της στην ψήφιση αυτού του νομοσχεδίου την έφερε αντικειμενικά σε μέτωπο με την αντι-συριζαϊκή στελεχική βάση της ΝΔ. Τέτοια μέτωπα είναι πολύ αντιπαθητικά στο σοσιαλφασισμό. Γι αυτό ο Γ. Παπανδρέου που πάντα προσπαθεί να φέρει το ΠΑΣΟΚ κάτω από την απόλυτη ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, διαφώνησε και στήριξε μαζί με τον Καστανίδη, την επιχειρηματολογία του ΣΥΡΙΖΑ κατά του νόμου, ζητώντας την καταψήφισή του από τα δεξιά.

ΤΟ ΧΟΝΓΚ ΚΟΝΓΚ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ ΝΕΟΝΑΖΙ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

Λίγες κυβερνήσεις αντιδράσανε. Οι πράκτορες και οι γουρουνόπετσοι μονοπωλιστές της ΕΕ, για μια ακόμα φορά φέρθηκαν άθλια

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ στις 24 Ιούλη 2020, www.oakke.gr

Ο νόμος για την ασφάλεια, που οδηγεί στην κατάλυση της αυτονομίας του Χονγκ Κονγκ και καταπατά τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες του πληθυσμού του, τέθηκε σε ισχύ στις 30/6. Ο νόμος αυτός ορίζει για την ειδική διοικητική περιοχή του Χονγκ Κονγκ πως οι περιπτώσεις που σχετίζονται με εγκλήματα απόσχισης, υπονόμευσης, τρομοκρατίας και συνέργειας με ξένες δυνάμεις θα δικάζονται από δω και μπρος στην ηπειρωτική Κίνα. Ακόμα ανοίγεται ο δρόμος για την επίβλεψη των τοπικών αρχών από το νέο «Γραφείο για την περιφρούρηση της εθνικής ασφάλειας» που θα στέλνει εκεί τους πράκτορές του ενώ οι τοπικοί δικαστές θα μπορούν να διορίζονται από την κυβέρνηση και να δικάζουν με μυστικές διαδικασίες. Ακόμα πιο προκλητική είναι μία αμφιλεγόμενη διάταξη σύμφωνα με την οποία οποιοσδήποτε οπουδήποτε είναι υπόλογος αδικημάτων θα μπορεί να συλλαμβάνεται και δικάζεται με την είσοδο του στο έδαφος του Χονγκ Κονγκ. Όπως εξηγεί ο ειδικός στην κινεζική νομοθεσία Ντόναλντ Κλαρκ, η διάταξη αυτή «διεκδικεί εξωεδαφική δικαιοδοσία πάνω σε κάθε άτομο στον πλανήτη» (FinancialTimes, 10/7)!

Άμεσα έγιναν αντιληπτές οι πρώτες πρακτικές συνέπειες της επιβολής του νέου νόμου μέσα στην ειδική περιοχή. Οι αρχές απέσυραν όσα βιβλία από τις βιβλιοθήκες του Χονγκ Κονγκ έκριναν ύποπτα, πολλοί από τους ηγέτες της αντιπολίτευσης έσπευσαν να εγκαταλείψουν τη χώρα και να διαλύσουν τις οργανώσεις τους, οι ξένοι δημοσιογράφοι απειλήθηκαν με απέλαση σε περίπτωση που «περνούσαν τη γραμμή» που έθεσαν οι κινέζοι σοσιαλφασίστες πάνω στο πολιτικό ρεπορτάζ ενώ οι αμερικανικές επιχειρήσεις υψηλής τεχνολογίας άρχισαν να εξετάζουν το ενδεχόμενο αποχώρησής τους από την περιοχή καθώς τίποτα πια δεν εμποδίζει τις κινεζικές αρχές να συλλαμβάνουν στελέχη τους που αρνούνται να τους παραδώσουν ευαίσθητα ηλεκτρονικά δεδομένα.

Η νέα εξέλιξη ήταν υποχρεωτική για την κρατικο-μονοπωλιακή στρατοκρατικο-γραφειοκρατική αστική τάξη του Πεκίνου, η οποία κατέλαβε την εξουσία ανατρέποντας το επαναστατικό προλεταριάτο στα 1978, καθώς η από τα 1989 βίαιη είσοδος της στην παγκόσμια ιμπεριαλιστική αρένα σε συμμαχία με τη ρωσική πυρηνική υπερδύναμη προϋπόθετε το κλείσιμο του εσωτερικού της μετώπου. Γι' αυτό φρόντισε να καταστείλει την εξέγερση στο Θιβέτ στα 2008, να στείλει την εθνότητα των Ουιγούρων στο Σινγκιάνγκ σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και να υποβάλει τον κινεζικό λαό σε μια ασύλληπτη αστυνομική ηλεκτρονική παρακολούθηση και έλεγχο. Τα πρόσφατα επεισόδια στα σύνορα με την Ινδία και οι συνεχείς προκλήσεις στον Ειρηνικό δείχνουν ότι πλησιάζει η ώρα για μια ανοιχτή στρατιωτική επέμβαση του Πεκίνου στο εξωτερικό και ένας δημοκρατικός θύλακας μέσα στα ρουθούνα του όπως είναι το Χονγκ Κονγκ θα του δημιουργούσε σοβαρό πρόβλημα. Γι' αυτό βάλθη-

κε με κάθε τρόπο να κουρελιάσει τη συμφωνία παράδοσης του '97 που έδινε στην πόλη πολιτική και οικονομική αυτονομία.

Οι κινήσεις των κινέζων σοσιαλιμπεριαλιστών δεν έμειναν αναπάντητες. Μια σειρά κυβερνήσεις της δύσης, κάτω από την πίεση της κοινής τους γνώμης, πήραν μέτρα κατά της Κίνας. Π.χ. η βρετανική κυβέρνηση πρόσφερε τη βρετανική υπηκοότητα σε 3 εκ. κατοίκους του Χονγκ Κονγκ και απαγόρευσε την είσοδο της Huawei στο τηλεπικοινωνιακό της δίκτυο 5G, η αυστραλιανή κυβέρνηση ανέστειλε το σύμφωνο για τις απελάσεις που είχε υπογράψει με το Χονγκ Κονγκ, το ίδιο και η καναδική κυβέρνηση που επιπλέον ανέστειλε την εξαγωγή ευαίσθητου στρατιωτικού εξοπλισμού, η Ουάσιγκτον επέβαλε κυρώσεις σε κινέζους αξιωματούχους που εμπλέκονται σε παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Σινγκιάνγκ ενώ το Νέο Δελχί λόγω των επεισοδίων στα σύνορα του απαγόρευσε 59 κινεζικές εφαρμογές κινητών τηλεφώνων καθώς και άλλες πλευρές των εμπορικών συμφερόντων της Κίνας στην Ινδία. Όμως αυτό είναι το λιγότερο που θα μπορούσαν να κάνουν αυτές οι χώρες απέναντι σε μια τόσο ωμή επιβολή ενώ ακόμα και οι οικονομικές πιέσεις δε φαίνεται να πιούν τους κινέζους στρατοκράτες-νεοχιτλικούς. Αυτοί εκμεταλλεύτηκαν τη δίψα των δυτικών μονοπωλίων για φτηνή εργατική σάρκα για να ρουφήξουν ένα μεγάλο μέρος της παραγωγής τους ενώ οι ίδιοι δε σταμάτησαν ποτέ να εξοπλίζονται. Για ένα τέτοιου είδους μονοπώλιο ο στρατός, που είναι επιφορτισμένος με το καθήκον της κατοχής και της καταλήστευσης ξένων και μάλιστα ανεπτυγμένων χωρών, αποτελεί μεγαλύτερη εξασφάλιση για τα κέρδη του παρά ο οποιοσδήποτε ανταγωνισμός σε επίπεδο αγοράς. Μ' αυτή την έννοια δεν υπάρχει πιο

άστοχη εκτίμηση από αυτή που κάνουν οι δυτικοί φιλελεύθεροι αναλυτές όταν αντιπαράβλλουν τους προηγούμενους δήθεν φιλικούς κινέζους ηγέτες στον σημερινό Ξι. Οι προηγούμενοι, επίσης ωμοί δικτάτορες σε βάρος του λαού στο εσωτερικό της Κίνας, αλλά λιγότερο βίαιοι στο εξωτερικό, αντιστοιχούσαν στην εποχή που το κινέζικο φασιστικό κρατικό μονοπώλιο έπρεπε να καθησυχάζει την Δύση, ώσπου να γιγαντωθεί οικονομικά και στρατιωτικά. Τώρα που γιγαντώθηκε χρειάζεται τον Χίτλερ του και τον Πούτιν του, χρειάζεται πάνω απ όλα τη βία, δηλαδή τον Ξι του. Χωρίς τους Τενγκ Σιαοπίνγκ, Γιανγκ Ζε Μιν και Χου Γιν Τάο, ο Ξι δεν θα υπήρχε, άλλωστε δικτατορεύει με την έγκριση των προκατόχων του και όχι σε οποιαδήποτε σύγκρουση με αυτούς.

Στην ΕΕ η ανάληψη δράσης κατά του κινεζικού σοσιαλιμπεριαλισμού είναι ακόμα δυσκολότερη καθώς εδώ οι πράκτορες του Άξονα έχουν διεισδύσει στις κυβερνήσεις και τις αντιπολιτεύσεις, ιδίως στην υπερδιαβρωμένη Γερμανία με μια πρώην σταζίτσα σαν την Μέρκελ να είναι ο πολιτικός αρχηγός όχι μόνο όλης της γερμανικής αστικής τάξης αλλά όλης της ΕΕ. Πιστεύουμε ότι η Κίνα λογάρισε ότι η καλύτερη στιγμή για την κατοική δικτατορία της στο Χονγκ Κονγκ ήταν στην αρχή της ανάληψης της εξάμηνης προεδρίας της ΕΕ από τη Γερμανία. Ταυτόχρονα και η γαλλική αστική τάξη, παρόλο που πολιτικοστρατιωτικά και ενεργειακά είναι πολύ πιο ανεξάρτητη από τη Ρωσία από όσο η γερμανική, έχει κι αυτή στενή συνεργασία με την πρώτη επειδή αυτή και μόνο της ικανοποιεί εν μέρει τα ανάκατα γεροντικά ιμπεριαλιστικά της πάθη στην Αφρική και στη Μέση Ανατολή.

Να γιατί η γερμανογαλλική πρωτοβουλία για επιβολή κυρώσεων στη Ρωσία λόγω του διαμελισμού της Ουκρανίας και της προσάρτησης της Κριμαίας κατέληξε σε φιάσκο και τα μέτρα που πάρθηκαν από την ΕΕ είχαν συμβολικό χαρακτήρα. Απέναντι στην Κίνα η στάση της Γερμανίας είναι χειρότερη ακόμα και από όσο είναι απέναντι στη Ρωσία. Αυτό γιατί ένα πελώριο μέρος της γερμανικής παραγωγής, ιδιαίτερα της βαριάς βιομηχανικής, απορροφείται από την Κίνα. Έτσι κανείς δεν κυνήγησε τη Μέρκελ στη Γερμανία όταν ξεδιάντροπα δήλωσε ότι ο κατοχικός ναζιστικός τύπου νόμος για την ασφάλεια στο Χονγκ Κονγκ δεν είναι λόγος για πάγωμα των συνομιλιών με το Πεκίνο. Επίσης και η

ρωσόφιλη κυβέρνηση της Ιταλίας δεν κατήγγειλε τον νόμο για το Χονγκ Κονγκ (<https://formiche.net/2020/07/did-someone-said-hong-kong-china-crackdown-divides-italy/>). Όμως η σωτηρία για τους κινέζους φασίστες ήταν η αντίθεση της Ελλάδας και της Ουγγαρίας που έπαιξαν κείριο ρόλο ώστε να μην εξεταστούν λεπτομερώς σκληρά μέτρα κατά της Κίνας στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο!!! (<https://www.globaltimes.cn/content/1194542.shtml>). Αποδεικνύεται για μια ακόμα φορά πόσο πιο πολύτιμη είναι η Ελλάδα για τη Ρωσία (που θυμόμαστε πως την είχε σώσει από κλιμάκωση των δυτικών κυρώσεων επί Κοτζίά) και την Κίνα, αν βρίσκεται μέσα στην ΕΕ δίνοντας λίγη πολιτική ελευθερία στους υπηκόους της, μια επίφαση πολιτικοοικονομικής εξουσίας στην ΕΕ, και βάσεις στο NATO για να επιτύχεται αυτό στον Τρίτο Κόσμο, παρά αν βρίσκεται έξω από αυτήν.

Παρά την κατευναστική πολιτική της Δύσης οι δυτικές κυρώσεις απέναντι στην Κίνα είναι μια ένδειξη του ότι όσο αγριεύουν οι επιθετιστές η ανάγκη δημιουργίας ενός παγκόσμιου αντιφασιστικού αντιφαιο-«κόκκινου» μετώπου γίνεται ολοένα και πιο επιτακτική. Σύμφωνα με πολλούς δυτικούς αναλυτές, το Πεκίνο πολεμάει απέναντι σε ένα ολοένα και πλατύτερο μέτωπο δυνάμεων που οδηγεί σε μια μελλοντική «παγκόσμια συμμαχία» εναντίον του (FT, στο ίδιο). Ο θανάσιμος κίνδυνος εδώ για την Ευρώπη αλλά και για την ευρωαμερικανική συνεργασία ενάντια στον Άξονα έγκειται στη συγκέντρωση των πυρών ενάντια στην μακρινή Κίνα για να αφεθεί απέξω ή ακόμα χειρότερα να θεωρηθεί εν δυνάμει σύμμαχος ενάντια στην Κίνα ο διπλωματικός και στρατιωτικός επικεφαλής του νεοναζιστικού Άξονα που είναι η Ρωσία του Πούτιν. Αυτή η ταχτική εφαρμόζεται κατά κόρον από πράκτορες αυτού του άξονα μέσα στις δυτικές κυβερνήσεις. Ο ανοιχτά ρωσόδουλος Τραμπ είναι η πιο χαρακτηριστική περίπτωση ενός θορυβώδους αντικινεζισμού δεξιού εθνορατσιστικού τύπου ή τύπου ιμπεριαλιστικού οικονομικού πολέμου, ο οποίος λειτουργεί σαν κούφιος αντιπερισπασμός υπέρ της Ρωσίας. Μια τέτοιου είδους «αντικινεζική» θέση κράτησε για το Χονγκ Κονγκ και ο Σαλβίνι στην Ιταλία. Οι ίδιες οι κυβερνήσεις του Άξονα φροντίζουν να συντηρούν με τη διπλωματική τους δραστηριότητα τέτοιες αυταπάτες. Δηλαδή τόσο η Ρωσία όσο και η Κίνα ενώ είναι αδελφία σε όλη την αντιδη-

μοκρατική και αντιδυτική στρατηγική τους εκεί που ο καθένας εκδηλώνει το πρακτικό κέντρο της πολιτικοστρατιωτικής επίθεσής του, δηλαδή η Ρωσία στην Ευρώπη και η Κίνα στην Ανατολική και Νότια Ασία, ο άλλος κάνει το κορόιδο, δηλαδή δεν εγκρίνει αυτές τις ενέργειες του αδελφού του αλλά ούτε τις καταδικάζει. Έτσι η Κίνα πχ δεν ενέκρινε το διαμελισμό της Ουκρανίας, ενώ και η Ρωσία δεν ενέκρινε την βίαιη προσάρτηση του Χονγκ Κονγκ.

Όμως αυταπάτες και μάλιστα καταστροφικές υπάρχουν και στο εσωτερικό του δημοκρατικού κινήματος στο Χονγκ Κονγκ. Η επέμβαση στο Χονγκ Κονγκ έγινε δυνατή μόνο μέσα από την εσωτερική υπονόμευση και πολιτική αποδυνάμωση του δημοκρατικού κινήματος στο Χονγκ Κονγκ που την προκάλεσαν οι εθνοφασιστικές τάσεις του τοπικού. Δες κείμενο ΟΑΚΚΕ πριν από 9 μήνες (<https://www.oakke.gr/global/2013-02-16-19-23-31/item/1167->). Αυτόν τον ενθάρρυνε και σε πρώτη φάση τον αντάμειψε πολιτικά το κινέζικο σοσιαλφασιστικό καθεστώς σε βάρος των δημοκρατών, όπως η πουτινική Ρωσία είχε ενθαρρύνει και είχε ανταμείψει τους εθνορατσιστικά αντιρώσους χιτλικούς του Δεξιού Τομέα ώστε να παίξουν ηγετικό ρόλο στην καθάρση του Γιαννούκοβιτς και έτσι να προβοκάρουν όλο το δημοκρατικό κίνημα. Οι γενικά αντικινεζικές, συχνά εθνορατσιστικού τύπου τοπικές τάσεις τελικά κυριάρχησαν μέσα στο κίνημα και απομόνωσαν το δημοκρατικό κίνημα του Χονγκ Κονγκ από τον κινέζικο ηπειρωτικό πληθυσμό και τους τόσο πολύτιμους ηρωικούς δημοκράτες του. Είναι επίσης αυτές οι ίδιες τάσεις που προβάλλοντας τον αποκρουστικό φασίστα Τραμπ και τη χειρότερη μορφή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού σαν προστάτη του κινήματός τους απομόνωσαν το κίνημα από την παγκόσμια δημοκρατική αριστερά στην οποία δουλεύει ο σοσιαλφασισμός και γι αυτόν οι σημαίες με τον Τραμπ (που οι ίδιοι καθόλου δεν αντιπαθούν) είναι προπαγανδιστικό δώρο εξ ουρανού.

Το παράδειγμα του Χονγκ Κονγκ προσφέρει χρήσιμα διδάγματα για το αντιφασιστικό κίνημα του μέλλοντος και για το είδος της πολιτικής πάλης που θα χρειαστεί να δοθεί αν κάποια στιγμή ο λαός αντιληφθεί σαν κύριο εχθρό το σοσιαλφασισμό και θελήσει να του αντισταθεί.

Ο ΣΥΡΙΖΑ στον Γράμμο: Η φάρσα του σοσιαλ-φασισμού πάει στην άκρη της

Συνέχεια από τη σελ. 5

και χρόνου αντιαγγλισμού (στο βάθος αντιευρωπαϊσμού), έτσι και το πέρασμα στην υποτιθέμενη «λατρεία» του ΔΣΕ από τους πραξικοπηματιστές του ΣΥΡΙΖΑ ολοκληρώνει και στεφανώνει τον ντουγκινισμό με τον απαραίτητο - και πάλι εκτός τόπου και χρόνου - αντιαμερικανισμό. Γι' αυτό και ο ΣΥΡΙΖΑ δεν φοβάται μήπως χάσει με την κίνηση αυτή της νεολαίας του τις ρατσίστριες δεξιές Παπακώστα του, τους χουντοδεξιούς και μοναρχικούς ΑΝΕΛίτες που απορρόφησε, τους κυπατζήδες του και κυρίως τους εθνικιστές πασόκους του. Σε όλους αυτούς δεν λέει κουβέντα για τον πραγματικό ΔΣΕ και το τι εξέφραζε, αλλά τον παρουσιάζει ως τον «απόλυτο αντιδυτικό στρατό» που θα μας έφερνε μια ώρα αρχύτερα κοντά στην τάχα «αιώνια» σύμμαχό μας, Μόσχα, ανεξαρτήτως του αν στο Κρεμλίνο βρίσκεται ο μακελάρης τσάρος Νικόλαος ο Β', ο προλετάριος επαναστάτης Στάλιν ή ο χιτλεροφασίστας διαμελιστής χωρών Πούτιν.

Γι' αυτό και κανείς από τους νεόκοπους κλασσικούς δεξιούς και πασόκους συμμάχους και βαστάζους του τάχα «ριζοσπάστη αριστερού» ΣΥΡΙΖΑ δεν βγάζει άχνα και δεν «ξεσπαθώνει» αντικομμουνιστικά κατά της νεολαίας του. Οτιδήποτε ενοχλεί τα χειρότερα κομμάτια της άρχουσας τάξης στην κληρονομιά του ΔΣΕ θάβεται, ενώ διατηρείται μονάχα το στοιχείο ότι τότε - συγκυριακά - ο κύριος πολιτικός εχθρός της προόδου είχε το κεφάλι και τα επιτελεία του στις πρωτεύουσες της Δύσης. Όμως αυτό συνέβαινε γιατί απέναντί του, στο Κρεμλίνο, ο δυτικός ιμπεριαλισμός, μετά την ήττα του Χίτλερ το '45, είχε πολιτικούς εκπροσώπους του προλεταριάτου και όχι μεσαιωνικούς τσάρους και νεοχιτλερικούς φασίστες. Αυτή η μικρή λεπτομέρεια κάνει όλη τη διαφορά και αυτήν ακριβώς είναι που συσκοτίζουν οι κνιτοτσιπράιοι, που έχουν το θράσος να πατάνε το ποδάρι τους στον μαρτυρικό Γράμμο. Η ελληνική άρχουσα τάξη των ανιψιών Καραμανλήδων, των Παυλόπουλων, των Παπαγγελόπουλων και φυσικά των μικροαστών πασόκων δεν έχει κανένα πρόβλημα να ντυθεί ακόμη και «αντάρτισσα» του ΔΣΕ που τόσο μίσησε, αφού ο Πούτιν και οι βαστάζοι του, τύπου Τσίπρα, της τάζουν όσα εθνικιστικά, επεκτατικά και παρασιτικά όνειρα της στέρησαν τάχα οι δυτικοί «προστάτες» της στην προηγούμενη ιστορική φάση.

Με δυο λόγια, ο απόλυτος «δυτικός» (με τη μαρξιστική, προοδευτική και διαφωτιστική έννοια του όρου) ΔΣΕ του Ν. Ζαχαριάδη, που πάλεψε ενάντια στην «ανατολίτικη», καθυστερημένη Ελλάδα της παπαδοκρατίας, των караβανάδων μεγαλοϊδεατών, της χωροφυλακίστικης αντίδρασης και της υπανάπτυξης, όπως την ήθελε ο τότε κυρίαρχος δυτικός (βασικά αγγλοαμερικάνικος) ιμπεριαλισμός, γίνεται στα χέρια των σοσιαλφασιστών «αντιδυτικός», πρόδρομος εκείνων

που πολεμάνε από ανεμογεννήτριες και εργοστάσια μέχρι ξενοδοχεία και εξορύξεις, με όχημα τον παπαδίστικο, μικροαστικό αντικαπιταλισμό της μικρής παραγωγής και της «μικρής λαϊκής κοινότητας του χωριού μακριά από την αλλοτρίωση της σύγχρονης τεχνολογίας», που τους τον έχει δαδάξει τόσο η ελληνική αρχαιοπληκτη, βυζαντινή και αντιπαραγωγική αντίδραση, όσο και - κυρίως - ο νεοχιτλερικός ρώσικος ιμπεριαλισμός.

Ο κάλπικος «ΔΣΕ» του ΣΥΡΙΖΑ είναι ένα άδειο κέλυφος, όπως άδειο κέλυφος ήταν και το κάλπικο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ που πουλούσε ο Α. Παπανδρέου και ο αρχηγός του ψευτοΚΚΕ και ιδρυτής του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ Φλωράκης τη δεκαετία του '80, προκειμένου να σαπίζουν από κοινού τους παλιούς αγωνιστές, να τους εξαρτούν από το αστικό κράτος και να τους έχουν βαστάζους, περιφέροντάς τους σαν αγωνιστικά «σκιάχτρα» της κνιτοπασοκικής, αντιδυτικής από τα δεξιά εξουσίας τους.

Λίγοι σκέφτονταν τότε ότι τόσο ο τάχα «ριζοσπαστικοποιημένος προς τα αριστερά» μεγαλοαστός Ανδρέας Παπανδρέου, που ήταν γνωστός αντικομμουνιστής όλη την περίοδο 1940-1960 (κρύβοντας την τροτσικιστική του φυσιογνωμία) και είχε αρνηθεί να υπογράψει ακόμη και ψήφισμα για τη σωτηρία του Νίκου Μπελογιάννη στις ΗΠΑ όπου βρισκόταν το 1952, όσο και οι ηγέτες του ψευτοΚΚΕ, που είχαν καταταλαιπωρήσει τους πλειοψηφικούς κουκουέδες, ζαχαριαδικούς αγωνιστές στην Τασκένδη και στις χώρες της ανατολικής Ευρώπης, με εξορίες, ψυχιατρεία, απολύσεις από τις δουλειές και άλλες παλιανθρωπιές προκειμένου να τους αναγκάσουν να υποταχτούν στους Χρυστσόφ, Μπρέζνιεφ και στους διορισμένους - δοτούς κνίτες ηγέτες, κάθε άλλο παρά φίλοι και συνεχιστές της κληρονομιάς του ΕΑΜ - ΕΛΑΣ ήταν. Το δώρο της αναγνώρισης της εαμοελασίτικης αντίστασης το '82, χωρίς ταυτόχρονα να πειραχτεί ούτε τρίχα από το ταγματαλήτικο και χίτικο κράτος που τότε είχε ήδη ζωή 40 χρόνων, ήταν δηλητηριασμένο. Είναι χαρακτηριστικό άλλωστε πόσο εύκολα συνεργάστηκε ο ψευτοΔΣΕίτης ΣΥΡΙΖΑ, πολιτικό παιδί των Φλωράκη - Παπανδρέου, με τους χίτες των ΑΝΕΛ και της νεοκαραμανλικής κλασσικής αντίδρασης, με τους παπάδες και τους σωβινιστές ΟΥΚάδες του στρατού.

Ο αντιαμερικανισμός φερετζές της υποταγής στην πουντική Ρωσία στα ελληνοτουρκικά

Πρόκειται για τα «αντιδεξιά» (παλαιότερα κατά της παλιάς, κλασσικής Δεξιάς, στη σύγχρονη εποχή ανοιχτά αντι-αστοδημοκρατικά σε συμμαχία με την φασιστική ακροδεξιά) μέτωπα της νέας, σοσιαλφασιστικής Δεξιάς των ψευτοΚΚΕ - ΣΥΡΙΖΑ - Λαλιώτη, που επιχειρούν να σύρουν πάντα πίσω τους, πέραν της βάσης της Αρι-

στεράς, τόσο τον κεντρώο σωβινισμό, όσο και μια μικροαστική δημοκρατική μάζα που ακολουθούσε το Κέντρο και αργότερα το ΠΑΣΟΚ. Εξ ου και ο εσχάτως «λάβρος αντιτούρκος» Τσίπρας κατηγορεί τελευταία τη ΝΔ για «μειοδοσία» έναντι του Ερντογάν, προκειμένου να πείσει ώστε η Ελλάδα να ακολουθήσει «πολεμική αντι-τούρκικη γραμμή» μέσα στην ΕΕ και να στείλει τον πρόεδρο της Τουρκίας μια ώρα αρχύτερα στην αγκαλιά του Πούτιν, καθώς και για να γιγαντωθεί στη χώρα και εντός της ΝΔ ο αντι-τούρκικος σωβινισμός, ο οποίος θα κάνει μια χασιά τους μειοψηφικούς ευρωφιλελεύθερους και ειρηνιστές. Αυτούς θα τους σκοτώνουν οι ρωσόδουλοι Καραμανλής - Σαμαράς και θα τους μαχαιρώσει την κρίσιμη στιγμή στην πλάτη ο ψευτοφιλελεύθερος Μητσοτάκης, υποτακτικός των δύο προηγούμενων και ρωσόδουλος, με πρώτο θύμα την ίδια του την αδελφή.

Την ώρα μάλιστα που τουλάχιστον στη μορφή οι ΗΠΑ χτυπούν ορισμένες άδικες θέσεις του Ερντογάν, ειδικά το τουρκολιβικό μνημόνιο που αγνοεί την ΑΟΖ Κρήτης και Ρόδου, ενώ ο Πούτιν έμμεσα το στηρίζει για να σέρνει πίσω του την Άγκυρα, η υπενθύμιση από τους συριζαίους πολιτικούς απατεώνες - εκτός τόπου και χρόνου - του εντελώς ξένου προς τους ίδιους αντιαμερικάνικου β' αντάρτικου, το οποίο στηριζόταν από την τότε σοσιαλιστική ΕΣΣΔ (της οποίας τον διάδοχο παριστάνει η νεοσαρική, νεοχιτλερική Μόσχα του σήμερα), είναι επίσης χρήσιμη για να αποφύγει ο νεόκοπος «αντιτούρκος» αλλά και δήθεν «ευρωαμερικάνος» ΣΥΡΙΖΑ την οποιαδήποτε κριτική στα αφεντικά του στο Κρεμλίνο, που σπρώχνουν Ελλάδα και Τουρκία σε μια άδικη σύγκρουση που έχει σαν κύριο στόχο σε αυτή τη φάση να διασπάσει την ΕΕ και να διαλύσει από την πλευρά του νεοχιτλερικού ρωσοκινεζικού Άξονα και όχι από την πλευρά των λαών το ήδη διασπασμένο ΝΑΤΟ, βαζοντας σαν επιδιαιτητή της ελληνοτουρκικής σύγκρουσης τη «φίλη» και των δύο χωρών Ρωσία. Ουσιαστικά πρόκειται για την υπεραντιδραστική θέση ότι η τότε διεθνιστική αλληλεγγύη της προλεταριακής ΕΣΣΔ του Στάλιν στο ελληνικό λαϊκό αντιιμπεριαλιστικό κίνημα δεν οφείλεται στην ταξική φύση και της ίδιας και του κινήματος, αλλά σε κάποιου είδους προαιώνια ελληνορωσική φιλία στη βάση της «ορθόδοξης πίστης», την οποία ζυμώνει στην Ελλάδα το σύνολο σχεδόν της άρχουσας τάξης, το χειρότερο τμήμα της οποίας εκπροσωπούν ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ. Πρόκειται για το θρίαμβο του ντουγκινισμού, τον οποίο μάλιστα διεκπεραιώνει ο «καλύτερος φίλος» του ομπαμικού Πάιατ, δήθεν «πρωταθλητής της δυτικής στροφής» Τσίπρας...

Ο νόμος για τις διαδηλώσεις

Συνέχεια από τη σελ. 11

από την κοινή γνώμη σαν αυταρχική, θα αναθέσω στον οργανωτή της να μου παραδώσει αυτός το βίαιο τμήμα της ή να το καταστείλει ο ίδιος με την περιφρούρησή του, αλλιώς θα μου παραδοθεί από τον πολιτικό οργανωτή ένας υπεύθυνος, ένα πρόσωπο που θα πληρώσει αυτό το ίδιο ποινικά και αστικά για όποια βία εκδηλωθεί.

Έχουμε καταμαρτυρήσει πολλά σε αυτόν τον παλιό φανατικό φιλοσυριζαίο του ΠΑΣΟΚ που κατάφερε να εξαρθρώσει τη «17Ν» φροντίζοντας να μην εμφανιστεί κανείς απολύτως οργανωτικός ή πολιτικός δεσμός της με τη ρωσόδουλη υποτιθέμενη αριστερά και χάρη σ αυτόν τον άθλο έγινε ο αρχηγός της αστυνομίας της επίσης ρωσόδουλης μητσοτακικής ηγεσίας, δηλαδή ο πρώτος εθνικός αστυνομικός. Όμως ποτέ δεν τον θεωρήσαμε ηλίθιο, τόσο ώστε να μπορεί να πιστέψει ότι βρήκε μια παγκόσμια πατέντα για να λύσει αστυνομικά το παγκόσμιο πολιτικό πρόβλημα της αντιμετώπισης της υβριδικών διαδηλώσεων του σοσιαλιμπεριαλισμού κλείνοντας στη φυλακή για χρέη τον αρχηγό μιας διαδήλωσης. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί μόνο σε σπάνιες περιπτώσεις ενάντια στον ίδιο το ΣΥΡΙΖΑ, μόνο σαν πολιτικό δώρο για να φανεί ο τελευταίος σαν θύμα αντιλαϊκών διωγμών, γιατί δεν κλείνει κανείς στη φυλακή τον επικεφαλής μιας διαδήλωσης αν την οργανώνει επίσημα ή ανεπίσημα το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, επειδή κάποιοι βγήκαν από μέσα της και σπάγαν βιτρίνες, αν δεν αποδείξει ότι αυτοί δρούσαν με εντολή αυτού του κόμματος. Και επειδή κάτι τέτοιο δεν μπορεί να αποδειχτεί, ο μόνος πολιτικός κερδισμένος σε συνθήκες σχετικού αστικού δημοκρατισμού θα είναι το κόμμα που τα ηγετικά του στελέχη μπαίνουν φυλακή με μια τέτοιου είδους κατηγορία.

Τέτοια εξόχως πολιτικά προβλήματα σαν αυτό της σύγχρονης υβριδικής σοσιαλφασιστικής διαδήλωσης είναι εξόχως πολιτικά και αντιστοιχούν στην εποχή που ο πιο κτηνώδης ιμπεριαλισμός πρόκυψε ακριβώς μέσα από το προβοκάρισμα, τη συντριβή και την άλωση από τα μέσα των πρώτων μεγάλων προλεταριακών επαναστάσεων και των αντιιμπεριαλιστικών και δημοκρατικών κινημάτων που αυτές καθοδήγησαν και ξέρεи όσο τίποτα άλλο το να δίνει αντιδραστικό περιεχόμενο σε παλιές επαναστατικές και δημοκρατικές μορφές. Τέτοια προβλήματα λοιπόν δεν τα λύνουν αστυνομικές εμπνευσής νόμοι, που είναι κατάλληλοι μόνο για φασιστικές δικτατορίες με κοινοβουλευτικό μανδύα σαν τη ρώσικη και εννοείται ότι ο νόμος αυτός της ΝΔ είναι και μια παρακαταθήκη μιας υποτιθέμενης φιλελεύθερης κυβέρνησης που μπορεί κάλλιστα μεθαύριο να χρησιμοποιηθεί εναντίον πραγματικά ειρηνικών, δημοκρατικών αντιφασιστικών διαδηλώσεων που μια φασιστική ή σοσιαλφασιστική αστυνομία εύκολα μπορεί να προβοκάρει.

Τέτοιες λεπτές και σύνθετες προβοκάσιες αντιμετωπίζονται μόνο με μια βαθιά δημοκρατική πολιτική που να εξηγεί δηλαδή υπομονετικά στο λαό πόσο δόλια είναι μια τέτοια διπλή τακτική και να την ξεσκεπάσει. Δηλαδή να καλείται επίμονα ο κάθε ΣΥΡΙΖΑ, το κάθε ψευτοΚΚΕ και οι

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 16

μικροαστικές ομπορουνιστικές ουρές τους να καθαρίσουν τη θέση τους και να απαντάνε μπροστά στο λαό στα κανάλια αν καταδικάζουν σαν αντιλαϊκή και βαθιά αντιδημοκρατική τη βία αυτών των διαδηλώσεων ή σαν λαϊκή και σωστή ή έστω σαν λαθεμένη πολιτικά αλλά φιλολαϊκή στην ουσία της. Και αν απαντήσουν ότι είναι λαϊκή ή φιλολαϊκή, αλλά με λάθος τρόπο να υποχρεωθούν και να τολμήσουν να υπερασπίσουν αυτή τη θέση μπροστά σε όλα τα fb, τα μπλογκ και τις εφημερίδες και για καιρό ώστε όλος ο λαός να σχηματίσει άποψη. Αν πάλι τη θεωρούν αντιλαϊκή ή υποκινούμενη από την αντίδραση να απαντήσουν στο λαό γιατί δεν περιφρουρούν πολιτικά τις διαδηλώσεις τους καταγγέλλοντας τους σπασίματιες και δευτερευόντως οργανωτικά εμποδίζοντας τους, αλλά βαδίζουν περήφανα δίπλα σε αποκαϊδία και σπασμένες βιτρίνες χωρίς ποτέ μα ποτέ να θεωρούν αυτή τη βία τουλάχιστον τόσο μεγάλο πολιτικό πρόβλημα όσο τα αιτήματα για τα οποία υποτίθεται ότι παλεύουν αυτές οι διαδηλώσεις. Τη θεωρούν το πολύ σαν κάτι το δευτερεύον όταν δεν την θεωρούν, όπως είπαμε, έκφραση της οργής του λαού δηλαδή πολιτικό τους σύμμαχο και ενισχυτή. Έτσι οι σοσιαλφασίστες με το διπλό παιχνίδι θα δέχονταν πολιτική ήττα και θα απομονώνονταν, και αν επέμεναν στις μορφές αυτές σε μεγάλες λαϊκές διαδηλώσεις, τελικά η αντιφασιστική οργάνωση του πληθυσμού θα συνέτριβε αυτή τη βία.

Μια τέτοια δημοκρατική στάση έτσι κι αλλιώς δεν τη συνηθίζουν πουθενά οι αστικές κυβερνήσεις γιατί όταν ανοίγουν τόσο πολύ και πάνε τόσο βαθιά τις πολιτικές ζυμώσεις αναγκάζονται να μιλάνε και να υπερασπίζονται μπροστά στους σοσιαλφασίστες δημαγωγούς τις ταξικές τους οικονομικές πολιτικές. Οι μάζες θέλουν την πολιτική δημοκρατία αλλά όχι με αντάλλαγμα να παραιτούνται από την πάλη για το ψωμί τους. Όμως ποιος θα βάλει ζήτημα πολιτικής δημοκρατίας και ψωμιού του λαού; Η ΝΔ των ρωσόδουλων αρχηγών, των ανοιχτών συμμάχων του ψευτοΚΚΕ και πιο κρυφών του ΣΥΡΙΖΑ, που χρειάστηκαν τόσες φορές τη βία αυτών των δύο κομμάτων για να στερήσουν το ψωμί του λαού, όπως όταν αυτά έκλειναν στρατηγικές παραγωγικές μονάδες σαν αυτή του Χρυσού στη Χαλκιδική ή της Χαλυβουργίας του Ασπροπύργου, χωρίς να εκτεθούν οι ίδιοι στην παλιά αστική τάξη ή που έβλεπαν χωρίς καθόλου να ενοχλούνται τους τραμπούκους του ΠΑΜΕ να δέρνουν την ηγεσία της ΓΣΕΕ και να διαλύουν με σιδερολοστούς τα συνέδρια της, καθώς και τα συνέδρια των Ομοσπονδιών. Και με ποιο ηθικό ανάστημα θα τολμούσε η ΝΔ να καταγγέλλει σαν διαδηλώσεις φασιστικής βίας αυτές μιας αυτοαποκαλούμενης αριστεράς όταν η ίδια συμμετέχει σε εθνορατσιστικές διαδηλώσεις δίπλα σε ναζιστές για να αλλάζουν άλλες χώρες το όνομά τους.

Μόνο ένα πλατύ αντιφασιστικό δημοκρατικό μέτωπο με επικεφαλής την εργατική τάξη μπορεί να αναχαιτίσει τον εκφασισμό της χώρας από το δικατοκρατικό καθεστώς του σαμποτάζ και της καταστροφής της παραγωγής που φέρνει την πείνα και την εξαθλίωση του λαού, γιατί μόνο έτσι μπορεί να πετύχει το στρατηγικό του στόχο, την υποδούλωση στο ρώσικο σοσιαλϊμπεριαλισμό.

Μέσα σε αυτό το σκαρίφημα μπορούμε να δούμε πως η Τουρκία για να πάρει μαζί της τη Λιβύη της δίνει τη μισή ελληνική ΑΟΖ κάτω από την Κρήτη, αλλά και πως περνάει ψηλά τη μέση γραμμή με την Αίγυπτο για να της δώσει πολύ περισσότερη ΑΟΖ από αυτή που της έδινε η αρχική ελληνική διεκδίκηση. Αλλά το ίδιο κάνει και η Ελλάδα. Αν προσέξει κανείς την γραμμή EDCBA της οριοθέτησης με την Αίγυπτο θα διαπιστώσει ότι ξεκινάει από χαμηλά από το E και ανεβαίνει ως το A για να φτάσει στην κόκκινη γραμμή της Τουρκίας, ώστε να μην δίνει περισσότερο χώρο η Τουρκία στην Αίγυπτο και να τη δειλάξει εκείνη περισσότερο με μια μελλοντική ΑΟΖ. Δηλαδή η Ελλάδα έχει τη θέση για την Αίγυπτο «έλα μαζί μου και πάρτα όλα αρκεί να δέχεται να μην έχεις κοινή ΑΟΖ με την Τουρκία», δηλαδή «αναγνώρισε τη θέση της Ελλάδας ότι η Τουρκία ουσιαστικά είναι αποκλεισμένη από την ανατολική Μεσόγειο και βασικά από τους υδρογονάνθρακες της». Αυτός ο αποκλεισμός, που στηριζόταν στην ελληνική θέση ότι το Καστελόριζο δικαιούταν όλη αυτή την ΑΟΖ σε συνδυασμό με την απόφαση της Κύπρου να πετάξει έξω από τη νομή των υδρογονανθράκων τους τουρκοκύπριους, και σε συνδυασμό με τις συμφωνίες που έκανε η Ελλάδα με την Κύπρο, το Ισραήλ και την Αίγυπτο να παρακάμψουν εντελώς την Τουρκία από τους αγωγούς προς την Ευρώπη, είναι τα σημεία κλειδιά που ενίσχυσαν μέσα στην Τουρκία και έκαναν τελικά ηγεμονική την εκδικητική και επεκτατική μεγαλοκρατική γραμμή των ρωσόφιλων ευρασιατιστών.

Αλλά η τουρκική εξωτερική πολιτική δεν είχε αποφασίσει να αυτοκτονήσει διπλωματικά και να απομονωθεί από μια Ευρώπη που τουλάχιστον οικονομικά την έχει πολύ ανάγκη και από ένα NATO που το έχει ανάγκη τουλάχιστον για τους εξοπλισμούς της, ενώ τόσο πολύτιμα είναι για τη Ρωσία και τα βέτο που έχει αρχίζει να βάζει η Τουρκία όντας μέσα στο NATO όπως το αμυντικό σχέδιο του NATO για τις χώρες της Βαλτικής και την Πολωνία. Έτσι δεν δοκίμασε καθόλου να επιβάλει στην πράξη την συμφωνία που είχε με τη Λιβύη κάνοντας σεισμικές έρευνες κάπου κοντά στο AB. Ούτε καν έσκαψε μέχρι το A του κατοπινού ελληνικού EDCBA, γιατί ξέρεει ότι αυτή η περιοχή προσδιορίζεται από την μεγάλη έκταση της ΑΟΖ που πραγματικά δικαιούται η Ελλάδα λόγω Κρήτης. Αποφάσισε να κάνει έρευνες στην περιοχή που έχουμε κυκλώσει με τη λέξη Navtex μέσα εκεί που έχει το δικίο της η Τουρκία, εκεί δηλαδή που δικαιούται να έχει επαφή με την κεντρική Μεσόγειο και να μην απομονώνεται από την Ελλάδα και ταυτόχρονα να μην τα χαλάει με την Αίγυπτο Η Τουρκία κρύβει λοιπόν την επιθετικότητα της και κάνει τις ερευνές της για υδρογονάνθρακες σε ένα σημείο στο οποίο μπορεί να απαιτήσει την κατανόηση και τη μεσολάβηση μιας ΕΕ και ενός NATO που δεν θα ήθελαν να μπλέξουν σε έναν πόλεμο στον οποίο θα συμμε-

τείχε ένα μέλος τους όπως η Ελλάδα, το οποίο σε αυτό το συγκεκριμένο σημείο έκρηξης θα ήταν ενάδικο, όποιες απειλές επί χάρτου και αν δεχόταν σε άλλα σημεία της επικράτειάς της από την Τουρκία.

Εκείνο λοιπόν που στην πράξη γίνεται είναι ότι με την ελληνοαιγυπτιακή συμφωνία ισχυροποιείται διπλωματικά η Τουρκία ακριβώς στο σημείο της navtex γιατί αυτός είναι ομολογημένα απ όλες τις πλευρές, ιδίως από την Αίγυπτο, ο λόγος που η οριοθέτηση είναι κολοβή. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αναγνώριση του δικαιώματος της Τουρκίας για ΑΟΖ σε αυτό το σημείο της Μεσογείου από το γεγονός ότι έμμεσα πλην σαφώς αυτό το δικαίωμα το αναγνωρίζει ο πιο ανοιχτός εχθρός της Τουρκίας στο μέτωπο της Λιβύης. Το επιχείρημα της κυβέρνησης ότι η συμφωνία ενισχύει την Ελλάδα στο μέτωπο του ορίσου AB (EF στον τουρκικό χάρτη οριοθέτησης με τη Λιβύη), είναι εσκεμμένα παραπλανητικό αφού, όπως αποδείξαμε, την αδυνατίζει πολιτικά στην κεντρική εστία ενός ενδεχόμενου πολέμου αν αυτός ξεσπάσει. Στην πραγματικότητα η κυβέρνηση και από κοντά της όλο το διακομματικό ρωσόδουλο τσούρμιο που συμφώνησε με τη συμφωνία, αντί να σώσει τορπίλισε τη γερμανική μεσολαβητική προσπάθεια, που είχε τη στήριξη όλης της ΕΕ καθώς η Τουρκία δεν θα αρχίσει να ξανασυζητάει με την Ελλάδα χωρίς να επιβεβαιώσει την επιμονή της στις έρευνες στο ισχυρό της σημείο, εκεί δηλαδή από όπου ξεκίνησε αυτή η φάση μεγάλης έντασης. Μάλιστα η ελληνοαιγυπτιακή συμφωνία όχι απλά διευκόλυνε, αλλά ουσιαστικά υποχρέωσε την κυβέρνηση Ερντογάν να στείλει το Ορούτς Ρέις στα νότια του Καστελόριζου, αλλιώς η συνέχιση των συνομιλιών μετά την ελληνική πρωτοβουλία διπλωματικής ακύρωσης του τουρκολιβυκού συμφώνου θα συνέτριβε εσωτερικά την τουρκική κυβέρνηση την ώρα ακριβώς που αυτή παλεύει να επιβιώσει μέσα από την όλο και βαθύτερη οικονομική κρίση με το να κραδαίνει με θόρυβο τα οθωμανικά σπαθιά. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο επίτροπος της ΕΕ για την εξωτερική πολιτική Μπορέλ, που από τη θέση του ποτέ δεν τα βάζει με κράτη μέλη απέναντι σε τρίτους, αμέσως μετά την ανακοίνωση της συμφωνίας κάλεσε τις δυο πλευρές «να αποφεύγουν μονομερείς ενέργειες», επαληθεύοντας τον Τσαβούσογλου που είχε πει προηγουμένα ότι ο επίτροπος είχε δείξει δυσφορία όταν ανακοινώθηκε η συμφωνία σε μια μεταξύ τους συνάντηση στη Μάλτα.

Μας φαίνεται λοιπόν δύσκολο αυτό το τσούρμιο να αποφάσισε ομόφωνα να ανατινάξει τις ελληνοτουρκικές συνομιλίες και να πάρει το ρίσκο μιας σύγκρουσης με μια πολύ μεγαλύτερη δύναμη όπως είναι σήμερα στρατιωτικά και οικονομικά η Τουρκία, χωρίς να διαφαίνεται μια σίγουρη επιδιαιτητική επέμβαση μιας πολύ μεγαλύτερης δύναμης σε κάποια στιγμή, δηλαδή είτε πριν, όπως έγινε προχθές με τη Γερμανία, είτε στη διάρκεια ενός πολεμικού επεισοδίου.

Σύντομα θα ξέρουμε προς τα που θα πάει η νέα κρίση. Το ζήτημα ωστόσο είναι το τι θα κάνουμε και θα λέμε εμείς σαν κομμουνιστές και αντιφασίστες στο ελληνικό λαό και κατά συνέπεια σε όλους τους λαούς αυτής της τόσο συχνά και τόσο πολύ ματωμένης περιοχής του κόσμου, που λέγεται Ευρώπη.

Το ξανατονίζουμε. Συνεχίζουμε να παλεύουμε, όπως από την αρχή της ίδρυσης της ΟΑΚΚΕ για την ειρήνη με τη Τουρκία και για την επίλυση με καλοπροαίρετες συζητήσεις όλων των διαφορών που έχουμε μαζί της, αναγνωρίζοντας όποια δίκια της ξέρουμε ότι έχει και δεν αναγνωρίζουν ως τώρα οι ελληνικές κυβερνήσεις, και ταυτόχρονα διαφωνώντας από την αρχή για όλες τις άδικες αξιώσεις της. Όμως θα συνεχίσουμε να υπερασπίζουμε τη θέση ότι για οποιαδήποτε από τις ήδη εκφρασμένες διαφορές δεν θα μπορούμε να βρούμε συμφωνία θα πρέπει να την παραπέμψουμε στο διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, αφού αυτό από τη νομολογία του έχει αποδειχτεί ότι δικάζει με μια δημοκρατική λογική και σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο. Όποια κυβέρνηση ή κόμμα δεν δέχεται αυτόν τον τρόπο για την επίλυση των ελληνοτουρκικών διαφορών αλλά δημιουργεί κόκκινες ανυποχώρητες γραμμές διαρκώς και επιμένει σαν ζήτημα αρχής σε μερικές συζητήσεις και μερικές λύσεις κάνει κακό στην ειρηνική ζωή και στην ευημερία του ελληνικού λαού και έρχεται σε σύγκρουση με την ανεξαρτησία της χώρας μας, αλλά και την πολιτική της δημοκρατία. Γιατί αυτοί που πάντα θέλανε την όξυνση με την Τουρκία ήταν οι επιθετικότεροι ιμπεριαλιστές στο εξωτερικό και οι χειρότεροι φασίστες μέσα στη χώρα. Μια στάση αρχών δεν χάνει ποτέ γιατί και οι δύο λαοί και οι λαοί της Ευρώπης θα βλέπουν ποιος έχει δικίο και ποιος άδικο αν αυτές οι συζητήσεις με την Τουρκία γίνουν μπροστά στη διεθνή κοινή γνώμη και δεν χαθούν στις τεχνικές συζητήσεις ειδικών. Αν βέβαια η Τουρκία μπει ή έχει ήδη μπει κάτω από την κυριαρχία του φασισμού, και της επιθετικότητας, δηλαδή του νεοχιτλερικού Αξονα τότε θα βρεθούμε μαζί με όλους τους δημοκράτες της Ευρώπης και του κόσμου απέναντι της.

Σε κάθε όμως περίπτωση αν αυτοί εδώ που διοικούν τον τόπο μας θέλουν να μας πάνε σε πολεμικές περιπέτειες με την Τουρκία, ιδιαίτερα στο σημερινό σημείο αντιπαράθεσης και μάλιστα χωρίς καν να έχουν συζητήσει μαζί της για την πραγματική επίλυση των διαφορών, δηλαδή αν αρχίσουν μπαταρίες για μια περιοχή που απέχει 200 μίλια από την Κρήτη ενώ οι ίδιοι δεν έχουν σκάψει για δεκαετίες να βγάλουν ούτε ένα βαρέλι πετρέλαιο ή μερικά κυβικά φυσικού αερίου τα οποία βρίσκονται ακριβώς κάτω από την Κρήτη όπου κανείς δεν τους έχει αμφισβητήσει την ΑΟΖ, τότε τους λέμε καθαρά και ξάστερα ότι δεν πολεμάμε γιατί είναι για το κακό της χώρας και του λαού μας και μόνο καλό για τους ίδιους και τους πάτρωνές τους.

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ - ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΗ
ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ**

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 9

σιά σαν την Κρήτη και ακόμα χειρότερα σε νησιά κράτη, όπως είναι η Κύπρος. Ειδικά η πλήρης κατάργηση της υφαλοκρηπίδας της Κρήτης είναι και ένα αναγκαίο μέσο για να επιτευχθεί ένας μεγαλοκρατικός στόχος της Γαλάζιας πατρίδας, που είναι να αποκτήσει αυτή κοινή υφαλοκρηπίδα με τη Λιβύη. Όπως φαίνεται στο χάρτη το θαλάσσιο σύνορο Τουρκίας, Λιβύης είναι μόνο το μικρό ευθύγραμμο τμήμα FE. Αν η Κρήτη είχε ακόμα και την μισή επήρεια στην ΑΟΖ που δικαιούται αυτό το θαλάσσιο σύνορο Τουρκίας-Λιβύης δεν θα υπήρχε. Επίσης δεν θα υπήρχε αν η λιβυκή ΑΟΖ που η Άγκυρα όρισε δεν ανέβαινε τόσο κοντά στην Κρήτη, αν δηλαδή ήταν όπως έπρεπε στη μέση της απόστασης Κρήτης Λιβύης. Με λίγα λόγια η τουρκική κυβέρνηση και οι ευρασιατιστές σύμμαχοι της χρειάστηκε να χάσουν και την περικυκλωμένη λιβυκή κυβέρνηση στους δικούς τους σχεδιασμούς και έτσι να την φέρουν άμεσα σε σύγκρουση όχι μόνο με την έτσι κι αλλιώς εχθρική Ελλάδα αλλά σε σύγκρουση με όλη την ΕΕ και σε μεγάλη διεθνή έκθεση.

Έτσι λοιπόν το επίσημο ελληνικό σχέδιο συνίστατο στο να εξουδετερώσει το τμήμα FE του παραπάνω χάρτη εντάσσοντας το μέσα στην ελληνική ΑΟΖ. Αν προσέξει κανείς ξανά τον πρώτο χάρτη, θα διαπιστώσει ότι πάνω από την ελληνοαιγυπτιακή γραμμή ABCDE, υπάρχει μεσοπέλαγα και ξεκάρφωτα χωρίς τον αντίστοιχο τουρκικό χάρτη, το μικρό ευθύγραμμο τμήμα AB. Αυτό είναι με άλλα γράμματα ακριβώς το FE του τουρκικού χάρτη (δευτέρου πιο πάνω).

Αυτή η κολοβή οριοθέτηση δεν είναι μια ουσιαστική απάντηση στην Τουρκία και δεν βοηθάει την Ελλάδα να λύσει το πραγματικό πρόβλημα που είναι το αν είναι πρέπει να ρισκοκινδυνέψει έναν πόλεμο με την Τουρκία και η έχθρα να δυναμώνει με όλες

τις συνέπειες που αναφέραμε προηγούμενα ή πρέπει το πρόβλημα να επιχειρηθεί να λυθεί με την Τουρκία πολιτικά με διαπραγματεύσεις είτε με προσφυγή στη Χάγη. Γιατί αυτό που συμβαίνει ειδικά με την οριοθέτηση των υφαλοκρηπίδων σε αυτό το σημείο, τόσο για το τμήμα ABCDE της Ελλάδας όσο και για το τμήμα EF της Τουρκίας είναι ότι πρόκειται για γελοιογραφίες οριοθετήσεων. Αυτό συμβαίνει γιατί αυτές οι οριοθετήσεις δεν γίνονται για να λύνουν προβλήματα μεταξύ των γειτόνων που τις υπογράφουν, αλλά κάποιοι γείτονες να χρησιμοποιούν άλλους γείτονες που είναι μακρνοί ή δεν είναι καν γείτονες για να νικήσουν τον κοντινό τους γείτονα με τον οποίο έχουν το πρόβλημα. Δεν είναι δηλαδή οριοθετήσεις ΑΟΖ αλλά αντι-ΑΟΖ. Έτσι η μεν Τουρκία με το θραύσμα EF οριοθέτησε εναντίον της Ελλάδας μια ΑΟΖ που δεν υπάρχει με μια μισή χώρα που το άλλο της μισό την καταδικάζει, η δε Ελλάδα απάντησε με μια μισή υφαλοκρηπίδα εναντίον της Τουρκίας με μια χώρα που είναι ολόκληρη μόνο στα χαρτιά γιατί η τελευταία δημοκρατικά εκλεγμένη κυβέρνηση της είναι στη φυλακή και το πολιτικό ρεύμα που της αντιστοιχεί

καταδίκασε τη συμφωνία. Είναι μάλιστα πολύ χαρακτηριστικό ότι και οι δύο χώρες δωροδοκούν την Αίγυπτο με παραπάνω υφαλοκρηπίδα από αυτήν που δικαιούται, η μεν Ελλάδα με τη μισή που υπέγραψε, η δε Τουρκία με το υπόλοιπο μισό που έχει αναρτήσει στον ΟΗΕ (αυτό φαίνεται στο σκαρίφημα που δημοσεύουμε πιο κάτω).

Το πόσο κούφιος και έξω από τις δημοκρατικές διεθνείς σχέσεις είναι τέτοιου είδους συμφωνίες το καταλαβαίνουν όλοι και πρώτη η ελληνική κυβέρνηση που την ανεμίζει σαν θρίαμβο. Εκείνο όμως που επικαλείται είναι το «αφού προκλήθηκα απαντάω και έχω μια διακρατική συμφωνία που ακυρώνει ή έστω εξισορροπεί την τουρκική, δηλαδή μου δίνει διπλωματικό προβάδισμα σε μια κρίση που παραλίγο να φτάσει τον Ιούλη σε πόλεμο, δηλαδή διευκολύνει την αποτροπή του ενισχύοντας την Ελλάδα».

Εδώ βρίσκεται το μεγάλο και επικίνδυνο ψέμα. Αυτή η συμφωνία δεν απομακρύνει αλλά φέρνει πιο κοντά τον πόλεμο που αποτράπηκε τον Ιούλη όταν οι δυο χώρες συμφώνησαν για συνομιλίες με μεσολαβητή τη Γερμανία. Και δεν αναφερόμαστε στο γεγονός ότι αυτές οι συνομιλίες έχουν σταματήσει αυτή τη στιγμή με την Τουρκία οργισμένη να δηλώνει ότι υπήρχε δέσμευση για να μην γίνει καμιά μονομερής ενέργεια όσο αυτές διαρκούσαν και με την Ελλάδα να απαντάει ότι δεν υπήρχε τέτοια δέσμευση αλλά ουσιαστικά

Η αποκάλυψη των βρώμικων σχεδιασμών των δύο πλευρών και ένα σκαρίφημα για την ειρήνη

Για να καταλάβει ο αναγνώστης περί τίνος πρόκειται ερχόμαστε όχι σε έναν 3ο χάρτη, αλλά σε ένα πολύ χοντροκομμένο σκαρίφημα που έχουμε φτιάξει εμείς πάνω στον πρώτο χάρτη, τραβώντας με το χέρι τρεις γραμμές. Αυτές δεν δείχνουν τα σωστά και ακριβή μέτρα μιας δίκαιας ρύθμισης των ΑΟΖ ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία και παραπέρα με τη Λιβύη, την Αίγυπτο και την Κρήτη, γιατί τέτοιες ρυθμίσεις τις κάνουν οι χώρες με διαπραγματεύσεις, αλλά ούτε έχουμε αυτή τη στιγμή τα τεχνικά μέσα και τις καλές μελέτες σαν κόμμα για να τραβάμε τέτοιες σωστές και ακριβείς γραμμές. Απλά περιγράφουμε πολύ χοντροκομμένα τάσεις και κατευθύνσεις σε μια άλλη λογική από εκείνη των δύο σοβινισμών που κοιτάνε ο καθένας τι θα αρπάξει από το άλλον και ειδικά οι πιο δυνατοί από τους πιο αδύναμους.

Στο σκαρίφημα λοιπόν αυτό ενώνουμε τους δυο χάρτες των δυο σοβινισμών και δείχνουμε πως σχετίζονται μεταξύ τους. Με μπλε γραμμή δείχνουμε την ως χθες ελληνική διεκδίκηση οριοθέτησης ΑΟΖ και με μαύρο



κά να εννοεί ότι είχε το δικαίωμα να το κάνει αφού οι συνομιλίες άρχισαν με το πιστόλι στον κρόταφο της.

Αναφερόμαστε στο ότι το σημείο από το οποίο μποεί να ξεκινήσει ένας πόλεμος για την ΑΟΖ είχε διαλεχτεί προσεκτικά με την τουρκική πανtex της 21/7 και ξαναδιαλέχτηκε και τώρα όχι με στρατιωτικά αλλά με διπλωματικά κριτήρια από την Τουρκία ώστε να κάνει τον πόλεμο και γενικότερα τη διεκδίκησή της σε κάποιο βαθμό νόμιμο σύμφωνα με μια σωστή εφαρμογή του δικαίου της θάλασσας. Λέμε σε κάποιο βαθμό γιατί παρόλο που μια σωστή οριοθέτηση υφαλοκρηπίδας θα δικαιώνε την Τουρκία στο συγκεκριμένο σημείο, θα την καταδίκασε συνολικά γιατί όλη η υφαλοκρηπίδα της στα δυτικά, και μάλιστα ειδικά στο σύνορο με τη Λιβύη που είναι όπως εξηγήσαμε παραπάνω εντελώς άδικη για την Ελλάδα και παράνομη.

Αλλά αυτό στο οποίο επιμένουμε ιδιαίτερα σε αυτό το σημείο είναι ότι το πιστόλι στο οποίο αναφέρεται η Ελλάδα, βρίσκεται όχι απλά απείρακτο από τις συμφωνίες των ΑΟΖ αλλά η Τουρκία έχει ενισχυθεί διπλωματικά από την ελληνοαιγυπτιακή συμφωνία.

χρώμα την ABCDE που είναι η κολοβή οριοθέτηση με την Αίγυπτο. Με κόκκινο χρώμα δείχνουμε την τουρκική διεκδίκηση και με μαύρο χρώμα δείχνουμε μέσα σε αυτή τη γραμμή το AB που είναι η οριοθέτηση με τη Λιβύη μέσα στην τουρκική γραμμή. Μετά τραβάμε μια τρίτη δικιά μας γραμμή, αδέξια και χοντροκομμένη που θα πέφτει μοιραία έξω σε κάποια σημεία της αλλά διανέεται από μια λογική δικαιοσύνης, ειρήνης και συνεργασίας, μια διεθνιστική λογική, που οπωσδήποτε θα βρει και τους αντίστοιχους διεθνιστές της Τουρκίας, και των άλλων χωρών της Μεσογείου να την υποστηρίξουν κάποια στιγμή, αν ήδη δεν κάνουν ανάλογες προτάσεις. Το σημαντικό είναι ότι αυτό το σκαρίφημα αναγνωρίζει στο Καστελόριζο το δακτύλιο ΑΟΖ που δικαιούται, όπως γίνεται σε όλες τις ανάλογες περιπτώσεις η Ελλάδα σύμφωνα με το πνεύμα και τη διεθνή νομολογία για νησιά που βρίσκονται πιο κοντά σε απέναντι ακτές, αλλά αναγνωρίζει στην Τουρκία την υφαλοκρηπίδα που αναλογεί στις ακτές της παίρνοντας βέβαια υπόψη τις πολύ εκτεταμένες υφαλοκρηπίδες της Κρήτης και της Κύπρου.

Συνέχεια στη σελ. 15